

Maria z Magdaly

(I. díl)

(necenzurovaná verze)

"Vizte, přiblížilo se království Boží, proto vám pravím: Čiňte pokání, čiňte pokání! Slyšte můj hlas, hlas kazatele z pouště!"

Tak silně a hlasitě zvučel mocný hlas na silnici.

Tento hlas každým otrásl. Jaký tón se to v něm chvěl? Při tomto zvuku se do srdce vkrádal neklid a rozechvíval tam i nejtajnější hlubiny.

Vzdor horkému slunečnímu poledni, jež žářem zaplavilo zaprášenou silnici, proniklo mrazení ženou odpočívající v tiché zahradě, skryté před proudem života. Pozvedla se a kráčela k široké nízké zídce, jejíž vrchní část honosně lemovala vysoko položenou zahradu, zatímco těžké masivní zdivo a pilíře, které ji nesly, vedly dolů až k silnici.

Sklonila se nad zdí a obrátila tvář směrem, odkud stále zazníval zvuk hlasu. Byly to zvuky a slova, které Marii z Magdaly tak mocně rozechvěly : "**Čiňte pokání!**"

Zamyšleně sklonila svou krásnou hlavu, která sotva unesla záplavu hustých plavých vlasů. Kadeře, které již padaly až na ramena, byly římským vlásenkářem pečlivě upravené. Ve slunci, které pronikalo bujným, zaprášeným listím, blýskaly se spony a jehlice.

Její ruce se lehce opíraly o šedý kámen zdíva, pokrytý vrstvou mechu.

Maria z Magdaly byla velmi krásná a platila za jednu z nejžádoucnějších žen města. Pověst o její kráse však mnohem převyšoval obdiv k její moudrosti a ostatním jejích duchovním přednostem. To ji činilo vlivnou ženou, velmi oblíbenou v kruzích Římanů. Rovněž v Jeruzalémě se těšila velké úctě.

Ve svém domě poskytovala dalekosáhlé pohostinství jako jedna z velkých hetér, které ve starověku velice ovlivňovaly umění, politiku a hospodářství.

K místu, kde stála, blížil se oblak prachu, z něž znovu zazníval ten zvláštní hlas. Byl přerušován hláholem a jáсотem, voláním slávy, ano i zpěvu.

Byl to Jan, prorok, který zvěstoval říši Páně. Získával stále více moci nad lidmi. Mluvil v síle lásky a ovládal lidi svým čistým chtěním.

Marii zachvátil strach před prorokem. Tichý povzdech vzedmul její hrud' hlubokým nadechnutím. Byla ještě mladá, a přece, když se ohlédla na neklidnou hojnost a bohatství svého života, zírала jí vstříc bezútěšná prázdnota.

Jak náhle poznala dosavadní prázdnotu, stejnou měrou těžce a stísněně pociťovala dosud prožitá léta.

Maria byla mocná a uctívaná, ale nebyla šťastná. Její duše schopná nadšení toužila po opravdu velkém prožití, ne po hodinách opojení. Nebyla lehkomyšlná, ani špatná nebo povrchní. Byla plná touhy pomáhat a opravdu milovat. Ne však tou láskou, která byla od ní žádána a která jí dala nahlédnout do zmateností světa. To nebyla láska podle jejího smyslu.

Láska, po které toužila, ta snad už ani nebyla na této zemi. Byla částí bohů, a světu se stala jen snem.

Nad ní šumělo listí a zezdola bylo slyšet hluk a mluvení davu, který táhl kolem. Vtom spatřila Jana, kterého nazývali Křtitelem, jak náhle na silnici vystoupil z prašného mračna. Zahleděl se svýma vpadlýma, ohnivýma očima vzhůru do Mariiny tváře. Na okamžik se zastavil a pozvedl ruku jako na pozdrav.

Maria s uleknutím ustoupila zpět. Ona, jinak tak duchapřítomná, nevěděla co má dělat. Pohled těchto hlubokých, ohnivých očí byl jako výčitka a současně jako otázka.

Otrěsena kráčela Maria zahradou ke svému domu. Vzrušeně přecházela z místnosti do místnosti a zápolila o rozhodnutí, má-li poslat pro tohoto zvláštního proroka. Neměla pokoje, pokud o tom nezpravila svého nejspolehlivějšího služebníka.

"On neprijde paní," řekl služebník, " mluví jen k zástupu a nedá se zvat do domu. Odmítá všechny výslechy, má docela jiné způsoby než ostatní a odepře to i tobě. On zná jen svou vůli. Je jako hořící oheň, spalující a současně ozařující, ale nebude prokazovat laskavost krásné ženě."

"Učiň, jak jsem ti poručila, uvidíme! Ostatně tvá řeč je nemístná. Kdo říká, že chci od něho laskavost? Jednej podle mého rozkazu!"

Krásné oči zaplály hněvem a kolem úst se vyryly rysy trpkosti. I v tom, že se sluha zdráhal a opovážil se tak odpovědět, bylo znamení, jak je posuzována.

Vnořila se do hudby. Ve hře na struny nacházela vždycky útěchu a čistotu nejkrásnější harmonie, po níž její duše hladověla. Nechtěla přijmout žádnou návštěvu, ani přátele. Nevrátila se do města, ale zůstala na svém venkovském sídle. Její duši zavalila neznámá tíha - očekávala osudový obrat. S úzkostí čekala na Janovu odpověď. Přišla :

"Kdo se chce přiblížit ke království Božimu, musí mu vyjít vstříc. Ono za ním nepoběží."

Tvrdě zasáhla Marii tato slova .

Nad Jeruzalémem ležely temnoty. Hřích velkého města volal k nebesům. A přece se jeho chrám vznášel jako vzácný poklad v pozemském slunci. Klamem lesku a slibů zakrýval vnitřní zkázu, neboť jak vpravdě vypadalo toto posvátné, oslavované a opěvované město, které se zdálo velikým, bohatým a mocným? Jako kletbou stížený hrozil mocný hrad, v němž vládl Herodes Antipas, strašlivý panovník, se svou hroznou ženou Herodiadou.

Ta byla ovládána neřestí. Často podávala zlatý pohár otráveného vína ke rtům svých obětí. Jako by sama byla naplněna nejprudšími jedy. Kamkoliv vkročila, zhoustl a ztěžkl vzduch.

Ačkoliv lid už sténal pod tlakem Říma, byl jí zotročovaný ještě více. Jako jed z prasklého vředu, který všechno otravuje, co v okolí žije ještě zdravé, tak vycházela nákaza z tohoto místa.

A do toho výhruzně zazníval Janův hlas! Denně, i v noci. Herodiadu doháněl až na hranici šílenství. Konečně nechala Jana zajmout, aby silou svého zvěstování království Božího na zemi nevzbudil vzpuru lidu.

"Já vás křtím vodou. Ten však, který přijde po mně, bude vás křtít Duchem Svatým!"

Tak zněla jeho slova.

A lid si již vyprávěl o zázracích Nazaretského. Ze všech stran přicházely až neuvěřitelné pověsti. Hněv a strach Heroidady se tím stupňoval k takové nenávisti, že si vynutila Janovu smrt.

Když dal Herodes svolení, strachem se zhroutil a onemocněl za strašných bolestí.

Železné mlčení se položilo na toto jinak tak rušné město, když došlo ke strašlivému skutku. Bouře skučela nad zemí a přinášela obrovské spousty písku, takže postrašila všechny lidi.

Bylo slyšet temné dunění pod zemí a na chrámovém nádvoří popraskaly dlažební desky.

Hrozivé nebezpečí viselo ve vzduchu. Lidé chodili kolem sebe plaše a nepokojně. Všude byla nespokojenost, a také němé, výhruzné mlčení. Nikde nezaznělo hlasité otevřené slovo. V kruzích učenců a ostatních velikanů Judy i Říma bylo zvykem jen prázdně mluvit. Každý skrýval svou vlastní tvář, aby nikdo nepoznal, co se v něm děje .

Maria z Magdaly byla v tom mistryní. Ale od chvíle, kdy udělala ten největší krok, aby ovládla svou pýchu a předstoupila před Jana, aby slyšela jeho slova o království Božím, od té chvíle se jí zprotivil život lži. Bylo jí, jako by oči prorokovy četly hluboko v její duši. Jistě velmi dobře věděl, jak trpěla.

Přes to však jednal, jako by tu nebyla. Mluvil tehdy pro všechny a nikdo se o ni nestaral. To, co by jí bylo jinak nepříjemné a trapné nebo dokonce urážlivé, bylo jí v tuto chvíli vhod, že totiž o ni nikdo nedbal. Byla také zcela prostě oděna a její hlavu i ramena zahaloval šedivý závoj.

Bylo to tenkrát naposledy, kdy bylo možno slyšet Jana Křtitele volně mluvit k zástupu. Pozdě večer byl již zajat.

Lid však stál bez hnutí opodál a naslouchal jeho hlasu, který teď ještě zazníval z hloubky vězení. Posluchačům nebylo možno vniknout do nádvoří hradu. Byl příliš silně a přísně strážěn. Nebylo to však také nutné. Vždyť tomuto hlasu jako by narostla křídla, která jej vynášela přes všechny překážky až do duší

pro něj otevřených. V těchto duších však v několika hodinách způsobil nepopsatelné převraty. Tak se stalo také Marii z Magdaly.

Ještě jednou před ní proběhl celý její dosavadní život.

Nikdy ve svém životě nebyla vpravdě rozechvěna. Šla hrdým krokem svou vlastní cestou, která na ní spočívala jako břemeno. Byla vtažena do všeho, čemu by se byla z hloubi duše ráda vyhnula, především do trvalého spojení s lidmi velkého světa.

Stále tíživěji cítila na sobě prázdnotu tohoto svého života. Toužila po něčem vzácném, co se zdálo být někde zakopané. Hledala, ale nevěděla, co vlastně hledá. Kam přišla, hned v prvním okamžiku narazila na prázdnotu, i když vnější poměry se zdály být sebelesklejší.

Vyhledala společnost mudrců, aby se od nich učila. Učila se lehce, ale vědění těchto mužů se jí zdálo být mrtvé. Její hledání smyslu života, který by osvěžil jejího ducha jako tryskající pramen, zůstalo bezvýsledné.

Vážila si sice vědění učenců v hranicích jejich možností, ale snažila se překročit tyto hranice. Hledala u žen, ucházela se o jejich přátelství, aby se naučila, jak má vypadat zrale vyvinutá ženská duše. Bylo v ní něco jako vzpomínka, jako by již byla znala čisté ženy a snad je i milovala.

Ale i v tomto případě narážela všude jen na zklamání. Nejdříve věřila, že musí hledat vinu v sobě, ale pak uzavírala svoji velkou touhu sama v sobě. Svým bohatstvím a vzděláním, svými vztahy k velkým umělcům a učencům se dostávala stále více do okruhu, ze kterého byly vyloučeny ženy vyšších kruhů.

Láskou k bohatému římskému umělci byla po léta vázána na tento kruh. Když ji opustil, byla obklopena obdivovateli a přáteli, kteří byli více než ochotni ji utěšovat. Na tuto dobu své vnitřní zoufalosti a svých zevnějších triumfů vzpomínala Maria z Magdaly s ošklivostí. Touha po nepoznaném štěstí byla zcela zasypaná. A kolem Marie bylo temno.

Dokud však stále ještě vyhledávala vír světa, aby se omámila, nebylo jí lépe. Bez rodičů a osamělá, jak ona byla, poznala, že se všichni jen snaží, aby z ní něco měli. Její krásu, její majetek nebo její povzbuzující přítomnost. A ona přece tolik toužila, aby mohla dávat. Chtěla však lidem pomáhat svým milujícím dáváním, chtěla obšťastňovat a utěšovat, a ne jen zahánět dlouhou chvíli jako hračka.

Vyhledávala chudé. Tam ji však zasáhla taková vlna nenávisti, podezřívavosti, hořkosti a neporozumění, že váhavě stanula na prahu milosrdenství a neodvážila se dalšího kroku. To bylo krátce předtím, než spatřila proroka Jana. A tehdy věděla pevně a nezměnitelně:

"Může-li ti vůbec nějaký člověk poradit, pak jen **tento**."

A on jí také ukázal cestu jedinou krátkou větou, kterou jí vzkázal. Těmito několika slovy strhl zdi falešné představy pozemské svázanosti, které byly kolem ní:

"Kdo se chce přiblížit ke království Božímu, ať mu jde vstříc, ono nepoběží za ním!"

Jak mnoho jí dal touto větou. A nyní ho dala Herodias zabít.

Byla to první opravdu procítěná bolest, kterou Maria pocítila při této zprávě.

Na život, který byl za ní, pohlížela zcela jinak od hodiny, kdy se dověděla o smrti Křtitelově. Jako by to byl život někoho jiného. Bylo jí, jako by šla vstříc novému životu a setřásla ze sebe všechno, co ji tížilo. Křtitelovo slovo jí zaměstnávalo den ze dne více. Hledala království Boží. Zformovalo se to v ní v pevný pojem, který se spojoval s Nazaretským, o kterém Křtitel mluvil.

Hledala lidi, kteří by jí mohli říci, kde bydlí. Chtěla jednat tak, jak to řekl Jan. Chtěla jít vstříc Tomu, který přinášel království Boží.

Když v ní doznělo toto rozhodnutí, bylo jí najednou lehce a volně. Slzy jí vstoupily do očí a zmocnil se jí a vystoupil v ní hluboký cit vděčnosti. Takové to musí být, když přijde člověk do svého domova po dlouhé pouti, myslela si. Její čilý rozum učinil toto přirovnání, aniž by věděl, že to byl vskutku podobný děj.

Trvalo to dlouho, než zvěděla, kde by mohla Ježíše najít. Teď jí nezadrželo již nic. Musela k Němu. Kus cesty se nechala nést na nosítkách. Po odpočinku v noclehárně však poslala služebníky zpět.

Potrásali hlavami. Copak to zase připravuje za dobrodružství? Nebylo možno kárat lidi, kteří tak mluvili, neboť neznali její duši. Přisuzovali jí ty nejdobrodružnější věci, jistě však ne tak důležitý a vážný krok.

Bylo nápadné, jak náhle Maria z Magdaly opovrhla vším přepychem. Dlouhý šedivý oděv halil vysokou postavu. I závoj byl stejné barvy. Její obuv byla pevná, vhodná k putování, a tak Maria radostně kráčela po cestě, která jí byla naznačena.

Lehce a svobodně kráčela v palčivém slunci zaprášenou silnicí. Hodiny mýjely jako v letu. V jejím nitru procitlo napětí síly, které bylo pro ni naprosto nové. V přání dosáhnout cíle své duchovní touhy zapoměla na všechno, co by se jí bylo dosud, v jejím pohodlném životě zahálky, zdálo být velkou, nepřekonatelnou námahou.

Bylo jí samozřejmé jít touto horkou, namáhavou cestou. Nedivila se tomu, ale napadlo jí, jak se jí ulehčilo. Vždyť se blížila každým krokem ke svému cíli.

Zdalipak Nazaretský opravdu zřizuje království Boží na zemi, jak to říkal Jan Křtitel?

Zcela nejisté, skutečně pozemské představy o království Božím panovaly ve světě, v němž Maria Magdalena dosud žila. Ostatní hádali, že je za tím tajná politická organizace, a ctižádostiví věřili ve vládu pozemské moci. Všichni pak vytvářeli nemožnou směs rozumových představ.

Sotva někdo z nich rozuměl Janovi a jeho jasným poukazům.

Marii Magdaleně bylo, jako by před dávnými a dávnými časy prožila již něco podobného. Pokaždé ji však zachvátil bolestně radostný pocit, který si ani nedovedla vysvětlit nebo popsat. Byla zvyklá sebe i všechno kolem sebe pozorovat. Jako pozorovatel v divadle, tak prožívala sebe a své okolí. Někdy také hrála s sebou, ale jen tehdy, když si byla jista úspěchem.

Nyní však byla jako dítě, plná plachosti a úzkosti. Když však na ni přišla tak blaženě smutná bolest, která se jí jevila jako stesk po domově, pak již nezbylo nic z pyšné, vypočítavé a vášnivé ženy. Byla tu jen velká ostýchavost.

V zamyšlení kráčela stále kupředu. Nestarala se o tlupu vojáků, kteří jí míjeli, ani o mnohé věci a o kupce, lidi a žebráky. Viděla před sebou jen vynořující se městečko, v němž jí byl označen dům, kde se měli scházet učedníci proroka z Nazaretu.

Ponenáhlu se však hlásila žízeň a únava. Kroky se zvolnily a nohy bolely. Maria Magdalena ani nepozorovala, jak se za ní lidé udiveně ohlížejí.

Krajina byla krásnější a zelenější. Od jezera přicházel tichý a chladný vítr. Maria Magdalena však nechtěla odpočívat z obavy, že by zmeškala nejlepší čas. Vtom přicházel ve směru od jezera velký zástup lidí. Přicházeli asi zdaleka, protože vyhlíželi jako poutníci. Byli mezi nimi starci, ženy a děti, ale také statní muži. Většinou to byli Židé, ale bylo vidět i Římany. Šat některých prozrazoval, že pocházejí z velmi vznešených, bohatých domů.

Jedno napadlo Marii především : Výraz společenství, který vycházel z tohoto davu. Jako by velké, společné štěstí odstranilo jakékoliv chtění jednotlivce.

Maria se tiše zachvěla. Naplnění velkým prožitím vyprávěli lidé o zázracích, které se udály v poslední době. Jeden to vyprávěl druhému, jeden k tomu přidával více než druhý a mnohému rozuměli zcela jinak, než jim to bylo řečeno.

Maria naslouchala a lehké zklamání táhlo její duši. Vnášejí lidé do tohoto velkého prožití ducha přece zase jen své malé já, aby se v tom zrcadlilo? Teď byli přece všichni rozechvěni silou, která jí byla hned patrná, a přece zůstávají nezměněni! Ona však nechtěla soudit, nejdříve musela zkoumat sama sebe.

Zástup táhl kolem ní. Zůstala stát, protože se nechtěla dát strhnout do proudu. Ona k nim přece ještě nepatří. Chtěla jít teprve za posledními. Vtom přicházel druhý zástup. Zdálo se, že lidé obklopují někoho ve svém středu.

Zvolna se blížil i tento zástup k čekající ženě.

Přešlo několik mladých mužů. Byly mezi nimi krásné, statné postavy. Bylo jí nápadné, jak byli příkří a odmítaví k lidem. Maria by se byla nejraději propadla do země. Přece se jí tito muži něčím líbili: Vycházel

z nich lesk čistoty. Ale proč ta přísnost? Kde byla ta láska, která utěšuje hledající duše?

To měli být učedníci prorokovi?

Vtom uslyšela hlas, který jim dobrotivě, ale určitě zakazoval být tak přísnými!

"Pomyslete přece na hodinu, kdy jste stáli u jezera a ptali se: Pane, smíme jít s Tebou?"

Maria klesla na kolena, pozvedla ruce a vzhledla : On, který toto pravil, právě kráčel kolem ní.

Bylo to tak prosté a přece v tom byl celý svět lásky, varování a napravování. I mnoho povzbuzení hledajícím.

"Je-li tento muž naplněn dobrotou, můžeš se i ty přiblížit, Maria Magdaleno!"

Řekl to její vnitřní hlas. Ale on již přešel, dříve než si správně uvědomila jeho přítomnost. Přece však ji však zasáhl pohled. A tento pohled pronikl její duši jako blesk. Bylo jí, jako by prohlédl celý její život. A ještě jedno ji napadlo. Vyhlížel jako Říman, ale z něho se díval na ni ještě druhý, mnohem zářivější obličej.

Ještě stále klečela na okraji silnice. Přicházel malý hlouček opozdílů. Přistoupily k ní dvě ženy. I ony měly jasný lesk na čele a vycházel z nich tichý mír, pečlivost a добрota.

Přátelsky pozvedly dojatou Marii z Magdaly a přijaly ji do svého středu. Vlna síly a osvěžení jí pronikla. Tyto ženy měly něco, po čem Maria tak toužila. Měly lásku a čistotu a prostota jejich bytosti jim dávala velký půvab. Maria Magdalena se s nimi cítila v bezpečí.

Přirozeným citem, který jim Ježíš daroval, vytušily, že tato žena měla těžký život. Přátelsky jí nabídly radu a pomoc.

Maria Magdalena mnoho nemluvila, ani nemohla. Její duše byla plná zmatku a hrůzy od té chvíle, kdy měla příležitost srovnávat sebe s těmito ženami. Teď věděla, že jí samé scházelo to nejlepší - nejvyšší statek, který žena má : Čistota!

Teď ji mučila myšlenka, že Ježíš jí zavrhne. Čím více pozorně zkoumala způsob obou žen, tím více si připadala ztracenější.

Když konečně došly k noclehu a Maria Magdalena byla ubytována v malém, ale čistém pokojíčku, obstarala ji jedna z žen ještě pokrm. Pak odešly a doporučily jí, aby si odpočinula. Slíbily jí, že se k ní brzy podívají.

Po krátkém odpočinku však Maria Magdalena již nevydržela na loži. Vyběhla z domu a pospíchala ulicemi. Byl již večer. Maria šla úzkou ulicí mezi vysokými zdmi. U jedné mřížované brány se zastavila a dívala se do kvetoucí zahrady. Bylo jí, jako by z otevřené síně domu na druhém konci zahrady zazníval hlas, který rozechvěl její srdce. Tak mluvil jen Jeden.

Kdo jednou slyšel hlas Boží a otevřel svou duši, ten již nikdy nemůže na něj zapomenout. Tak se stalo i Marii. Znovu ucítila jemné chvění v srdci, celá se roztřásla a znovu cítila, jak jí proudí horká vlna blaženosti, která překryla hořkou bolest její bezcennosti. V Marii Magdaleně to zabouřilo a ona zapomněla na všechno. Teď mluvil již jen její touhyplný duch, který ji hnal k nohám Páně tak, jako kdysi již klečel před jeho silou. Duch se upamatoval na prosbu a slib, o němž rozum již nic nevěděl.

Byly dny před Velikonoční slavností a Ježíš chtěl jít se svými učedníky do Jeruzaléma. Teď byli hosty v Šimonově domě. Dleli v otevřené síni, která skýtala vyhlídku do zahrady a na domy trhu. Zvolna se snášel večer, ve větvích vysokých pinií zněl tichý šum. Bohatá květinová výzdoba vydechovala své vůně do síně.

Ježíš byl velmi tichý. Seděl v kruhu svých učedníků, nad nimiž se vznášelo tiché napětí. Jakoby tušení nějakého zlého obratu událostí, kterým se nelze vyhnout.

Tu zazněly spěšné kroky a ze zahrady se ozval hlas strážce. Avšak žena, která přicházela, se nedala zastavit. Pospíchala krátkým, tichým a rychlým krokem, jako by se sama bála, že ještě v poslední chvíli ztratí odvahu. Vyběhla po schodech a přistoupila k Ježíši. Sklonila se před ním hluboko a líbala jeho nohy.

Měkký závoj, který ji téměř zahaloval, sklouzl dolů a záplava zlatěrudých vlasů zahalila její tvář. Nezadržitelně tryskaly slzy z jejích velkých očí, které s prosbou vzhlížely k Pánu. Ježíš se mírně naklonil a trpělivě, s velkou vážností se na ni díval.

Učedníci však a zvláště hostitel pokládali rušivý vpád této ženy za velmi neslušný. Šimon pravil Ježíšovi:

"Vím, že je to velká hříšnice. Neměl bys ji vykázat?"

Šimon byl farizej. Ježíš se na něho podíval, pak zkoumavě pohlédl na kruh všech těch, kteří byli kolem něho, a mírně potřásl hlavou.

"Slyš, Šimone, mám ti něco říci : Jeden věřitel měl dva dlužníky. Jeden byl dlužen pět set grošů a druhý padesát. Protože oba nic neměli, odpustil dluh oběma.

Vidíš tuto ženu? Ona mne umyla slzami a pomazala mé nohy mastí. A ty, učinil jsi totéž?

Mnoho hříchů je jí odpuštěno, neboť ona odevzdala mnoho lásky. Komu se však málo odpouští, ten málo miluje.

Maria Magdaleno, tvé hříchů jsou ti odpuštěny, tvá víra ti pomohla. Odejdi v pokoji!"

Maria Magdalena vstala a vyšla. Jako by s ní spadla veliká tíha.

Ti však, kdo seděli kolem stolu, velmi se divili, že Ježíš odpouští hříchů.

Kolem Marie Magdaleny se snesl světlý záhal, který ji prosvětlnil. Byla šťastná. Šla odtud jako ve snu a nevěděla ani, jak se dostala zpět. Brzy byla opět pohromadě s ostatními ženami, do jejichž blízkosti ji všechno táhlo. Cítila, že teď může s nimi mluvit bez ostychu a tázat se jich na vše, co ji tak zajímalo.

Bylo jí stále více nápadné, jak prostě a přirozeně přijímaly všechno, co se během dne seběhlo, a jak radostně přikládaly ruce k dílu všude tam, kde mohly nějakým způsobem pomoci jiným.

Pozorovala každé jejich hnutí. Cítila jejich úmysly a myšlenky a s otevřenou duší naslouchala jejich slovům. Chtěla se od nich učit. Věděla přece, že sám Ježíš je vedl, žehnal a osvětlil.

Mluvily s ní o Ježíšovi a z každého slova svítila jejich věrnost, láska a oddanost Pánovi.

Byla stále tišší, stále skromnější a naslouchala v sobě. Už se ani nepoznávala. Kde byly tak mnohé vzruchy a myšlenky, které ji jinak stále rozechvívaly, které ji často činily tak neklidnou, pánavitou a vášnivou? V jejím nitru zavládl pokoj a duši zněl čistý zvuk jasných zvonků. Roznítlo se v ní světlo a ona se modlila, aniž by hledala slov.

Často za noci bděla Maria na svém úzkém a tvrdém loži. Ale takto probdělé noci jí přinášely více posily a osvěžení než nehlubší spánek. Věděla, že když vzejde ráno, musí být celý její život nový. Proto chtěla poprosit Ježíše, aby směla sloužit tak, jako ostatní ženy.

Chtěla se uvolnit od dosavadního života. Chtěla prodat své šperky a všechn svůj majetek a závodit s ženami v pokoře, věrnosti a čistotě. Chtěla nosit v duši zářící světlo jako ony. Byla vedena podivuhodným způsobem. Často se jí zdálo, že jí stojí po boku pomocný duch, který jí radí.

Plná důvěry a zcela uvolněná poddávala se hnutí své duše a mnoho se při tom naučila. Kdykoliv Ježíš mluvil, byla vždycky přítomna. Žíznivě vpíjela do sebe jeho slova.

* * *

Nevrátila se do svého domu, ale chodila za Pánem. Věděla, že jeho cesta vede do Jeruzaléma, a byla tím zvláště sklíčená. Proto se ptala Ježíše, když jednou stál sám v zahradě před domem Šimonovým :

"Pane, smím jít s Tebou?"

Vážně se na ni podíval a řekl:

"Tvá prosba je splněna. Pojď a následuj mne!"

A pak dobrotivě pokračoval:

"Maria Magdaleno, budeš svědkem Božích událostí na zemi, ale jen malou část z toho nyní pochopíš a budeš zvěstovat. Tvá cesta není začátkem, jak se domníváš, ale pokračováním. Vrátiš se znovu.

Vždy, když Božské Světlo vstoupí na zemi, budete vy, vyvolení, přítomni, jestliže nezbloudíte.

Až přijde Syn Člověka, pak teprve porozumíte celému koloběhu. Ještě nejste pro to zralí. Měl bych vám ještě mnohé říci. Vy však nerozumíte ani tomu, v čem dnes žijete. Jak máte rozumět tomu co přijde?

Chci vám pomoci, abyste získali život. Dbejte, abyste si ho udrželi!

Já nepřináším soud, ale vedu vás na cestu do království Božího. Když však přijde Syn Člověka, pak vy všichni uvidíte i mne. Neboť já a Otec jedno jsme a On jest v Něm!"

Maria Magdalena byla zralá a moudrá, mnohem zralejší než ostatní ženy. Mnohé bolesti, které prožila, jí rychle pomáhaly. Podivuhodně lehce dovedla chápat Ježíšova slova. Kdykoliv s ní promluvil, učinila veliké pokroky ve svém vývoji. Chápala jeho slova duchem a dovedla je v sobě obrazně prožít. Bylo jí, jako kdyby do ní přicházelo každým dnem více světla. Tak byla připravována, aby poznenáhlu poznala celý život.

Ale tím také cítila, jak se přiblížila trnitá cesta, které se na této zemi nemohl vyhnout žádný z blízkého okolí Ježíše. Vnímala oslepující žár slunce, který činil ze silnice palčivá muka, když po ní kráčeli v oblaku prachu, často obklopeni hustou zdí lidí, kteří chtěli Ježíše následovat.

Viděla však také, jak se v záři slunce šíří mlžně jemný černý mrak.

"Musíš Pána varovat před Jeruzalémem," řeklo něco v ní.

Učinila to. On se však na ni láskyplně podíval:

"Musím dokončit svou cestu, chci-li se vrátit do své říše."

Vtom Maria Magdalena spatřila, jak z postavy Páně vystupuje zářící bílé Světlo ve formě kříže. Neřekla to však nikomu, neboť On jí to zapověděl.

Kolem Marie Magdaleny se číhavě plížil jeden z učedníků, jako by ji závistivě a s podezřením pozoroval. Byl to Jidáš Iškariotský. Vyhýbala se mu, kde jen mohla. Již od prvního setkání věděla, že z tohoto muže nemůže vzejít nic dobrého. Stále znovu si to vyčítala. Byl to přece učedník Ježíšův a Pán byl k němu zvlášť dobrotivý.

Zprvu prchala před jeho blízkostí, protože jí vždy nějakou otázkou zkalil její nejkrásnější hodiny. Pak se nutila k přemáhání a snášela ho. Dělo se tak pro Ježíše, ale ona tím trpěla. Nyní zřetelně pozorovala, že Jidáš smýšlí zle. Den ze dne se stával domýšlivějším a pochmurnějším. Marii Magdalenu přepadl velký nepokoj. Stále obcházela a všechno pozorovala. Jen se zastavila k odpočinku, už ji zase všechno pohánělo. Dostala se do nesnesitelného stavu strachu a úzkosti. Nebyl to strach o sebe, ale o Ježíše.

Řekla to učedníkům a Petr jí vysvětlil, že již dávno utvořili ochranný kruh kolem svého Pána a že dary, které On do nich vložil, budou z nich působit a přinesou ovoce. Vyprávěl jí také, že vyšle učedníky, aby poznali, co mohou dokázat v jeho vůli. Řekl jí, že může být klidná, když ví, že jeden z nich je v blízkosti Ježíše.

Neměla však pokoje, až pochopila, že teď nemá následovat svého Pána, který je přece obklopen svými nejbližšími, ale že by měla spíš předcházet před ním. Šla k Ježíšovi, řekla mu to a prosila, aby ji propustil do Jeruzaléma. Příčinu mu však neřekla.

Ježíš jí však dobře znal a řekl:

"Odejdi v pokoji. Uspořádej své věci a připrav spojení se svými přáteli."

Tentokrát neporozuměla dost dobře slovům Páně. Když však teď pomyslila na lidi, které po svém vnitřním obrácení měla znovu spatřit, vnímala proud jasných vláken, přicházejících k ní, který ji buď přitahoval nebo odpuzoval. Jakoby šla uprostřed pracujících, zářivých sil a sama je vysílala. Nyní, kdy se ze své vůle rozhodla pracovat pro Ježíše, proudila z ní síla, kterou On jí daroval. A naplněna novým životem odešla a už se nebála.

Stala se cizinkou ve svém vlastním domě. Procházela krásnými, nádhernými místnostmi a bujnou zahradou, jako by zde byla hostem, který sice vděčně užívá krásy a pohodlí, ale brzy chce jít dál a všechno s radostí opustit.

Služebníci jí vyšli vstříc zcela rozdílně. Někteří z nich, kteří dříve byli plaší a jí cizí, cítili se být k ní přitahováni. Ostatní však, kteří jí kdysi horlivě sloužili, jevíli skoro nepřátelský, až vyzývavý postoj, když na ně Magdalena promluvila. Nezměrně je dráždilo, že nevěděli, kde paní byla a odkud se tak změněná vrátila.

Posměšně se dívali na její prostý oděv bez ozdob. Někteří s pokrčením ramen se od ní odvrátili. Poznali, že pro ně zde již nic není. Zlaté časy byly pryč. Maria z Magdaly nějak zchudla.

Proto se jí vysmáli. Už nevzpomněli na to, jak k nim bývala dobrotivá.

Maria Magdalena je nechala jít. S bohatou mzdou a dary byli strážcem domu propuštěni. Ostatní však u ní sloužili dál.

Jak se jí stalo se služebníky v jejím domě, tak podobně se setkávala se svými známými a přáteli. Mnozí ji už neznali, nebo se na ni nechtěli upamatovat.

Ona sama se na všechny dívala jinýma očima. Často odhalila mnohé hodnoty pod zcela skromnou schránou, a zase velkou prázdnotu a domýšlivost tam, kde kdysi obdivovala. V krátké době své nepřítomnosti se naučila poznávat hodnotu člověka okem ducha, ne podle rozumového úsudku.

Malý však byl počet těch, které by mohla vést k Ježíši. Ale nejdůležitější se jí zdálo je pozorovat a využívat svých styků. Snažila se zachycovat nitky, které jí umožňovaly výhled do jednání farizejů, Římanů a Židů.

Nebylo to tak lehké v těchto bouřlivých dnech. Mnohý z jejích starých přátel ji plaše zkoumal. Nemohli se odvážit mluvit v její blízkosti. Cítili se nějak sklíčení.

Napjatá nálada ve velkém městě doléhala na lidi těžce a tísnivě, mnohem více než jindy. Připadalo jí, jako by právě v tomto městě se soustřeďovaly mocnosti nepopsatelných temnot. Číhavě se skrývaly, zatímco zázračně jasné světlo se přibližovalo k tomuto bahnu se zářící silou. Opět ji přepadla úzkostná starost.

Neměla pokoje ve dne v noci a sledovala náladu tohoto neblahého města. Přátelé učedníků ji přijali. Mohla jim v mnohém prospět. Jedním z těch, kteří s velkou radostí očekávali příchod Ježíšův, byl Josef z Arimatie. Strojil svůj dům k jeho přijetí.

Maria Magdalena ho navštívila a řekla mu o svém strachu o Ježíše, který jí nedával pokoje, a vyprávěla mu o pochmurné postavě Jidášově.

Josef ji však upokojil. Měl zato, že Jeruzalém s touhou očekává příchod Páně. Celé město si vyprávělo o jeho činech. Slíbil jí, že ho bude střežit bdělým okem.

Tak přišla velká, osudná hodina, v níž Syn Boží, obklopen jáсотem a tancem, oslavován hlučným voláním Hosanna, vcházel do města v kruhu svých učedníků. Celé město se změnilo v obrovské, hemžící se mraveniště.

Davy lidstva se valily ulicemi a náměstími v horečném neklidu. Celé hodiny čekali na cestách na příchod Páně.

Marii Magdaleně nebylo možno proniknout k Ježíšovi. Dav lidí, který naplňoval úzké ulice, byl příliš hustý. Slyšela jen nepopsatelný jáсот zástupů a slyšela, co říkal lid. Celé město bylo jako ve stavu opojení.

Oklikami se protlačila proti proudu lidského davu k bráně na silnici bethanskou v očekávání, že se tam setká s některými ženami.

"Maria Magdaleno, slyš, teď začíná tvá práce!"

Byl to hlas jejího Pána, nebo to mluvila nadpozemská bytost - anděl?

"Po paprscích čistoty proudí k tobě tento hlas z výšin. Svým chtěním sloužit Bohu jsi se k tomu otevřela. Mnohým utrpením způsobil Pán tvou zralost. Hojností lásky a Svou milostí učinil tě bohatou. Ujmi se žen. Kde jsou ženy, které jako ty mají v sobě žhavou touhu po nebeské koruně čistoty, tam bude má síla tebou působit."

Nebeský lesk se lil shůry na Marii Magdalenu. Zasáhl ji ve středu cesty, v úzké uličce mezi dvěma zdmi starého Jeruzaléma. Přemožena překvapujícím leskem Světla opřela se o zeď a zavřela oči. Byla sama.

Přestože zavřela oči, zářil lesk před jejím nitrem a ještě zesílil. Shora k ní shlížel světlý obličej.

"Já sama nepřijdu nyní na vaši zem, jen má síla se tě dotýká, dokud Syn Boží dlí ještě na zemi. Tobě je darována k požehnání pro mnohé, kteří po ní žízní. Ujmi se dívek, sirotků a ztracených. Tobě samotné se dostalo porozumění, a dostane se ti také síly."

Slovo za slovem snášela se takto zvěst z věčnosti k Marii Magdaleně. Ona byla omilostněnou. Lidé ji však přesto stále nazývali kajnicí.

Líbezná postava, která se jí zjevila, měla na hlavě liliovou korunu. Velké a modře zářící oči planuly světlem. V dlouhém, bílém šatu, obklopeném pláštěm světla, stála Irmgard, pravzor Čistoty, před duchem Marie Magdaleny. Ta rozechvěně sklonila hlavu a ukryla ji v dlaních. Zbožnost a vděčnost naplnily její duši.

Přemýšlejíc o tomto zázračném prožití vykročila Maria Magdalena z brány, která vedla na úzkou silnici k Betanii. Tam v dálce viděla již svítit malé domky. Za nimi na mírných pahorcích se rozkládaly zahrady na hoře Olivetské.

Cesta jí připadala zvlášť těžká, nohy ji sotva nesly, když se přibližovala k domu Lazarovu. Když se posadila na lavici před domem a vyhlížela ty, kteří se měli vrátit, uviděla zvláštní obrazy.

Před sloupy velké síně chrámu viděla na nádvoří hustě natlačený zástup lidí. Plni napětí pohlíželi k chrámovému vchodu. Odtud zněl v divoké vřavě hlas kupců. Vypadalo to jako panika.

V pozadí divoké scény uviděla Maria Magdalena vycházet Ježíše z chrámu. Svítil ve světlém oděvu, který měl dnes na sobě.

A nyní ho také slyšela mluvit. Jeho hlas jí vnikal do srdce. Davy naslouchaly jako očarované.

Zvláště se však k němu tlačil zástup zákoníků a mezi nimi, plná úzkosti, viděla Maria Magdalena vystupovat číhajícího hada. Od této chvíle věděla, že tito mužové chtějí zničit Pána.

Maria a Marta se vrátily a mnoho vyprávěly. Vešly do domu, aby připravily prostou večeři a poradily se, jak mají Pánu přichystat slavnost velikonoční. Maria Magdalena s nimi rozmlouvala a snažila se potlačit své vzrušení. Maria však, která vždy jemnocitně poznávala to pravé, pravila k ní:

"Máš ve své duši současně nejvyšší radost a hořký strach. Dbej, aby Pán viděl jen tvou radost, až přijde. Je dobře být na stráži, ale nestarej se!"

"Kde je Jidáš?"

Tato otázka naznačila, že všechny měly stejné podezření. Maria Magdalena se však rozhodla vrátit se brzy do města.

A tohoto večera s nimi Ježíš dlouho rozmlouval.

Maria Magdalena se zhrozila, když se opět blížila k městu. Celé ovzduší jí připadalo tak neblahé!

Ona však nesla ve svém srdci světlou blaženost. Bohatě obdarovaná, chtěla radostně a vděčně rozdávat všem lidem, kteří po tom toužili. Přicházela ze zářivého, harmonického kruhu učedníků Ježíšových a byla ještě naplněná životadárným dechem Božím, který obklopoval Ježíše. Chtěla působit, chtěla bdít, chtěla využít všech styků a svého vlivu, aby chránila cestu svého Pána. Chtěla také dávat pomáhající lásku všem těm, kdo ji potřebovali, podle příkazů světlé paní.

Jak to Ježíš řekl, když mu vyprávěla o svém prožití?

"Udržuj sílu, která do tebe proudí ze světlé říše mého Otce, a využij ji. Je ti dána k pomoci pro mnohé, kteří by k ní jinak nedospěli. Ty jsi mostem k lidem. Hluboko ve svém nitru uzavři to, co jsi prožila. Není to pro vědění světa, který nedbá tohoto drahokamu, protože jej nemůže pochopit. To, co jsi z toho získala, přetvoř pro lidstvo, teprve pak vzejde ovoce ze setby ducha."

A opět, jako vždy, když Pán mluvil přímo k ní, působila jeho slova živě a splnila se. V Marii Magdaleně vzrostlo jasné vědění a poznání. Byla v duchu spojena se všemi událostmi, se vším, co nadcházelo.

Proto se také zhrzela divokého, přehnaného vzrušení lidí, jichž se nyní, v čas velikonoc shromažďovalo v hlavním městě stále víc. Byla ráda, že Ježíš nebydlí v těchto zdech.

Zase znovu ji přepadaly myšlenky obav o Ježíše! Jako těžký kámen se kladly na blažené, tiché štěstí její duše.

Z různých stran slyšela časté poznámky, jakoby se shromažďovalo vojsko pro Ježíše. Zalekla se a odporovala některým, kteří o tom mluvili. Brzy však zmkla, když poznala, že se pro to zlobili a podezřivali ji. Její duše byla náhle jako bičovaná.

"Oni mu škodí! Srazí ho do zkázy svými bláznivými představami a vlastním přáním pomoci. Co mám dělat? Mám ho zase varovat? Ale on řekl: "Musím jít svou cestou!" A učedníci? Neuvěří mi a vyčiní mi za mou bázlivost a budou si myslet, že mi chybí víra!"

"Oni přece nevědí, jak falešně ho lidé chápou, když mluví o svém království. Oni sami si přece dělají falešné představy a věří v pozemskou moc. Jak častokrát jim Ježíš již řekl: **"Království mé není z tohoto světa!"** Ale jak rozumějí učedníci těmto slovům?"

"Petr - ano, on nejspíš - také Jan - a přece ani Jan se nemůže zcela zbavit falešných představ."

Při těchto myšlenkách byla stále nepokojnější. Znovu prožívala onen znepokojující dojem, který na ni zase Jidáš učinil předešlého večera. Stál jako přistižený zloděj mezi dveřmi, když se ho Ježíš ptal:

"Kde jsi byl?"

Jeho lež zasáhla ji jako šíp při vědomí, že Ježíš ho prohlédl. Všechny zachvátilo zděšení a ošklivost a v obličejí Páně se jevil hluboký smutek.

Opět si pomyslna, že jedině Josef z Arimatie může pomoci. Šla domů a chystala se, že ho navštíví. Za hodinu ji vynesla nosítka k jeho domu.

Byl opět večer. Srdce ji bolelo a v duchu hledala Ježíše. Cítila, jako by s ním byla spojena podivuhodným způsobem, jako světlym vláknem, kterým k ní proudila zpráva o tom, co se s ním děje.

Cítila se osamělá a převládla v ní mučivá bolest opuštěnosti. Náhle se však kolem ní rozšířil zářivý jas.

Viděla Ježíše stát u dlouhého, bíle prostřeného stolu. Kolem něho se vznášel kroužící světelný pás. Ježíš lámal chléb a podával kalich s vínem svým učedníkům. Všichni učedníci však vyhlíželi jinak. Ježíš byl v zářícím Světle. Obraz, který viděla, se jevil v lesku, který nebyl z této země.

A opět cítila, jako by znala to, co se tu dělo, přestože tomu nemohla lidským smyslem rozumět. Jako by se tímto světlym děním stal veliký čin a naplnění Božské Lásky. Nechácala, co směla v duchu prožívat, ale cítila se tím posílena.

Mezitím dospěla k sídlu Josefa z Arimatie.

Její nosítka byla vpuštěna velkou branou do dvora, obklopeného zahradní zdí. Tiše a jednotvárně bublala voda pramene, jež tryskal ze džbánu, který držel v ruce duch pramene. Byla již temná noc. Vlahý vzduch horkého jarního dne ležel ještě pod mocnými stromy. Mračné stíny zahalovaly vysoký neosvětlený dům.

V oblouku nad vchodem, vedoucím do otevřené síně, byla zastrčena pochodeň. Stál tu Říman v bílém plášti a uctivě se skláněl před pozdní návštěvou. Byl to správce velkého domu, který zastupoval svého pána v jeho nepřítomnosti. Maria Magdalena na něho zklamaně pohlédla, když ho spatřila. Bylo to znamení, že Josef z Arimatie není doma.

Rozechvěně zněl její hlas, když se tázala na pána domu. Dostalo se jí odpovědi : "Josef z Arimatie odejel před několika dny a nikdo neví, kde se pán zdržuje."

V Mariiných rysech se zračilo zklamání a hluboká bezradnost. Veden soucitem zval ji správce domu, aby si odpočinula. Již již chtěla odmítnout, ale pak přece za ním vkročila do nízké místnosti, která v přízemí sloužila za strážnici. Magdalena přijala vybídnutí správce v naději, že se dozví něco bližšího o Josefovi z Arimatie.

Ale muž byl skoupý na slovo. Nechtěl hovořit přestože viděl, jak je Magdalena hluboce pohnuta. Musel si přiznat, že tato žena nepřišla bez zvláštního důvodu v tak nezvyklou hodinu. Mlčky stál před ní. Zklamaná a vyčerpaná zvrátila hlavu a přivřela oči. Náhle a mimovolně splynulo z jejích rtů :

"Přicházím k vůli Ježíši z Nazareta!"

Toto jméno zapůsobilo jako heslo. Hladká, neproniknutelná Římanova tvář se rozjasnila světlem vnitřní radosti.

"Vidím, že jsi jeho stoupencem," řekla Maria Magdalena, "a mně můžeš důvěřovat."

"Ano, miluji Ježíše a chtěl bych mu sloužit," zněla odpověď. "Já vím, že mohu otevřeně mluvit k Marii z Magdaly. Kníže mi o vás vyprávěl. Odejel s Markem - Římanem. Důvodem byly politické nepokoje. Zatahovali do toho Pána. Musím zde střežit. Mám zprostředkovat poselství?"

Marie Magdalena vyprávěla o svém pozorování a svých starostech.

"Neboj se. Co bylo možno učinit, to již bylo učiněno."

Jasně a určitě zněla uklidňující slova ze rtů Římana.

Po těchto slovech stal se opět zdvořile uzavřený. Hluboce a slavnostně se před ženou uklonil. Uctivěji než bylo zvykem Římanů.

A Magdalena se vracela domů temnou nocí. Její tělo bylo k smrti unaveno. Vyčerpána položila se do polštářů svých nosítek. Temnota ji zcela obklopila, jen lehké kolísání nosítek uklidňovalo její nervy. Když zář pochodní jejích průvodců matně a přerušovaně ozařovala okraje cesty, snesl se na ni velký klid a síla. Jakoby v její blízkosti byla moc, která ji vede, ochraňuje a oživuje. A přesto byla smutná.

K smrti smutná, vzdálená všemu pozemskému. Co to jen bylo?

Zvolna v ní procitla vzpomínka. Vzpomněla si na dobu, kdy se od probuzení svého ducha otvírala duchovnu. Vzpomínala prožití na cestě do Bethanie a obšťastňujícího zjevení, kterého se jí dostalo.

Teď však náhle cítila bolest smrti. Nepopsatelná úzkost, opuštěnost a bezútěšnost, zápas duše, která se v nekonečné bolesti odlučuje od těla. Lidské utrpení prožívané ve velké výši, tak jí to připadalo. A přece to nebylo její utrpení. Ale čím tedy?

Její srdce hořelo, oči byly zaplavené slzami a z čela padal studený pot. Ledové ruce byly sevřené jako v modlitbě. V duchu viděla obraz. Temnota zahalovala postavu, která v bolesti klesla na kámen. Osamělost, bylo slyšet jen šumění olivových stromů. Těžké mraky táhly po ztemnělé obloze a chvílemi sotva propouštěly šeré světlo měsíce.

Bylo dusno jako před bouří. Olověná únava tížila tvory země. Bylo to jako by začala umírat příroda.

V Magdaleně se toto utrpení stalo jistotou. Bylo jí, jako by musela odejít z této země. Její tělo trpělo vědomě nevýslovnými bolestmi. Nemohla již myslet na své vlastní já. Kde byla? Oslňující jas prorazil jako sloup tuto temnotu.

"Otče, Otče!" slyšela Ježíšův hlas. Jeho tón se chvěl všemi nebesy.

Mocně se rozložil oslňující pár křídel v lesku záře a jasná, bíle planoucí ruka mu podávala pohár ze Světla. Více Maria Magdalena neviděla.

Donesli ji domů jako mrtvou, když v ranním soumraku ve chvíli, kdy kohout poprvé zakokrhal, zastavili před branou.

Maria Magdalena sotva viděla, že ji přinesli domů a uložili ji k odpočinku. Věrná Bethsabe, její služebnice, dlela u ní. Proudila z ní pečlivá mateřská láska. Bethsabe byla jediná ze služebnic, která opravdu znala Marii Magdalenu. Viděla, jak v uzavřené duši této panovačné, zevně chladné paní žhnou drahokamy Bohem do ní vložené. Ještě donedávna byly zapadlé. Probuzením Magdaleny zažehla a rozhořela se láska k Ježíši také v její služebnici.

Když ošetřila úplně vyčerpané tělo své paní, zapálila Bethsabe malou ampuli, jejíž klidné světlo měla Maria Magdalena ráda. Pak tiše odešla do předsíně ložnice, aby tam střežila. Její myšlenky byly smutné a starostlivé. Vždyť v noci přiběhl posel, který ohlašoval:

"Přicházím z Betanie : Řekni Marii z Magdaly, že Pána zajali a odvedli před Kaifáše."

Bethsabe bylo, jako by jí země mizela pod nohama. Jako šíp ji zasáhla tato zpráva a trpěla tak velikou obavou, že nebyla schopna předat hroznou zvěst dále. Magdalena byla nyní zde. Jak měla oznámit své paní

tuto zprávu, když byla tak hluboce rozechvělá, že sotva pootvírala oči? Strach a bolest rvaly tuto věrnou duši. I ona trpěla pro Pána, který jí byl tím nejvyšším.

V hořkém strachu strávila celý den a snažila se své starosti přehlušit prací.

V ložnici paní se pohnulo světlo. Bylo slyšet hluboký vzlyk, pak opět všechno utichlo. Bethsabé vstala a naslouchala. Odhrnula závěs a pohlédla na Marii Magdalenu. Neležela jako mrtvá? Její, jindy tak živě planoucí oči, byly jako vyhaslé. Krůpěje potu smáčely bohaté vlasy nad čelem.

Bethsabé ji omývala a Maria Magdalena se pohnula. Bethsabé se chvěla úzkostí před okamžikem, kdy bude muset svou hroznou zprávou zasadit své paní hořkou ránu. Tu pozvedla Magdalena svou hlavu z polštářů, vztyčila se a hleděla někam daleko.

"Bethsabé, stalo se něco strašného. Zajali našeho Pána, Jidáš ho zradil! Ježíš je nevinný, ale oni mu chtějí způsobit utrpení. My nemůžeme dělat nic, leda že by se nám dostalo pomoci od jeho Otce. Vím všechno, ale neptej se a nemluv o tom, co slyšíš z mých úst. Není to můj majetek, který bych mohla rozdávat. Co jsem zkusila, je pouze pro Světlo."

Bethsabé nerozuměla své paní a bála se. Maria Magdalena mluvila jako v horečce. Náhle řekla:

"Chci do Betanie!" a zkusila se postavit. Ale bylo jí, jako by jí světlá síla tlačila dolů na lože a neviditelná ruka držela před jejíma očima jasné zrcadlo. Viděla, že se v něm vynořují obrazy, které na ni tak mocně působily, že trpěla těžkými bolestmi.

Viděla sedět Ježíše na nádvoří na otepi slámy. Jeho ruce byly svázané a na jeho hlavu byl naražen věnec z trní. Do ruky mu vtiskli hůl. Ve dvoře byla tma. V dálce zakokřhal kohout. Ježíšovou postavou proběhl tichý, bolestný záchvěv. Nehybně seděl a hleděl před sebe, ale jeho oči byly prázdné.

Kde byl? Bolest byla od něho téměř odňata, ale zdál se být jako vyhaslý. Co teď ještě přicházelo, míjelo jej.

Magdalenu byla zaměstnávalo jen jedno přání: Aby mohla pomáhat odvrátit to strašné, co téměř s jistotou cítila přicházet. Jen něco dělat, jen nečekat nečinně, až se přivalí konec.

Jako na jemných strunách nesl se k ní Pánův hlas:

"Nemyslíš, že bych mohl prosit svého Otce, aby mi poslal pluk andělů? Až s vámi nebudu a vám se dostane pomoci, pak mi teprve budete rozumět. Což jsem vám často neřikal, že moje hodina přijde brzy?"

Maria Magdalena se chvěla, když vnímala hlas Ježíšův. Jako by jí proudily svítící paprsky.

Opět zmučeně klesla na lože. S tichým pláčem klesla služebnice u jejího lože a čekala, bude-li jí třeba. Neodvážila se ani pohnout.

K ránu Maria Magdalena vstala. Její tělo bylo posílené, její duše klidná a utěšená po všem tom utrpení.

Měla jen jediné přání : Jít k Pilátovi. Proto pospíchala a sebrala všechnu svou sílu k této cestě.

* * *

Pontius Pilát stál zamyšlen v atriu svého domu. Bylo ještě časně ráno a on byl již připraven. Čekal ho těžký, černý den. Odpočinek této noci ho nezbavil tlaku, který se stupňoval v napjatou a nepokojnou stísněnost již od včerejšího večera. Stále přecházel sem a tam po terase, kterou ještě halilo ranní šero. Bylo mu, jako by nad jeho hlavou stál široký, spalující paprsek, který jej tísnivě zasahoval ze soukolí nepochopitelných kosmických zákonů. Chtěl se bránit proti této osudově těžké síle, která jako hora tížila tohoto mocného, neovlivnitelného, velkého Římana. Ale tato zářící síla byla tak neústupná, že šla za ním všude, kam se obrátil.

Byl nejistý a přemýšlel o něčem nepopsatelném, co se mu ještě nikdy nestalo a co teď náhle vkročilo do jeho života. Stál jako před prahem a měl učinit rozhodnutí. On, muž zralých, rychlých rozhodnutí, který se nikdy ničeho neobával, který měl jasný rozum, srdce plné přísné dobroty, stál zde a přemýšlel. Byl měkký a dojatý, utlačený silou, která se mu nezdála být pozemskou.

Tak našla Maria Magdalena místodržitele, prvního úředníka Říma, u něhož se dala ohlásit. Rysy povolené předcházející nejistotou, se ihned napjaly a chladná Římanova rozvaha nabyla opět vrch, když mu sluha ohlašoval časnou návštěvu.

S pokrčením ramen, prudkým pohybem pravice chtěl již návštěvu odmítnout. Ale vůle Marie Magdaleny byla plná síly a bez pochybností. Důvěřovala, že touha působit pro Pána přenáší hory, obměkčí kameny. Proč by neobměkčila srdce vysokého, vznešeného Římana, jakým byl Pilatus. Neznala strachu ani pochyb a Pilatus ji přijal.

S důstojností a jistotou vykročila Maria Magdalena vstříc mocnému. Stanula před ním v největší zdvořilosti.

Mluvila o Ježíši. Nebyla to kajícnice, ani ponížená a opovrhovaná žena. Byla přesvědčenou služebnicí velkého Spasitele lidstva.

Pilatus vzrušeně naslouchal. Už dávno se zájmem sledoval vývoj náboženského hnutí Židů. On sám byl filozof a hledal Boha. Co Jan připravoval, zdálo se být dokončeno Ježíšem.

Nepopíral však, že Ježíš získal mnoho stoupců. Ale byl Říman, a co mu bylo do věci Židů. On vládl pro Řím. Co mu bylo do náboženství tohoto národa? A přece, zde bylo něco víc než náboženství. Zde bylo něco, po čem volala duše. Pilatus to cítil.

Maria Magdalena vyprávěla, co věděla o Ježíšově životě a jeho působení, aby Pontius Pilatus mohl poznat pravdu. Neprosila za Pána, nemohla za něho prosit člověka. Hluboko v ní se stále ještě ozýval napomínající hlas Ježíšův:

"Nemyslíš, že bych mohl prosit svého Otce, aby mi poslal zástup andělů ku pomoci?"

Po dlouhé rozmluvě propustil Říman Marii Magdalenu. Chtěl se ujmout tohoto proroka.

Pontius Pilatus kráčel jako osvobozen od tlaku této noci zpět do atria. Tam našel psaní své ženy.

Měla prý sen. Necht' nevystoupí, proti tomuto spravedlivému proroku. Výstrahou mu byla tato slova jeho moudré a ušlechtilé ženy.

Tak byla připravena hodina, v níž Pontius Pilatus byl postaven před rozhodnutí svého života.

* * *

Blížil se hluk zástupu. Jednotlivě z něj zaznívaly výkřiky a strážé se musely namáhat, aby zabránily lidu vstoupit do dvora. Malý oddíl ozbrojenců vedl nyní zajatce před správce země.

Pilát vyšel na schodiště pod sloupy domu. S klidnou, chladnou věcností pozoroval muže, který stál před ním.

Prostá vznešenost obklopovala a vzbudila v Pilátovi úctu k němu. V duchu cítil jemné tušení nepoznané a nepochopitelné moci. Zde bylo něco jiného než moc silnějšího, zde byla moc ducha.

Na první pohled věděl zkušený úředník Říma:

"Tento je bez viny!"

A vyslovil to.

Ježíš pozvedl oči a spoutanou pravicí učinil pohyb, jako by jí chtěl pozvednout ducha Pilátova. Osvobozující výdech pozvedl Římanovu hrud'. Ježíš mu dal víc, než mohl Pilát tušit.

On však nemohl přejít text svých předpisů a musel Židům, kteří s netrpělivým křikem obléhali dvůr, položit otázku, kterou předepisoval zákon: Kterého z obžalovaných si přejete osvobodit k velikonoční slavnosti? Očekával, že přirozeně zvolí Ježíše, neboť ti ostatní byli sprostí zločinci.

Nevěřil svým uším, když volali jméno "Barabáš". Neblahé ticho a tísnivé, které pak zavládlo, svíralo dech. Ani tichý šum větru, ani hlas ptáčka nebylo slyšet. Svět strnul jako mrtvý. Všem se zastavil dech a tep.

Pilát stál jako zasažen ranou. Nevypočitatelná duše lidu zase jednou odkryla celou svou méněcennost. Ošklivil se mu tento zbabělý a zákeřný dav. Nejraději by je byl nechal všechny zničit.

Proč nenáviděli tohoto Čistého? V těchto krátkých okamžicích rozhodnutí, jež byly hodinami, se napjal duchovní tlak na nejvyšší míru. To, co povzbuzovalo síly těch, kdo se blížili Pravdě, to hnalo temnoty k šílenství, krvelačnosti a vzteku. Vzkřiklo to jako jeden hlas z nesčetných hrdel: "Ukřížuj ho!"

A ještě dvakrát totéž.

A Pilát si umyl ruce na znamení, že není vinen touto vraždou.

Potom se ozbrojenci Říma seskupili kolem Ježíše. Vojáci ho odvedli a střežili ho. Velká železná brána ho skryla před očima lůzy.

Vyzařování myšlenek spočívalo jako rudý plamen téměř viditelně nad lůzou a projevilo se strašlivým výrazem ve slovech:

"Krev jeho na nás a naše děti!"

* * *

I v městě vypukl teď ryčný ruch a zmatek. Již několik dní přicházely ze země zprávy o nepokojích a bojích. Římané však s nemilosrdnou tvrdostí zjednali brzy pořádek. Jen duše lidu a ovzduší celého města bylo prosycené potlačovaným vztekem, krví a vzpourou.

Ženy se ani neodvažovaly do ulic. Plaché a stíněné vyčkávaly v úzké uličce, která vedla k příkré cestě na Golgatu. Čekaly na smutný průvod, obklopený vojáky, přicházející ze soudního dvora. Připojily se k němu.

S olověnou tíhou vnímaly zvolna se odvíjející, strašlivý obraz. Zdálo se jim, že již ani nežijí.

Hlučný zvuk vojenských kroků se mísil se štkáním opodál jdoucím průvodem, kteří se tupě oddávali tlaku bolesti, pod níž sténalo celé město.

Byly to strašné hodiny. Potlačovaně zněly vzlyky ze zástupů, které lemovaly ulice.

Maria Magdalena stála opodál popraviště mezi ostatními ženami. Trpěla nevýslovnou bolestí těla i duše. Byly to bolesti, jaké nepovažovala ani za možné. Vzdor své přítomnosti neviděla nic z toho, co se dělo na zemi. Jen Maria, matka Ježíšova, vedená Janem, která stála blízko pod křížem, utkvěla v očích Marie Magdaleny. Při tom pocítila, jak hořká muka svírala její srdce a tušila: Jak velké musí být utrpení matky!

Slovy se nedá vyjádřit hrůza, která otrásla zemí. Jakoby se nebesa řítily a zakrývala toto město závojem smutku.

Smrtná hodina Ježíšova se blížila ke konci.

Tiše, skoro neslyšně zaznělo pak ještě dolů s kříže:

"D o k o n á n o j e s t !"

V tomto okamžiku všechno zazářilo v bílém Božím Světle, které obklopovalo Ježíše, a zraky Magdaleny se široce rozevřely. Viděla něco tak čistého a vznešeného, tak zemi vzdáleného, že to bylo lidskému duchu až nepochopitelné.

Na černé zemi popraviště stál kříž. Ale dřevo kříže nebylo již viditelné. Všechno pod ním bylo zahaleno v černý mrak. Nahoře však, kde viselo tělo Ježíšovo, bylo tolik Božského světla, že v něm pozemské formy úplně zanikaly.

Magdalena viděla jen krvácející ránu v boku, znamení na nohou a rukou, jež svítila, a zářící obličej s čelem zbroceným krví. Trnová koruna se zdála být z tekoucího zlata a žhnula v utrpení. Byla to však zcela jiná bolest než pozemská. Vždyť tu si Ježíš již vytrpěl.

Krev se leskla rudě jako rubín. Tvář, ruce a nohy, tak jako krajina srdeční byly prosvícené zářícím světlem. Tam, kde byly roztažené ruce, vznášely se mocné, zlatě planoucí světelné peruti. A celý tento obraz zvolna přecházel ve svatou zář a stoupal vzhůru skrze bránu Světla, střeženou rytíři. Bylo vidět stupně,

kteře vedly do nekonečných výšin. Středem pozemské temnoty táhl se tento pruh Božího Světla v krátkém okamžiku přechodu při slovech:

" Otče, dorukou Tvých poroučím duchasvého! "

Byl to záblesk Božího paprsku a návrat do Světla!

Lidé však nepozorovali nic.

Ještě jednou šlehla oslnivá zář Světla. Nad křížem se rozestřela planoucí křídla.

Vtom zazněl ze zástupu přesvědčený hlas nějakého muže:

"Tento byl opravdu Syn Boží!"

Obloha se zatemnila, půda se zatřásla. Lidé se chvěli plni strachu a úzkosti. Ztrnule a se skelnýma očima hleděli jeden na druhého. Hrůza, strach před nepojmenovanou bolestí je tlačoval.

Tak se valila odpovědnost na lidského ducha.

* * *

Posel Marie Magdaleny dostihl Josefa z Arimatie příliš pozdě. Vzdor tomu, že Josef ihned odejel ze svého venkovského sídla, položeného za městem, nemohl dospět tak rychle do Jeruzaléma.

Když Josef z Arimatie došel na popraviště, byl Pán již zesnulý. Jeho přátelé ještě stáli rozechvěni v malých skupinách kolem kříže.

Vojáci Pontia Piláta zjednali pořádek a rozehnali lid.

Pak dal Josef z Arimatie sejmut tělo Páně. Položili je na rozestřený plášť knížete a zahalili je do bílých látek.

Plaše se přibližovaly ženy z Betanie. Byla s nimi i Maria Magdalena.

Pilatus, správce země, dovolil knížeti Josefu z Arimatie na jeho prosbu pohřbít tělo Ježíšovo ve skalním hrobě.

Mrtvá byla příroda, mrtvé věci jindy plné lesku. Jako prázdné schrány se pohybovali lidé směrem k hrobu.

Učedníci nesli tělo Páně, ostatní je následovali. Položili tělo do hrobu a uzavřeli jej velkým kamenem.

Maria Magdalena se ztěží mohla odloučit od hrobu. Úzká stezka vedla vzhůru do skal nad svahem. Ponořena v sebe, stoupala po ní vzhůru. Musela být sama. Oči jí pálily, spánky bolely a sotva zvedala nohy. Pak si sedla na kámen. Dlouho mlčky pohlížela na hrob a plakala.

Její bolest se zvolna proměňovala. Hrozná křeč nitra se v modlitbě uvolňovala. Lehký, čistý a světlý proud z ní tryskal a snažil se vylétnout vzhůru. Zprvu zvolna, váhavě pak stále rychleji a mocněji. A hle, ihned ve zvrtném účinku sestupovala do Marie Magdaleny hojnost síly. Opět v sobě cítila život a bylo jí, jako by po jejím boku stála veliká pomoc. Nějaký hlas pravil k ní vážně a smutně, přece však s útechou:

"Svatý Grál bude zahalen až do třetího dne. Pak opět uvidíš Pána v Jeho kruhu. Ty však přijď a modli se ráno na tomto místě!"

V Marii Magdaléně zazářilo světlo a bylo jí, jako by toto světlo procházelo chladnými kameny až do zavřeného hrobu.

Pozvedla se a zvolna odcházela za padajícího soumraku. V její duši byl mír.

* * *

Příštího rána byla ještě tma a Magdalena se opět vrátila k Pánovu hrobu. Bylo jí, jako by šla za pánem a toužebně přijímala světlo, které se k ní ještě z výšin blížilo, avšak současně se více vzdalovalo.

Když se její duch občas v procitnutí ocitl v pozemském těle, tu na ni svalila taková bolest opuštěnosti a ztracenosti, že se domnívala, že musí zahynout.

Trpěla bolestí celého světa, který ji nechápal, protože nevěděl a nerozuměl, co smrtí Ježíšovou, vraždou na Synu Božím, na sebe vyvolal a sobě způsobil. Trpěla. Ona však musela trpět, aby dozrála ke službě, kterou jí Syn Boží určil.

Jak jinak by mohla lidem živě vysvětlit jejich vinu, jak by mohla být vychovatelkou a lékařkou padlé ženy, jak by mohla rozkvétajícímu ženskému dítěti vložit do duše zárodek ženské ctnosti, kdyby bolestmi nedozrála k nejvyššímu poznání?

Každý z učedníků musel svým způsobem v bolesti zrát v této noci. Bylo to zákonité splnění této události.

Byla to svatá noc, když učedníci odnášeli tělo svého Pána ze skalního hrobu na jiné místo, v němž mělo být skryto po tisíciletí.

Marie Magdalena v modlitbě tiše přicházela k hrobu. Nesla koš květin, pod nimiž byly kelímky vzácného balzámu. Podle židovského obyčeje chtěla jimi připravit tělo Páně k dlouhému spánku.

Když se blížila k hrobu, zachvátila ji veliká síla. Bylo jí jako by vystoupila nad sebe a všechno viděla: Ještě nocí zšedivělé mlhy v údolí a jemně se rozhořívající řetězy pahorků, husté zahrady, které se velkým obloukem vypínaly do výše, a všechno bylo zalito bílým, nadpozemským leskem

Marie Magdalena se zastavila. Stála v klenutí skalního hrobu. Z obou stran svítila jasná záře. Její oči byly oslněné, ale síla, které se jí dostalo, jí umožnilo snést a přijímat tuto zář.

V jasném světle bylo vidět postavy, které se stávaly stále zřetelnějšími, a to tím více, čím méně se Magdalena obávala výjimečnosti svého vnímání.

Přijaly tak jasné formy, že se jevíly jako pozemská těla, a přesto byly průzračné jako sklo a svítily stříbrným leskem.

"Neboj se!" pravila jedna z postav, "a slyš co ti říkáme: Ježíš, Syn Boží, povstal ve své Božské části, která byla v něm. Bude ještě čtyřicet dnů bdít s vámi a chodit mezi vámi. Někdy ho poznáte a přijmete něco z jeho síly k požehnání pozdějšího stvoření. Jeho tělo však bude skryto na svědectví k soudu, který musí nyní neodvratně přijít na stvoření a po dobu, až bude Syn Člověka zde na zemi."

Tak jako když ocel vrývá slova do kamene, tak se na věky vrývala slova anděla Božího do ducha Marie Magdaleny. Její duch je přijal, rozuměl jim a zachoval je. Ústa však pravila k ženám, které ji tiše následovaly:

"Pohleďte, když jsem přišla, našla jsem kámen odvalený a dvě zářící postavy byly uvnitř hrobu. Pojďme k učedníkům a řekneme jim, že jsme našly hrob prázdný."

Když se chvějící a vzrušením vzlykající vracely po cestě, sluneční červánky již zbarvily řídkou ranní mlhu, táhnoucí se nad pahorky. Z vrstvy mlh se před Marií Magdalenou vynořila postava. Planoucí tvář, zjemnělá bílým Božím Světlem, hleděla na ni. Jí vstříc se vztáhly ruce jakoby pozdvížené k požehnání. Znamení hřebů žhnula jako rubíny v dlaních a hlas Páně zněl chvějivým a měkkým tónem, který mu byl vlastní:

"Nedotýkej se mne, Maria! Nesnesla bys té síly. **Jáť jsem!** Jdi a řekni to mým učedníkům."

Maria byla hluboce otřesena. Přesto ji oživila velká svěžest a její bolest zmizela. Viděla zřetelně, že to byl Pán. Věděla však také, že to nebylo jeho pozemské tělo, které stálo před ní, neboť ho mohla vidět jen tím zrakem, kterým vídávala světlé obrazy z výšin. Ježíš se často snažil učinit jí její vidění srozumitelným. Teď jí to však bylo ještě jasnější a srozumitelnější. Téměř až se zalekla před mocnou velikostí takové milosti.

Jak mohli mít lidé něco takového na zemi a nevědět o tom? Ona sama cítila hrozné rozechvění přírody v hodině Ježíšovy smrti a již po dvou dnech na to zapoměla.

Na cestě k učedníkům nechala ženy kráčet kus cesty před sebou, protože chtěla být sama. Tu k ní Pán ještě jednou přistoupil a pravil: "Ját' jsem. Půjdu do Galileje. Tři z vás mne uvidí a přece neuvěří a nepochopí, protože oni ještě nechápou působení zákonů mého Otce. Smazali ve svých představách formu a účinky Božských dějů záření.

Proto jsem ti také řekl: "Nedotýkej se mne!"

Protože dosud znali jen mou zevní schránku, proto mne teď nepoznají. Jen tys mne již viděla svým duchovním zrakem a proto mne také teď můžeš vidět.

Tak, jak mne nyní vidíš, přicházím z Otce. Takového, jaký jsem v Něm, nemůže mne však vidět nikdo.

Budeš jim to chtít vysvětlovat tisícerymi slovy a oni nebudou rozumět ani věřit. Proto jim řekni jen toto:

Jdu před vámi do Galileje, pravil Pán, neboť on povstal a přikázal mi, abych vám to zvěstovala!"

* * *

A jak Ježíš řekl, tak se také stalo. Nemohli tomu uvěřit. Petr šel nahoru do hrobu a našel jej prázdný. Pána tam neviděl.

U žen tomu bylo však zcela jinak. Jejich hluboce pohnuté duše žiznily po každém paprsku naděje, po každém zásvitu Světla, který přicházel do dnů hlubokého smutku. Postrádaly Ježíše stále více a toužebně ho hledaly. Prostřednictvím Marie Magdaleny prožily setkání s Ježíšem a samy při tom viděly Pána.

Šly k učedníkům a potvrdily jim, co Magdalena vyprávěla. Mužové jim však nevěřili. Tím úžeji se ženy vzájemně semkly.

Právě v těchto dnech nejtrpčích bolestí bylo mezi ženami zvláštní předivo plné síly a lásky. Když přicházeli k učedníkům, měli učedníci dojem, jako by k nim přicházel pozdrav ze šťastné doby, kdy Ježíš dlel mezi nimi.

Když byli učedníci sami, padla na ně bolest a každý pociťoval zvláštní osten. Byl to osten ještě nepřekonané lidské slabosti, který v sobě měli v době, kdy byl Syn Boží zavražděn. Tento osten, který byl v duši každého, jim nedal pokoje, když začal čas bolesti, až každý poznal a překonal své slabosti.

Ženy však ve své hluboké bolesti hledaly pomoc ve víře. Neopouštěly od toho, co se ze svatých slov Ježíšových živě vrylo do jejich duší. Držely se toho s houževnatostí ducha, který nechce opustit svůj domov, který jednou našel. Proto také jako první směly vidět Pána. Nazývaly ho slovem, které On jim dal: *Vzkříšený*.

Jen jedna mezi ženami musela trpět stejně jako učedníci a svou bolest nesla mnohem tížeji. Byla to Maria, matka Ježíšova.

Jan věrně stál po jejím boku. Slíbil Ježíšovi, že se matky ujme. A Janovi bylo také dáno ji utěšit a porozumět jí. Jen jemu řekl Ježíš, o čem se jinak ani slovem nezmínil: O své lítosti nad Marií, která mu nikdy plně neporozuměla a tím více se stávala pozemskou matkou, čím více se o něj obávala. A ona, právě ona se měla nejméně bát, kdyby byla opravdu věřila a rozuměla.

Zůstala lpět na předsudcích svého národa, od kterých se jen zpola osvobodila. To byla její vina a její osud.

Avšak smrt Synova a bolest z ní přinášely jí poznání. Se strašnou mocí dolehla na ni tíha cesty, kterou si sama zvolila. Teď se cítila cizí a bez domova mezi učedníky, jimž byl její Syn domovem. Poznala a věděla, že může dále žít jen s nimi, v kruhu jejich myšlenek a jejich živé lásky, v níž každou hodinou poznávala setbu svého Božského Syna.

Její utrpení a poznání pod křížem poskytly jí však pomoc, o které dosud nevěděla a které nerozuměla v jejím duchovním působení. Jan, který stále víc nahlížel na události pozemského života očima svého Mistra, poznával to svým věděním o Božských zákonech a pozoroval Marii s vnitřní radostí.

Marie Magdalena byla k Marii přitahována nezadržitelnou mocí. Již dříve jí bylo dáno, aby s láskou povzbuzovala ty, kteří potřebovali útěchu, obtíženě a ustarané. Dovedla je v mnohém pochopit lépe než ti

ostatní, kteří se domnívali mít jistotu a svou spokojeností často na sebe pletli těžká osudová zauzlení.

Pán dal Marii Magdaleně také dar, že v těchto dnech bolesti mohla na sobě i na jiných otevřeným zrakem pozorovat následky všech činů.

Zůstávala však uzavřenou knihou a snažila se, aby jen ovoce jejích zkušeností se dostávalo laskavou péčí jiným ku pomoci. Neodkrývala však své vědění. Vždyť tak to mělo být.

Často přicházela do styku s Marií a brzy si získala její důvěru. Maria Magdalena viděla s vroucí radostí, jak se kolem matky Ježíšovy šíří světlo a halí ji zářivého do pláště. Ona to také byla, která mohla spolu s Janem dát těžce zkroušené, tělesně i duševně trpící novou sebedůvěru. Vědomí povinnosti a důvěru probudila ve váhavé duši, která se domnívala, že Pán již nechce přijímat její služby. Pozvolna začínala Maria znovu žít.

Pak se i jí zjevil Božský Syn. Jako žehnající cítila sílu Jeho živoucího Světla nad svými vlasy, které zbělely.

"Matko Marie, viděla jsi Pána?" pravil Jan a chvěl se. Maria tiše šeptala :

"Ano, můj Syn žije a je s námi!"

Duch Páně jako by hnal Marii Magdalenu do blízkosti jeho matky, aby jí stála ku pomoci. Ona sama v tom cítila útěchu a stále více se stupňující příliv síly i pomoci ve všem, co podnikla. Připravovala se v kruhu jí milých žen vědomě na svůj úřad, o kterém s ní Ježíš mluvil.

Bylo v ní stále jasněji. V duchu prožila všechna zjevení svého Pána, i když nebyla mezi učedníky. Oni jí tehdy nevěřili, když přinesla zvěst o zmrtvýchvstání Páně. Brzy však i oni potkali Ježíše a plni radosti jí to oznamovali. Ona však věděla, že jeho zjevení, druh jeho těla, jež vstalo z mrtvých, nikdy zcela nepochopí.

Jednou opět seděla mezi ženami. Zatímco ony obstarávaly domácí práce, obšívala kraje šátku pro matku Marii. Náhle jí bylo, jakoby hlasy žen zněly jen zdálky. Její hlava se opřela dozadu o holou, dřevěnou stěnu výklenku. Malá olejová lampička nestejně blikala a vrhala světlo a stíny nízkou jizbou. V rohu v otevřeném krbu ještě hořel plný oheň pod velkým kotlem.

Tichá, světelná záře stále více naplňovala ducha Marie Magdaleny a ona hleděla do bílé, prosté místnosti, ve které poznávala učedníky Ježíšovy. Seděli kolem stolu, ale nebyli všichni.

Slyšela, jak vyprávěli o Pánovi. V tu chvíli zazářil mezi Janem a Petrem světlý oblak, který se nato změnil v zářící postavu Páně. Učedníci horlivě rozmlouvali a nepozorovali nic, až se jich Ježíš jemně dotkl. Teprve pak Ho uviděli jak stojí mezi nimi a polekali se.

On však ukázal na své rány a pravil:

"Tyto rány nosím pro vás, abyste mne lépe poznali, a na památku. Neboť jinak byste nevěděli, kdo jsem, až bych vám podal chléb a víno."

A jim tak známý a milovaný hlas hluboko pronikal všemi duchy jako kdysi, když jim Ježíš podával Poslední večeři.

"Žehnám chléb, který vám podávám, jako jsem vám podal své tělo - tak jako podávám sebe sama všem, kteří touží po nebeském chlebu. A žehnám víno, které zaplane v hodinu dokonání mého času a já se v nebeském paprsku vrátím k Otci.

Rozumíte nyní, co jsem vám tehdy řekl slovy: přicházím ze Světla a vejdu zase do Světla, až nadejde hodina obnovení síly? Na vlnách Světla budu nesen zpět do říše svého Otce, a když mi bylo pozemské tělo odebráno dříve, než nadešla hodina vylití, musím čekat tak dlouho, až se budu moci spojit s Božským paprskem - až se mi Otec otevře!

Připravuji vás na to. Vy, moji učedníci, máte to prožít. Pokoj s vámi. Jako Otec poslal mne, tak i já posílám Vás!"

Když to vyslovil, zazářilo z jeho postavy něco jako bílý blesk a z jeho vztyčených rukou tryskaly paprsky po celé místnosti. Množily se v jemných vlnách a učedníci cítili, že pronikají jejich hlavami a srdcem jako dech Boží. Svaté ticho, mír a blaženost spočívaly nad nimi jako světlá záře a posilovaly je.

"Přijměte sílu Ducha Svatého!" tak zněl hlas Syna Božího těmito světlými vlnami a každé ze slov se podobalo živým semenům, která se ujímala a vzrůstala. Bílé paprsky sahaly stále výš. Již nebylo vidět strop

místnosti pro velkou záři. Jako bílé sloupy a oblouky se klenula nekonečnost nad Synem Božím. V nekonečné dálce se jevílo něco jako skleněné moře, širé, bílé a křišťálově jasné. Tam byla Svata Holubice, svatý Duch Boží, kterého Syn svým učedníkům zaslíbil.

Hluboko do duše Marie Magdaleny pronikl Božský hlas. Pohlížela do moře pohybu a lesku a nemohla pochopit působení a tvoření této Božské síly. Ale to, co bylo jí a učedníkům v tuto hodinu zaslíbeno Božským hlasem, se splnilo.

Každý den přinášel jim nová prožití a pokrok v poznání. Ještě častokrát se jim zjevil Ježíš, mluvil a naplnil je silou svého svatého Slova. Prikázal jim, aby zůstali v městě Jeruzalémě až do dne zjasnění.

Příroda rozkvétala vstříc k nebesům a horké světlo Slunce se chvělo zlatem. Jásavé hlasy zaznívaly z dalekých zahrad, výšin a polí.

A v modrém míru nebes, proudícím světlem Božího požehnání, v bzučení hmyzu a zpěvu ptactva kráčel Syn Boží ve světlém těle po zemi naposledy před svými učedníky.

Maria Magdalena to viděla svým živým zřením, které jí bylo dáno, jak učedníci následují svého Pána, který šel před nimi do Betanie.

Mluvil k nim v lásce. Přitom se ho tázali na Tisíciletou říši. On však je odkázal:

"Nenáleží vám znát čas a hodinu, která je vyhrazena moci Otcově. Přijměte sílu Jeho Svatého Ducha a budete mými svědky v Jeruzalémě."

Stáli na pahorku a postava Páně se v planoucím Světlem odrážela od jasně modrého nebe. Bílé světlo ji obklopovalo v širokém kruhu a z ní pronikaly paprsky ve formě kříže. Bílé planoucí proud Světla kroužil kolem Jeho stále jasnější a průzračnější postavy, která se znenáhla zvedala od země.

Bílý, zářící kruh Světla padl dolů z nekonečné modré oblohy a spojil se se světlem Syna Božího živoucí vlnou, která přicházela z prasiní Jeho Otce a obnovovala zemi. Paprsek z Božího světla Ho pozvedl vzhůru a unášel zpět do prapůvodu. Miliardy jisker Světla, které v tuto hodinu oživil vesmír, zahalily ještě zářícími vločkami ducha vidoucí ženy, která směla prožít tuto Božskou událost. Duch pak upadl v hluboký spánek.

Dvě světlé postavy zanesly spícího ducha opět dolů do pozemského těla a řekly mu při procitnutí:

"Očekávej Ducha Svatého, který přijde pro tebe jako tento Syn Boží!"

V jejím duchu hořel svatý oheň a šlehal vzhůru. Hleděla na něj oslněná. Přitom proudila nad zemí síla, jako by Světlo vylévalo celou svoji moc z modrého nebe dolů na hříšné lidstvo.

Kolem Pánových učedníků zářilo čisté, bílé světlo. Jejich kruh se zachvíval radostí, láskou a jednotou, kterou nic pozemského nemohlo již zkalit. Všichni byli oduševněni myšlenkou, že Ježíš jim zaslíbil sílu Ducha Svatého. Jejich duch na ni čekal.

Málo se jich dotýkala nenávisť lidí, kteří znenáhla opět začínali pronásledovat učedníky Nazaretského. Farizeové a zákoníci se domnívali, že zavražděním Ježíše byl učiněn konec tomuto hnutí. Doufali, že obtížené Galilejce, kteří zaváděli lid, rozdělí nejednotnost a oni se rozprchnou po větru.

Hněv, zklamání a strach se však zmocnil farizejů a zákoníků, když se dověděli o znovuzkříšeném Kristovi. Rozsévali proto zlé pomluvy proti učedníkům a štváli, kde jen mohli.

Malá obec, která se úzce spojila, byla pozorována, nedá-li se jim vytknout něco, co by je mohlo zničit.

Ale učedníci byli tiší, skromní a zdrženliví. Za to světlý lesk, který se zdál proudit z jejich hlav, velmi sílil v těchto dnech. Kdo je chtěl napadnout, ten pozbyl v jejich blízkosti odvahu, nebo mu unikla příležitost. Učedníci sami však nikoho nenapadali. Byla v nich velká důvěra. Přišel-li někdo s prosbou o radu nebo pomoc, odcházel od nich vždycky posílen a potěšen.

Nikomu se nepodařilo vniknout do jejich pevně semknutého kruhu, když byli pospolu. Často to bylo přes sto lidí.

Čím více se blížilo vylití Ducha Svatého, tím více proudila čistá síla v jejich kruhu. I ženy bývaly nyní často přítomny. Maria, matka Ježíšova a Marta s Marií, Lazarovy sestry i Maria Magdalena. Ta žila ve vysokém napětí. Její duchovní zrak jí byl dále otevřen a ona cítila, jak se blíží svaté splnění zákona ve stvoření, kterému ještě nerozuměla.

Probuzení a obnovení v přírodě bylo jí odedávna slavností. Vycitřovala to jako dar Boží, jehož se každoročně dostává všemu světu.

Kdysi přinášela oběti bohům jara. Také slavila slavnost Židů na paměť jejich odchodu z Egypta. V této době vydávala matka příroda vždycky své nejkrásnější dary. V její duši byla hojnost, radost a jásot i vroucí dík Nejvyššímu. Současně však také bolest touhy, kterou nemohla zaplašit, ale také ne pochopit.

Rok za rokem, od dětských let až po dobu jejího nejtěžšího utrpení, jí býval tento čas nejslavnostnější, ale také nejtěžší a nejvíc ji nutil k hlubokému přemýšlení a toužení. Na celém jejím pozemském bytí to leželo jako tíha osudu. Teď se stal tento čas okamžikem znovuzrození jejího ducha.

Často jí přinášel světlý duch z nejvyšších výšin, který se stal jejím vůdcem, napomenutí a poselství, která měla předávat učedníkům.

Tak jí také oznámil hodinu toho dne, ve kterém měli být jednomyslní a pospolu. Marii Magdaleně bylo, jakoby její nohy kráčely po oblacích. Vzduch pak roznášel libé, jemné vůně, květiny a trávy svítily, jako by odrážely světlo nebes.

Putovala k matce Marii a přinášela jí a Janovi poselství. Radost a mír byl s nimi.

A přišla hodina splnění. Všichni se shromáždili v krásné okrouhlé síni, kterou jim přenechal k pobožnostem Marek, Říman. Světlé byly desky na podlaze, světlé a jasné byly i stěny. Ženy rozestavěly do všech výklenků síně nádoby s mnohými zelenými snítkami a květy.

Nahoře se klenula síň v malou kulatou kupoli, která byla obklopena plochou nástřešní zahradou. Dům stál v zahradě, chráněné vysokou zdí. Byl nepoužívaný a téměř prázdný.

Ticho bylo kolem, že bylo slyšet i padání květů z větví. Ani vánek se nepohnul. Polední mír spočíval na střeších jinak tak rušného Jeruzaléma.

Když byli všichni shromážděni a seděli ve velkém kruhu kolem učedníků, zazněl z nebes hučící tón. Jako silný, bouřlivý víchř zahučel kolem domu. Světla na stěnách a květiny ve vázách neklidně komíhaly sem a tam.

Všichni shromáždění seděli v němém očekávání, v nábožném povznesení svých duchů a všichni hledali svého Pána a modlili se k Bohu.

Zářící síla je zřetelně obklopila. Ve světlých kruzích, stále více se blížících, čím více se přibližoval věnec záření, snášela se třpytivá světlá Holubice k pozdějšímu stvoření. Radostně otvírali učedníci svého ducha a cestou proudu Božského záření se na ně snášela síla Ducha Svatého.

Celý prostor planul zlatem. Nejvýše v jeho středu zářil bílý kruh paprsků a v něm formou učiněná Vůle Boží: **Svatá Holubice**.

A matka Marie vděčně vzpomínala dne, ve kterém jí byl zvěstován Ježíš. Cítila opět sílu a lásku Boží jako v oné svaté hodině. Současně se vznesla plamenná zář nad všemi hlavami a lidé počali chválit Boha a Jemu děkovat.

Proniklo do nich Boží Světlo, osvítilo je a povolalo. Teď byli připraveni, aby světu zvěstovali Slovo svého Boha a Pána.

Opět nastalo ticho kolem domu i v obrovských dálkách nebes. Hukot dozněl. Hluboce rozechvěni a duchovně bohatě obdarovaní stáli lidé v modlitbě před svým Bohem a Pánem.

Když otevřeli dveře, aby odešli domů, stál kolem domu zástup lidí. V dalekém okruhu bylo slyšet hučení bouře a bylo vidět, jak sestupující Světlo proudí s nebe.

Lidé se velmi divili, když slyšeli učedníky, naplněné silou a mocí slova se zářícíma očima, mluvit a hlasitě zvěstovat chválu Ježíše.

Potřásali hlavami a mínili:

"Tito se napili vína."

A tu Petr použil darovanou sílu lásky a radosti. Poprvé jim zvěstoval poselství Páně a zaslíbil jim osvětlení silou Ducha Svatého při křtu. Mnozí se otevřeli Slovu a následovali učedníky.

Maria s Janem odešli domů. Chtěli ve službě Boží začít nový život.

Tak nadešla chvíle, ve které se učedníci rozešli. Každého z nich hnala síla ducha na to místo, které mu Pán určil. A rozsévali Světlo Boží mezi národy.

Síla Ducha Svatého povznesla Marii Magdalenu do světlých výšin. Bylo jí, jako by se probudila na nové úrovni k novému životu.

Na zářícím proudu, který je možno přirovnat jasmu a silou k nejčistší vodě, se perlila živá jádra Světla dolů do hmotnosti, kterou zanechala daleko pod sebou.

Stupeň za stupněm, po oslnivě nádherných a skvoucích terasách vystupovala stále výš a výše.

Viděla nádherné rostliny, svítící rajsými barvami, cesty lemované kmeny vysokých stromů, jejichž koruny tvořily klenbu ze světla a zlata. Světlé postavy jí přicházely vstříc a vedly ji.

Ona sama nebyla již Marií Magdalenu, ale stala se plamenem, svítícím, modře bílým a klidným. Kolem ní se vznášelo jiné jméno, jméno, které bylo napsáno ve zlaté knize. Měla dojem, že je dítětem. Byla svobodná, všechna pozemská tíže od ní odpadla. Daleko dole zůstal i hřích, který lidstvo stahoval do kruhu svého zvrátého působení.

Planula v ní síla Ducha Svatého, osvobození od dědičného hříchu a čistota znovuzrození v duchu.

Na svém rameni pocítila dotek ruky a vykročila v následování jemného tlaku. Nevěděla, kdo šel po jejím boku. Nechtěla to také vyzvědět. Kráčela vzhůru, a v tom bylo všechno její snažení. Stoupala v uctívání a díku, s věděním o lásce Ježíšově a o vylití Ducha Svatého.

Přitom poznala, že toto stvoření končilo teprve tam, kde myslela, že již najde Boha. Poznala, že dosud kráčela jen říší hutnější hmoty, která byla obrazem toho, co její udivující a radostné cítění zde poznávalo jako Prastvoření. A při tom se v ní vynořila vzpomínka, jako by již znala všechnu tu nádheru, na kterou v dlouhém snu jen zapoměla.

Stále větší, rozlehlejší, stále zářivější byly kruhy, kterými putovala vzhůru. Konečně se viděla mezi květy, obklopená plameny, jaké měla sama.

Blížili se k ní stále zářící světlí obři, muži i ženy s rozhodnými a krásnými pohyby. Sám jejich výraz dával ihned poznat jejich druh v nejdokonalejší formě. I to, co chtěli říci, co působili svým chtěním, všechno ihned živě vnímala jako samozřejmost.

Tak viděla Marie Magdalena, že jí zvali, aby s nimi prošla vysokou bránou, z níž proudily zlaté proudy plné života. Nemluvili a přece znala jejich vůli a jejich mínění. Tak také věděla, že sama je mohla následovat až tam jen proto, že se jí od Syna Božího dostalo živé jiskry ducha z této sféry.

Spatřila obrovský sál, jehož mohutné kopule byly neseny světlými sloupy. Světlo sem přicházelo širokými proudy z nejvyššího místa. Za bílou tabulí, k níž vzhůru vedly stupně, stál jasný zlatý trůn.

"Já jsem od věčnosti, začátek a konec!" tak to znělo a šumělo v proudícím Světle.

Co to bylo? Byl to hlas Božského Syna, který její ucho tak často blaženě vnímalo? Byl to jiný hlas, který její duch již jednou slyšel? Kde to bylo?

Vzdálené vzpomínky na pozemskou pouť i putování světy se vynořily a všemi se jako dech táhl let jejího ducha. Jako vzdálený sen vystoupila před ní země egyptská, zlaté světlo chrámu, tvář dítěte. Hvězdné dráhy a světové proudy jí přerušily tento pohled. Opět vzhlížela do výše.

"Pomoz mi, Pane, abych si vzpomněla, " pravil její duch, "je-li to Tvá vůle!"

"Já jsem Vůle Boží!" zaznělo shůry. "Já rozsévám svá semena do hmotnosti. Tobě, plamenný duchu, dal jsem sílu ke vzestupu. Použij jí, až budeš světu zvěstovat velikost vznešenosti Boží."

Stále rychleji, jako v letu se blížila k trůnu plamenně světlého knížete, který zde vysílal proud paprsků. Po jeho stranách zářila Růže a Lilie.

Ale to ještě nebyl poslední, vznešený posvátný obraz, který směla spatřit. Opět zazněla zvučná zvonivá slova:

"Sféro čistě duchovního, nejvyšší hranice lidského ducha, rozšiř se!"

Tato slova přicházela z proudu živoucího světelného kříže, jehož forma se zhušťovala v praobraz člověka. Svaté mystérium Světla obetkalo plamen, kterému z nezměrné lásky byla propůjčena čistě duchovní jiskra.

"Ke splnění tvého poslání, lidský duchu, vystup a prožij, co je ti určeno od prapočátku. Viz kroužení živoucí síly."

Zářící kruhy zformovaly nádobu, z níž padala síla dolů. Světlé bytosti ji střežily a obklopile sloupy síly, jimiž vystupovalo Božské nahoru i dolů.

Zde byla Svatá Holubice. Přicházela dolů do svatého hradu. Zde bylo i světlo Ježíše, Syna Božího. Vystupovalo vzhůru, stále výš a nakonec splývalo v moři jasu, které se rozšiřovalo, kroužilo a prohlubovalo.

Bez začátku, bez konce kroužilo Světlo, jasnější a mocnější než slunce.

"Já a Otec jedno jsme!" zněl hlas Ježíšův nad lidským duchem.

Pak zazněl mocný, hromový hlas do vesmíru:

"Viz Mou Vůli, kterou ustanovuji soudcem a vysílám nad spravedlivé i nespravedlivé. Jmenuje se **Immanuel**."

Bíle planoucí, vystoupil ze zdroje Světla, oslňující jako blesk, ostrý jako meč, mocný anděl hněvu a na jeho hlavě Svatá Holubice. Před Ním se šířilo růžové světlo. Z jeho pravice vystupovala Růže a u jeho nohou rozkvétala Lilie. On sám byl na pohled jako král.

Nad zářícím hradem pluly růžové a světlé závoje a ve všem se chvělo jméno : **Parsifal**.

Omilostněný lidský duch nastoupil svůj návrat do hmoty. V klesání se modlil a děkoval. Jako sen zůstala v něm vzpomínka.

To se stalo Marii Magdaleně.

Když procitla opět na zemi, nemohla se zprvu pohnout. Starostlivě dlely v těchto dnech Maria s Martou po jejím boku. Bethsabe se vůbec nevzdálila od lůžka své paní, která tu ležela v polštářích jako mrtvá, nehybná. Nechápala, co se s Marií Magdalenou stalo. Ale ostatní ženy vedly Bethsabe a poskytovaly jí sílu a klid.

Brzy však v Marii Magdaleně procitla zase vůle a mohla se pozvednout. Byla proniknuta pocitem veliké síly, kterou chtěla hned proměnit v čin.

Její duch ji hnál k chudým a zavrženým. Její cesta byla těžká, ale ona šla s vědomím, že ji poslal Pán.

Uplynul delší čas. Magdalena již nevidala Pána. Vyvíjela jen svou pozemskou činnost. K tomu se jí dostávalo silné duchovní pomoci v každém okamžiku, kdykoliv ji potřebovala. Ženy se cítily být k ní přitahovány, zvláště pak mladé dívky. Maria Magdalena sama nevěděla, jak silně působí síla přitažlivosti, které se jí shůry dostávalo.

Stále více se cítila spojená s onou krásnou bytostí, která se jí kdysi zjevila v postavě panny ve světlezeleném plášti zdobeném liliemi. Byla to Irmingard, Čistá Lilie, která vnořila svou vůdčí sílu do spojení na zemi, aby pozemské ženy mohly najít pevnou oporu, jestliže ji hledaly. A všichni ti, kteří se otevřeli slovu Ježíšovu a následovali učedníky, našli také pomoc a sílu v poznání pravé čistoty.

Mnoho žen z bohatých domů bylo přitahováno učením Syna Božího, které učedníci veřejně hlásali. Prosily o křest a dávaly sebe i své poddané do služeb Světla.

Čím více vzrůstal počet stoupců, tím více začal had zase zvedat hlavu. Zvláště se stupňovala zášť Židů, kteří hrozně trpěli pod následky svého činu na Ježíši.

Od té chvíle, co Ježíš opustil zemi, bylo to s lidmi v židovské říši špatné. Na mnohé se položila chmurná pěst a tiskla je k zemi s tuhou neúprosností.

Tím více však vyvěřela nenávist v jejich duši. Začali zprvu potajmu, ale pak i veřejně pronásledovat Ježíšovy stoupence.

Jako blesk ozářil jedné noci pokoj Marie Magdaleny jasný paprsek. Ale nenásledovalo žádné zahřmění ani bouře. Spíše byl kolem hluboký klid a v Marii Magdaleně byl jas a blaženost, jakou nepocítila již od té doby, kdy Ježíš od nich odešel.

Byla úplně bdělá a viděla všechno jasně ozářené. Z nejvyšší výše jako hlasem pozounu zaznělo:

"Ráno za šera vyjdi k hrobu svého Pána a čekej tam. Ještě jednu věc máš splnit v tomto temném městě. Pak vyhledej matku Marii, neboť je k tomu již čas, nejvyšší čas. Až splníš svůj úkol, nevracej se zpět do Jeruzaléma.

Zanechej svou práci jiným, kteří ji dobře konají, a odevzdej se vedení svého ducha. Nemáš znát místa svého večerního odpočinku, máš následovat Slovo svého Pána a shánět jeho ovečky do stáda. Provždy si uvědom, že chodíš v síle svého Pána, a jednej podle toho.

Magdalena se vzchopila a připravovala se na cestu. Opatřila vše nejnnutnější. Dala také příkazy pro první dobu své nepřítomnosti a pak odešla.

Rychle prošla zahradou a branou ještě za tmy. Pospíchala ven. Vybrala si tiché uličky, neboť na silnicích byl již za časného rána čilý shon. Výkřiky ječivých hlasů a různé druhy řečí se zde vzájemně na náměstích mísily. Pohaněči oslů a velbloudů křičeli na svá zvířata, obtížená zbožím všeho druhu, a táhli branami.

Magdalena si oddechla, když došla na horskou stezku, kterou kdysi, v nejtěžších dnech tak často chodila k Pánovu hrobu. Tam ho pochovali, ale když se jí zjevila jeho světlá schrána, jeho pozemské tělo bylo již odneseno.

Najednou se Marie Magdaleny zmocnila vroucí touha vypátrat místo, kde se skutečně skrývalo tělo Páně. Rychle kráčela úzkou stezkou a brzy stála u hrobu.

Byl velmi změněný. To už nebyl Pánův hrob.

Marie Magdalena tušila, čím by jednou mohlo být toto místo jakožto místo kultu a kupčení. Pojednou pochopila, proč nebyla Vůle Otcova, aby schrána, která skrývala jeho Syna, padla do rukou pozdějšímu světu.

Co jí bylo tehdy nepochopitelné, neodůvodněné a strašné, že tělo Ježíšovo se ztratilo, připadalo jí nyní plné útěchy jako správné, Bohem chtěné a byla tomu ráda.

Nemohla se již modlit na tomto místě. Šla dále po cestě a zahrnula doleva na hustě zalesněný svah po úzké, nově vyšlapané cestičce. Obklopilo ji šedozelené listoví a větve se klenuly nad její hlavou jako nízká chodba, takže se musela až ohýbat. Tak došla poloviční výše svahu ke skupině skal a byla před jeskyní, nad jejímž pravým obloukem byly vytesány tři kříže.

Vstoupila do této jeskyně, která se zdála být útočištěm pastýřů v nepohodě. Na pravé straně se ukázala hluboká, úzká trhlina, takže sotva bylo možné, aby se jí protlačil člověk.

Cílevědomě, až to Marii Magdalenu samo udivovalo, se odvážila pokusu proniknout úzkým otvorem. Našla, co očekávala: úzkou, nízkou chodbu.

Jako v zrcadle viděla postavy Josefa z Arimatie a Jana, jak před ní nesou tělo Páně zahalené v prostěradlech.

Marie Magdalena věděla, že tyto zrcadlové, jasné a barevné obrazy, které před ní předstupují jako živé, jí mají podat zprávu o útulku pozemské schrány Syna Božího. Posvátná, úctyplná plachost ji naplnila spolu s bolestí, která schvátla její duši při smrti Ježíšově. Cítila, jako by skutečně kráčela sehnutá krok za krokem s oběma věrnými temnou, úzkou chodbou, aby bylo milované tělo Pánovo skryto a chráněno podle příkazu Světla.

Prožila okamžik, kdy se úzká chodba rozšířila a muži vstoupili do malé jeskyně. Položili Ježíšovo tělo na kamennou lávku, podle předpisu je nabalzamovali a zahalili do bílých pláten. Malou, otevřenou průrvou bylo vidět z jeskyně na daleký, zelenající se kraj v mlhách, který ještě spal v šeru raného jitra.

Vlastníma rukama zakryl Josef z Arimatie tuto mezeru velkým kvádrem kamene. Zapadl tam přirozeně, jako by tam patřil. Každá štěrbina byla pečlivě utěsněna hlinou promíchanou se suchými travinami a udusanou tak, že tvořila vzduchotěsnou zeď.

V této hrobce, v níž oba učedníci po dvě noci pilně a tajně pracovali, odpočívalo tělo Páně. Hlavu obklopovala zář bílého světla.

Když se Maria Magdalena vrátila k bdělému vědomí, stála na konci malé chodby, sehnutá, jak se tam vešla. Přitiskla tvář ke studené, vlhké skále. Byla drsná, hlinitá a poněkud vlhká. Dál nemohla. Věděla, že je to vchod k výklenku, ve kterém učedníci pohřbili Pána.

Poté bílé světlo, které jí v noci přikazovalo jít k hrobu, opět vzplálo vedle ní. Zdálo se jí, jakoby svou září pronikalo silnou zdí před ní.

Viděla bílou, propadlou schránku z bílých pláten, která skrývala tělo Páně. Viděla jeho hlavu krásného, ušlechtilého tvaru, zvláště spánky a okrouhlé, stejnoměrné klenutí hlavy.

V oslnivě bílé řadě horních zubů však chyběl špičák. Toto malé, černé místo se vrylo hluboce do její paměti jako zvláštní znamení.

Rychle, tak jako přišlo, světlo zase zmizelo a rovněž tak obraz, který ukázalo. Obraz budoucnosti, jak se jí zdálo.

Maria Magdalena se obrátila. S tichou vroucí modlitbou se vracela cestou, kterou přišla.

Teď hledala nejbližší stezku, po níž by došla k obydlí matky Marie.

Maria bydlela v Janově domě u Galilejského jezera. Byla docela změněná. Všechno staré od ní odpadlo od té chvíle, kdy byla naplněna silou Ducha Svatého, aby se ve víře otevřela poznání Světla.

Vryté, ostré rysy se vyhladily a tvář zářila. Celá její bytost byla naplněna klidem a láskou. Rušně a činorodě procházela domem a dobře vedla všechny členy domu i čeládku.

Marii to pohánělo, aby nahradila zmeškané. S velkou radostí pracovala na odčinění své viny. Vysoké světlé vedení k ní přistupovalo a plnilo ji vždy znovu silou a radostí, která v její tváři a očích rozněcovala nadpozemský lesk.

Jan se z toho radoval. Obával se však, že její jemné a mnohými duševními mukami oslabené tělo dlouho nesnese takové vypětí.

Byla jako čisté světlo, které se stále většími plameny stravuje. Byla v ní však prosba: "Otče na nebesích, dej mi ještě jednou možnost sloužit!"

Její pozemské tělo však již sláblo. Takovou ji našla Maria Magdalena, která byla s Janem stejného názoru, že Maria brzy dokončí svou cestu.

Což nebylo kolem ní světlo, které nemohlo být z této země, čisté světlo růžových paprsků, jak je vysílala síla Čistoty, když ji Maria Magdalena spatřila? Nepřicházela na něžných obláčcích vůně lilí tak zřetelně, že Maria pozvedla unavenou hlavu z měkkých polštářů a hluboce dýchala naslouchajíc v tuto stranu? Jejími rysy proběhl pak jemný úsměv.

Jakoby jiná, cizí, ještě jasnější tvář se nad ni snesla a dýchala na ni dechem své nebeské jiskry.

Všichni pečovali o to, aby její poslední dny na zemi byly krásné. Byla obklopena láskou. Z jejího pokoje vystupovalo něco, co ostatním samozřejmě přikazovalo, aby se blížili jen tiše.

Duch matky Ježíšovy byl vyproštěn z pozemského těla s velkou péčí a láskou.

Postavy pomocných duchů zvolna sestupovaly dolů. Jejich paprsky upravovaly pozemské okolí a stále více zjemňovaly její schránku.

Maria Magdalena zůstala u jejího lože. Od chvíle, kdy se přibližoval Duch Svatý, nebyly obklopené tak jasnými, světlými proudy. Byl-li tehdy onen děj silou a bouřlivou mocí, pak v tomto porovnání byl návrat Marie jako jemný jarní vánek. I Magdalenu zasáhl svým požehnáním.

V jasné síni hořela světla a zář jejich pohyblivých plamenů kmitala nad vyzařováním uvolňujícího se ducha.

Bylo to několik hodin před Mariinou smrtí. Shora přicházela světlá postava, která jí vztahovala ruce vstříc. Sklonila se k Marii, aby ji pozvedla.

Zazněly jásavé hlasy, plné vřelosti a lesku.

Maria se usmívala. Její oči měly výraz, jako by se, plné údivu, dívaly do světlé říše ducha. Síla Irmingard šla před ní a na jejích paprscích vystupoval její duch vzhůru do luhů věčného míru, v nichž hledal říši synovu.

Její oči přeběhl stín a pak strnuly.

Ani jediné slovo bolesti nezaznělo v místnosti. Jen rozechvělá prosba a vroucí dík stoupaly vzhůru a doprovázely uvolněného ducha matky Ježíšovy.

Po týdnech mohla Maria Magdalena ještě jednou duchem vidět tu, která vystoupila do výšin. Jevila se jí jasnější, zářivější. Z bílého závoje, který zahaloval hlavu, proudily jemné zlaté paprsky, které působily jako chladivý vánek.

Maria pravila:

"Má touha a vroucí prosba o službu mne vynesly vzhůru. Věrná, přímá, přísná láska Janova mi mnoho pomohla.

Brána říše míru se mi zvonivě otevřela. Vystupovala jsem vzhůru po zlatém záření, které vysílala Lilie v křišťálové čistotě.

Poznala jsem, že všechny mé pozemské bolesti byly jen k tomu, abych na nich zrála. Vždyť mně bylo určeno, abych byla kolem Spasitele. Tuto úlohu jsem splňovala jen v první části svého mládí, pak již ne. Nevzdala jsem se sebe a dosavadního starého. Přesto jsem však směla stoupat vzhůru, když mne utrpení opět otevřelo Světlu. Ještě málo mi zbývá k uvolnění.

Dostalo se mi však také obrazu budoucnosti : Zdržovat by mne ještě mohlo falešné jednání lidských duchů, které by se na mne upínalo uctíváním. Jsem však chráněna před těmito špatnými následky.

Lilie a Růže rozkvétají ve zlatém Světle. Vysoko v dálce vidím třpytivé věže zlatého hradu. Čistě duchovní mne oděli ochranným pláštěm. Tak stojím nedotčena a čekám, až nadejde poslední hodina mého uvolnění. Neboť ze Světla mi bylo zvěstováno:

"Maria z Nazaretu se smí službou osvobodit podruhé!"

Takové byly zprávy, které Maria Magdalena duchovně přijala ještě od Marie, matky Ježíšovy. Pak ji proud událostí zanesl do světa, jak jí to bylo zaslíbeno.

Opět, jako častokráte, putovala Maria Magdalena osaměle hlubokým prachem úzkých silnic v oslnivě jasné záři slunce.

Vyhýbala se širokým cestám Římanů a silnicím, na kterých by potkávala mnoho lidí. Vycházela na svou pouť za časného jitra. Když se přiblížily chvíle největšího žáru, odpočívala tam, kde k tomu měla příležitost. Protože nebyla náročná, nenosila s sebou mnoho věcí. Navštěvovala domy lidí, kteří ji rádi přijímali.

Magdalena byla volná. Nic pozemského ji neobtěžovalo. Z její paměti zmizely doby, v nichž se starala o nějaký majetek. V jejím duchu žila jen vůle ke Světlu, láska k Ježíši a vysoký úkol přinést lidem Jeho Slovo.

Světlo šlo před ní a Maria Magdalena je následovala plná důvěry, neboť myslela na to, co jí bylo řečeno:

"Máš následovat ducha a nemáš vědět, kde budeš večer odpočívat!"

Jako dítě, které se svěruje vedení svého otce, tak se dávala vést tímto paprskem. Vzdor tomu však zůstávala pozemsky bdělá a činná. Bylo toho také třeba. Vždyť v těchto dobách bylo stále více nepokojů a nebezpečí.

Učedníků Ježíšových, kteří šířili učení Syna Božího v okolních zemích, rychle přibývalo. Křtili silou Ducha Svatého a vykonali mnoho dobrých skutků, které lidi přesvědčovaly o moci a síle jejich Boha. Stále

více bylo věřících, a proto rostla i nenávist Židů. Již kladli léčky ve školách a chrámech, v nichž učedníci kázali Slovo a život Páně němým, dojatým lidem. Ale začínali také štvát lidi a pak tvrdili, že příčinou nepokojů jsou stoupenci Ježíšovi, které nazývali křesťany. Vědomě vnášeli pochybnosti a nevíru mezi lidi a nenávistně horlili všude, kde jen mohli.

Již několik učedníků se stalo obětí lůzy. Štěpán byl již zavražděn, ukamenován zuřícím davem. Dusivě a hrozivě se kladlo temno na duchy a dráždilo stejnorodé k témuž počínání.

Když Maria Magdalena vstupovala do osad nebo městeček, ihned cítila na tlaku, který se k ní blížil, má-li toto místo obejít, či zda v něm smí zůstat. Často byla již unavená, a přece ještě obrátila své kroky, aby obešla takovou osadu.

Z dálky viděla Maria Magdalena oblaka prachu na velké silnici, vedoucí z Jeruzaléma do Damašku. Ve slunci se blýskaly vyleštěné zbraně. Nutilo ji to jít vstříc tomuto útvaru římských vojáků, ačkoliv zlé tušení tížilo srdce poutnice. Přicházela právě po malé polní cestě a byla nucena přejít přes hlavní vojenskou silnici. Zaváhala a ráda by se byla skryla či vešla do některé chaty. Nebyla k tomu však příležitost. Kam oko pohlédlo, byly jen sluncem zaplavené nízké pastviny. Nikde ani pahrbku, ani křoví, které by poskytlo úkryt.

Maria Magdalena neměla strach. Šla dál a blížila se oddílu vojska, jehož cval bylo již slyšet. Museli se sejít na křižovatce. Samovolně zahalila Maria Magdalena hlavu šátkem, jako by se bála, že zlatý lesk jejích vlasů by mohl upozornit jezdce. Hůl, kterou nesla, se jemně chvěla v ruce. V tom zřetelně uslyšela slova:

"Slyš, Maria Magdaleno : Co přijde, musí se stát! Neboj se, neboť chci skrze tebe vzbudit člověka, který má být pochodný hledajícím. Cesta je připravena. I kdyby tě krvavě dřely drsné kameny, pokládej svou nohu na jejich nejostřejší hroty a neuhni. Pamatuji, že náležíš mně a ne sobě!"

Její vysoká postava se vzpřímila. Pevným, delším krokem kráčela k silnici. Ten, který jel v čele Římanů, ji upozoroval. Byl to farizej, ale byl ozbrojený jako válečník a vyhlížel jako umělec. Vysoký, statný, žhnoucích očí, divoce, ale vznešeně a hrdě seděl na svém koni. Ted' zvedl ruku k pozdravu.

"To je zvláštnost vidět osaměle putovat ženu. Domnívám se, že byste mohla zabloudit, krásná křesťanko. My vás lépe ochráníme."

Znělo to zdvořile, a přece v tom bylo cítit výsměšný spodní tón, který by byl Marii Magdalenu jindy popudil.

"Ne všechny ženy potřebují mužskou ochranu, zvláště, když jsou v pokročilém věku a samostatné. Moje ochrana a průvod je větší a mocnější než vojsko císaře. Ustup z cesty, Římane, a nechej mne na pokoji!"

Římanova tvář zrudla. Jeho pýcha se vzpírala chladné odvetě této křesťanky. Dráždila ho. Nevěděl ani proč, ale nezkrotný vztek naplnil jeho násilnickou duši, když pocítil tichou sílu. Nebylo to, jako by stoupenci Ježíšovi stáli ponořeni ve Světle, kterým nemůže proniknout světské násilí. Ani nenávist, závist nebo posměch?

Jak častokrát se cítil méněcenným, když v rozhorlení pro svou víru zuřil! A tato bezmocnost, spojená s pozemskou mocí, kterou mu dával Řím k dispozici, způsobovala rozpoutání všech násilností vůči odvážným vyznavačům nenáviděného Ježíše, kterého jmenovali králem Židů, znovu vzkříšeným Synem Božím.

Všechna učenost, všechna znalost židovských zákonů, všechno vědění Římana, jenž byl filozofem, se vzpíralo proti velikosti těchto primitivních rybářů, kteří se nazývali apoštoly, kteří zvěstovali pohádky a tiše, bez mnohých slov a skromně působili tam, kde ostatní byli bezmocní.

Už po měsíce byl v Šavlovi mučivý rozpor a boj a čím déle trval, tím těžší bylo utrpení, které se snášelo na stoupence Ježíšovy. Šavlova nenávist a chuť ničit rostla den ze dne.

Čím více zuřil, tím více, čistší a prostší vystupovali mučení křesťané před jeho duchem. Jako sobě na posměch viděl svým ostrým rozumem selhávající moc židovství, římské vlády a farizejské domýšlivosti.

Šavel trpěl. Trpěl nevýslovná muka, když přišel k poznání, že moc rozumu, důstojenství a peněz nemají v sobě žádných hodnot proti síle ducha, který naplňoval nenáviděné křesťany. Když cítil jak toto poznání vystupuje v něm jako stín, tu je znovu potíral se zoufalou domýšlivostí Říma a farizejů.

Ted' vstoupila nějaká žena do jeho cesty uprostřed silnice do Damašku, ve kterém chtěl vést velký úder proti křesťanům. A vystoupila s důstojností ženy, silou muže, s hrdostí a pevností toho, kdo má převahu.

Řekla jen několik prostých slov, ale ta doléhala jako těžké rány nějakého obra na nepokořitelného Šavla.

Ukázal na ni rukou se slovy: "Chopte se jí! Ať nás doprovodí do Damašku! Ať se této osamělé hrdosti nic nestane, dokud ji nepřipojíme k bratrům, kteří čekají na náš soud."

V bdělé poslušnosti srazili se vojáci jako pevná zeď kolem Marie Magdaleny.

Několik průvodců se přidružilo k Šavlovi a jeli napřed. Magdalena byla vysazena na koně a musela je následovat.

Bylo jí velmi úzko. Zůstala však klidná a z jejího důvěřivého srdce vytryskla modlitba, která směla prorazit cestu a přivolat zářivé proudy světla na Římana Šavla.

V rychlém tempu dojel vojenský útvar do úrodnější krajiny, která naznačovala, že už jsou v okolí Damašku. Vlahý večer se snášel a přecházel do chladné noci.

Bylo zamračeno, začínal první zimní, deštivý čas tohoto roku. Omrzele seděli vojáci na svých koních a únava byla stále citelnější. Jen Šavel nedbal žádné slabosti. Byl ve svém chtění houževnatý. Hnalo ho to nezadržitelně kupředu.

Byl to pravý Hebrej. S vytrvalostí a nezkrotnou, železnou pevností sledoval až do konce jednou předsevzatý cíl. S velkou pílí a ctižádostí získal bohaté vědění. V jeho nitru hořel mocný plamen: opravdová touha po Bohu.

Zdánlivě byl ještě uspokojen učeností farizejů, z jejichž škol vyšel. Ještě se slunil v moudrosti řeckých učení, která studoval. Měl obsáhlý rozum, který dovedl jít všemu na kloub, co jednou začal. V jeho duchu byly také základy opravdové, hluboké zbožnosti.

Za výchovu však a za způsob vystupování měl co děkovat římskému vlivu, který byl velmi blízký jeho snaze po vzdělání a vědění. Přátelé ho proto nazývali "Šavel Říman." Židé tak činili s lehkým nádechem ironie a hořkosti, ostatní však s úctou.

Byl oblíbený i obávaný, neboť byl přísný a neúprosně spravedlivý. Jeho řeč byla pravdivá a prostá, ale i výstižná. Jeho výtky zasahovaly jako ostří nože. Měl neklamný smysl pro všechno dobré, pravé a čisté a nenáviděl poťouchlost a podlézavost. Vojáci ho proto milovali jako otce. Slaboši však a potměšilci ho nenáviděli až k smrti a snažili se ho pomlouvat.

S jistotou však zasahoval bolestivá místa a popouzel všechno zlo. Nikde nestrpěl skrytou špínu. S rozhodností šel do všeho, co vzbuzovalo nejasnost, co přinášelo neklid a co nepovažoval za správné.

S touto umíněností a s předem zaujatým lepším věděním se zakousl i do boje proti křesťanům. Nyní v něm zuřila fanatická vůle směřující ke zničení a on se rozhodl, že v Damašku provede těžký úder. Pospíchal tam pln netrpělivosti.

Vtom však na křižovatce před něho předstoupí ta žena. Jak že to řekla?

"Má ochrana a doprovod jsou větší a mocnější než vojska císařova!"

Pro tento výrok ctil tuto ženu. Odkud má sílu, klid a onu moc, kterou nerad přiznával, a přece cítil? Od svého Boha?

Ještě nikdy nebyl Šavel tak plný rozporů a tak uzavřený vůči svým průvodcům. Němě jeli vedle sebe. Šavlův kůň začal být nepokojný. Jistě cítil neklid a napětí svého jezdce. Maria Magdalena se však uklidnila. Žádná starost netížila jejího ducha. Viděla před sebou jasný, vedoucí plamen a věděla, že není opuštěná.

Nad Šavlovou hlavou se však sbíhaly síly, které se podobaly ohnivému meči. Viděla, jak tento muž stojí v takové chvíli osudového obratu, jako kdysi ona sama, když k ní zazněl Janův hlas. Byla by mu ráda řekla povzbudivé slovo. Byla však jeho zajatkyní a on jí zdánlivě vůbec nedbal.

Když se snesla noc, dojeli k malé pevnosti po straně silnice. Tam se průvod zastavil. Zazněly stručné rozkazy. Několik Římanů přijalo zapečetěné dopisy z vůdcovy ruky. Byla vyměněna spěšná, tichá slova.

Část průvodu vjela s Magdalenou do dvora malé pevnosti. Maria Magdalena cítila něco neblahého, ale její duše zůstala klidná.

Šavel dal Magdalenu Římanům do ochrany, protože nechtěl vejít do Damašku s touto ženou, a jel dále.

Jezdci vjeli do tmavého dvora. Několik pochodní plápolalo po zdech, které vedly k pošmourné rohové věži, zdánlivě určenou k hlídání.

Marii Magdalenu zavedli to této věže. Ocitla se v malé, pevně uzavřené místnosti. Srdce se jí ledově sevřelo, když zapadly dvěře a těžké závory skřípaly. V její duši však zůstával utěšující klid.

Posadila se na malou lavičku a modlila se. Oči se zavřely a duch putoval po prostorách pevnosti. Bylo to, jako by se před její vůlí otevíraly dvěře.

Její duše pronikala pevnými zdmi do místností, které sloužily za útulek stále se střídajícím strážím. Byly čtyřhranné, drsné a pusté, zařízeny jen tím nejnужnějším. Noclehárny, stáje, hospodářské místnosti.

Všechno bylo ponořeno v hluboký spánek. Jen několik stráží chodilo sem a tam a jejich zbroj a kování harašily. Občas lehce ve spánku zařehotal kůň. Vzduchem tiše přeletovali netopýři a noční můry.

Noc byla tmavá. Jemný déšť všechno očistil, uhladil a vyleštil. Plápolající pochodně se zdrcadlily v kalužinách. Tiše, sténavě nařikal vítr nad věží a pod jeho náporom skřípala dřevěná kolna v rohu dvora.

Jednotvárné nárazy větru na vrata hlavní brány zněly jako varovné klepání.

Stráže, ospalé z vína, zdvihly hlavy a skokem byly na nohou. Hrozivě se zaleskly zbraně, ale náhle s třeskem padly k zemi. Jen tlumený výkřik unikl z drsných hrdel. Oslepeni drželi si muži ruce na očích. Výkřik z nich sňal únavu.

"Pospěšte si, je to zajatá křesťanka! Jak je to možné, že se dostala ven?"

Vykřikl to vedoucí stráže, stísněný zahanbující skutečností, že byl přelstěn. Vojáci však byli jako ochromení. Ztrnule hleděli do středu dvora, kde stála Maria Magdalena, obklopená světlym kruhem.

"Chopte se jí a spoutejte ji! Nesmí nám uniknout, Šavel ji bude požadovat, tak zní rozkaz. Když to nepůjde jinak, tedy aspoň mrtvou než žádou!"

Tři vzrušeně tápající postavy se vrhly na bezbrannou ženu. Ale co to? Sahali, chytali za její šaty, domnívali se, že ji drží, a sahalí do prázdna!

Přesto stála těsně před nimi, ustoupila jen malý krok stranou a promluvila k nim. Všichni tři slyšeli její hlas, když řekla:

"Čeho se bojíte? Myslíte, že vám chci uprchnout? Máte mne přece pevně zavřenou za touto tlustou zdí. Nezanedbali jste své povinnosti. Avšak vizte a věřte: Můj Pán, Ježíš Kristus, je se mnou! On nedopustí, aby kterémukoliv z jeho dětí byl zkřiven vlas na hlavě předčasně, neboť mám ještě něco vykonat v Jeho jménu.

Nebojte se proto, já vám neuprchnu. Chci vám jen dosvědčit moc našeho Boha, který vysvobozuje zajatce podle své vůle a zákona, který pomáhá, když ho ve víře prosíme!

Následujte mne do mé cely a spoutejte mne. Já však vám říkám jeho jménem : Nebude to dlouho trvat a Maria Magdalena bude volná. Toto však přijměte jako znamení moci Kristovy!"

Vojáci byli jako očarování. Ještě nikdy něco takového nezažili. Ještě nikdy na ně nepřešla taková hojnost síly a klidu z nějakého zajatce. Ještě nikdy neviděli člověka takto svítit. Přepadl je strach před Bohem křesťanů. Napjatě očekávali, jak tato událost skončí. Jen z povzdálí a váhavě sledovali ženu kráčející před nimi.

Na signály rohů se seběhlo mnoho vojáků. Otevřeli vězení a hleděli jako zkamenělí. Dvěře do Mariiny cely byly pevně zamknuté a nedotčené.

Maria Magdalena stála ve středu místnosti, kterou svým pozemským tělem neopustila. Na jejím obličejí spočívala bílá záře. Zvědavě se tlačili vojáci kolem ní a naslouchali slovům, která se proudem řinula z jejích rtů. Vyprávěla vojákům o Ježíši. Mluvila o Jeho životě, o Jeho učení a smrti. Zpravila je také o vzkříšení Jeho Božské části a Jejím znovuspojení s Otcem. Mluvila o síle Ducha Svatého, ve které jeho učedníci smějí působit, a o moci Jeho vůle, kterou oni na sobě právě prožili. Jeden ze zástupu vystoupil, poklekl a pravil:

"Je možné, abychom i my přijali sílu a požehnání tvého Krista? Vždyť já věřím, že On je živoucí Bůh."

A Maria Magdalena položila ruku na jeho skloněnou hlavu a žehnala mu. On cítil sílu Světla a řekl to svým společníkům.

Šeřilo se k ránu a vřházel den. Maria Magdalena zůstala klidná ve své cele a čekala na zprávu od Šavla, neboť věděla, že Pán ho osvítíl.

Zatím Šavel a jeho přátelé s doprovodem římských vojáků jeli dál. Malý zadní voj, jež zanechal v pevnosti s křesťankou, měl je později zvolna následovat. Náhle se zatmělo nebe. Těžká tísnivá tíha dolehla na jezdce. Znaveně, mlčky a rozmrzele táhli svou cestou.

Vůdce hleděl před sebe pochmurně a nemohl se odhodlat k tomu, aby prohodil nějaké slovo se svými průvodci. Znatelné bylo napětí, které se stále zvyšovalo a zesilovalo. Znenáhla se mužů zmocnil pocit strachu. Žádný však nechtěl dát na sobě nic znát. Vnitřně se vzpírali síle tohoto tlaku, kterou nechápali, ale přesto zřetelně cítili.

Nad velitelem útvaru se shromažďovala mocná síla záření. Šavel se však bránil jako lev proti hlasu svého ducha, který ho trvale volal k bdělosti. Obával se okamžiku, kterému se nemohl vyhnout a který chtěl odsunout. Jeho násilnické povahy se zmocnil hněv, protože se cítil bezbranný jako malé dítě.

Uvědomil si, že je pod vlivem vyšší moci. Jeho bystrý rozum hledal začátek tohoto zvláštního vztahu a musel si přiznat, že to všechno souvisí se zjetím křesťanské ženy.

Ještě nikdy nebylo Šavlovi tak dobře jako v okamžiku, kdy mu ta žena řikala těch několik slov. Byla to sice slova chladné odmítavosti, spočívala v nich však důvěra a víra v jejich Boha, což přivádělo Šavla do stavu duchovního otřesu.

Přemýšlel o tom, jak je to možné, že několik prostých slov může vyvolat tak hluboký dojem. Jako slepec tápal ve zmatku své duše a hledal souvislosti a logická vysvětlení, která nenacházel. Proto byl stále citlivější a podrážděnější.

"Jen rychle jedme, rychle, ať brzy dojedeme do Damašku!" To byla jeho jediná myšlenka.

Náraz větru nad ním náhle srazil shluk mračen. Oslepující bílé světlo nad postavou Šavlovou jako by proudilo z mračna roztrženého hrozivou bouří.

Koně stáli jako zkamene, někteří se zhroutili. Šavel ležel tváří na zemi. Nemohl snést proud Světla, který ze zářícího kříže sjel jeho očima hluboko do jeho duše. Ležel na zemi jako mrtvý. Při tom slyšel hlas, který přicházel z nekonečné výše a zněl jako ozvěna v jeho duchu:

"Šavle, proč pronásleduješ Mne a ty, kteří hlásají mé Slovo k požehnání světa? Málo ti prospěje, budeš-li se vzpírat proti moci svého Boha, neboť ty jsi Můj!"

Posléze, když slabé oddechnutí pozdvihlo jeho hrud', proběhlo jeho tělem zachvění, ale nedokázal vstát. V jeho očích pálilo ještě světlo a nevýslovně ho bolelo. Přesto cítil v sobě blaženou radost. Byl jako osvobozený od těžkého břemene. Vysvobozený z útlaku své domnělé lidské velikosti. Ač nemohl myslet, jednat ani chtít, ožilo v něm Slovo a stalo se mu skutečností:

"Nic ti nepospěje, když se budeš vzpírat moci svého Boha."

Cítil : Bůh mu zjevil svou sílu. Ještě ho oslepovalo světlo této Boží moci.

Jeho průvodci se báli. Namáhavě se zvedali a chtěli mu být nápomocni. Pozvedli ho. Když ho postavili na nohy a jeho statné těžké tělo začalo opět svalstvo ovládat, zpozorovali, že jeho kůň je mrtev. Starostlivě odvedli Šavla stranou cesty.

Pak jim řekl hlasem, který zněl cize a jako z dálky, že mu mocný jas vzal světlo jeho očí, a že ho musejí vést.

A pak jim vyprávěl, že Bůh k němu mluvil. Velmi se divili, neboť oni nic neslyšeli, ač viděli veliké světlo, které je všechny přemohlo.

"A nyní," pravil Šavel, jedme dále. Část lidí s Luciem necht' jede zpět a přivede křesťanku do Damašku. Tam se dovíte další.

Pak ho vyzvedli na koně a s péčí a úctou ho doprovázeli.

Přešla noc a půl dne. Po deštivém ránu následovalo zamračené, dusné poledne. Šedé mraky, rozervané jasnými slunečními paprsky, visely velmi nízko a spěšně letěly v doznívající bouři k horám na obzoru.

V cele malé citadely bylo plno. Mnozí lidé ji již neopustili. Nemohli se odloučit od místa velikého duchovního prožití. Událostí se zajatou vzešlo jim v temné, bouřlivé noci světlo života.

Jako důvěřivé děti seděli u nohou křesťanky a nechali si zvěstovat děj svého života. A zatím, co ještě udiveně naslouchali, zpola překvapeni, že se lidský život může v tak krátké době tak změnit, byli již sami z největší části na cestě být jinými. Sami však o tom ještě nevěděli.

Magdalena s velkou radostí viděla, jak její slova zapouštějí kořeny do těchto prostých povah. Jen několik se jich postavilo stranou a posměšně se dívali po ostatních:

"Dlouhá chvíle strážní služby je jim zpestřena kratochvílí s potrhlou křesťankou," šeptali si.

Ovšem, že i jim bylo prožití této noci nepochopitelné, ale oni brzy našli slova, která opět umlčela nepohodlné mapominání jejich duší ve spánku duchovní lenosti.

K polednímu je vyrušil dusot kopyt. Z věže zazněl signál. Všichni běželi na svá místa. Rychle zavládl pořádek a stará kázeň v malém oddílu. Římsí vojáci se zvláště vyznamenávali přísnou disciplínou. Brány vpustily ony muže, kteří sem včera dovedli Magdalenu. Jejich vůdce Lucius předal hejtmanovi pevnosti písemný rozkaz Šavlův.

Ihned byly otevřeny brány a Magdalena vysvobozena. S údivem se dověděli Šavlovi mužové, co se v noci událo. Šeptali si o zázračném obratu Šavla před Damaškem a o velkém světle, které se jim všem zjevilo.

Zvěsti z Magdaleniných úst o pravdě a rychlém splnění jejích slov plně přesvědčení propukli Římané v plamenné nadšení. Plni rozehvění a obdivu byli by tito lidé nejraději táhli s Marií Magdalenou do Damašku. Nesměli však opustit pevnost. Vyprošovali si však od Magdaleny požehnání a milost křtu. Magdalena jim slíbila, že k nim z Damašku pošle učedníka Páně.

Když Šavel vtáhl do Damašku, byl již křesťany očekáván. V Damašku byl učedník Ananiáš, kterému se dostalo zprávy ze Světla. Věděli, že Šavel je Pánovým nepřítelem a že dostal od farizejů a nejvyšších kněží moc a povolení zajmout všechny křesťany a soudit je. Věřili, že přišla jejich poslední hodina a shromažďovali se každého večera na tajném místě v jedné staré hrobce a modlili se.

Ananiášův Duch vystoupil ze svého těla. Byl pozdvižen do jasného, čistého světla, v jehož nejvyšším, nejjasnějším jádru zazářil kříž.

Ze záplavy tohoto Světla zaznívalo znovu a znovu jeho jméno. A jeho pozemské rty formovaly hlasitě a slyšitelně slova, která k němu pronikala ze zářící záplavy Světla:

"Vyjdi a ptej se po Šavlovi z Tarsu! Neskrývej se, ale hledej lva v jeho doupěti. Pán obrací cesty, pamatuj na to a neváhej! Pohleď, on se modlí, neboť viděl tebe v duchu a já jsem mu řekl tvé jméno. On je Mým vyvoleným nástrojem k obrácení pohanů a Já mu chci ukázat, kolik má trpět pro Mé jméno. Polož na něho své ruce, aby prohlédl, neboť jeho pozemské oči nejsou porušené. Je oslepen jen duchem. Probud' ho silou Ducha Svatého.!"

Ananiáš povstal a ihned šel, veden duchem, do ulice, kterou nazývali *Přímou*. V jednom domě, který mu Světlo Páně označilo, se tázal po Šavlovi a našel ho slepého na modlitbách.

Šavel slyšel blížící se kroky a pootočil hlavu v tu stranu, odkud přicházel zvuk. Docela se změnil. Kolem mírně skloněné hlavy se leskla jasná záře.

Tápavě hledal rukama místo, kde stál Ananiáš, a vděčně přijímal vlnu lásky. Jeho tichou, utpením vzrušenou tvář se mihl záblesk radosti, když pravil:

"Jsi to ty, kterého mi Pán přislíbil na pomoc?"

"Ano, já jsem Ananiáš, učedník Ježíšův, a přicházím k tobě Jeho jménem, abys opět viděl a byl naplněn Duchem Svatým!"

Pak položil ruce na jeho hlavu a oči.

Šavel klesl na kolena. Slzy proudily po tvářích z očí oslepených Světlem a bylo mu, jako by padal závoj za závojem i z jeho duše. Pln síly se vztyčil a prosil, aby směl přebývat v kruhu Ježíšových učedníků. Přijali

ho a učili ho slovo Páně.

Začala doba práce, jakou Šavel ještě nikdy nepoznal. Světlo svítilo v jeho duchu a jeho veliké dary byly prožhavyeny a jeho touhou zesíleny.

Netrvalo dlouho a Šavel, jakožto Pavel, hlasitě zvěstoval Slovo Páně a vyvracel útoky farizejů jejich vlastními zbraněmi. Ve školách Damašku vzplanul prudký boj a nenávisť Židů se obracela v první řadě proti Pavlovi. On však byl naplněn Duchem a nedbal toho.

Počet stoupenců mocně vzrostl, když ve známost vešly činy a slova učedníků i změna Šavlova. Také příběh Marie Magdaleny se v lidu rozšířil a ona přivedla velký zástup k obci Damašku, neboť začala vyučovat mezi ženami. Také zde založila domov pro děvčata, který nesl její jméno. Byly tam poskytovány rady a pomoci všem, kteří se o to ucházeli.

Dnem i nocí byla v čilé práci a získala si mnoho vděčných přátel. Marii Magdalenu naplnila velká síla a uschopňovala ji stále znovu k nové činnosti. Všechna práce se jí rychle dařila a přinášela ovoce. Budilo to dojem, jakoby Marii Magdaleně rozkvétal nový, plodný život, krásný okruh působení mezi ženami. Ale zákeřná práce Židů, kteří pronásledovali Pavla, zasáhla brzy celou obec. Začalo pravidelné pronásledování.

Maria Magdalena byla varována. Vzplanulo před ní velké Světlo a slyšela hlas:

"Brzy bude naplněna tvá cesta, služebnice Páně, pospěš, aby ti nebyla cesta zkrácena vražednou rukou. Buď ještě jednou nástrojem, neboť Pavel je ve velkém nebezpečí. On však je teprve na počátku svého působení a jeho činnost se rozšíří daleko mezi národy.

Pospěš, vyjdi o půlnoci k bráně a vkaž pro Pavla se třemi pomocníky. Odtamtud budete spuštěni dolů přes zeď, abyste ještě za ranního šera dospěli ke skalnímu chrámu. Oni jsou na nejlepší cestě, aby vás zajali a vydali mučitelům."

Opět byla bouřlivá noc, když Maria Magdalena pospíchala k učedníkům. Chtěla jim ihned předat zprávu. Všichni byli shromážděni v místnosti, nasycené jemnou vůní pryskyřice z hořících světél. Právě se modlili, když Magdalena tichými kroky vešla zadními dveřmi do domu.

Čekala, až daleko slyšitelný hlas Pavlův skončil a pak zaklepala na nízké dvoudílné dveře.

Horní část dveří se maličko pootevřela. Hospodyně opatrně, až úzkostlivě vyhlédla. Když poznala Magdalenu, uklidnila se její ustrašená tvář a do černých očí vstoupil radostný lesk. S hlubokou úklonou ustoupila stranou a vpustila Magdalenu.

Mnoho shromážděných vyšlo již předními dveřmi z místnosti. Několik sedadel a tmavých dřevěných lavic stálo v nepořádku kolem čtyř hrubých, holých zdí velké místnosti, která asi předtím sloužila jako stáj.

Ve středu místnosti stála ještě skupina mužů v rušném hovoru. Mezi nimi Pavel a Ananiáš. Ostatní byli mladí žáci, kteří s velkou horlivostí rozprávěli o větech Pavlových. Ten vmísil sem tam do jejich hovoru několik krátkých slov v řecké řeči.

Ve své horlivosti ani nepozorovali příchod Marie Magdaleny. Překvapení zpozorovali ženu, která k nim přistoupila. Pavel k ní vztáhl ruce jako k požehnání se slovem: " Pokoj!"

V tom zazněl prudký úder na vrata vnějšího dvora a způsobil, že se všichni shlukli. Letem vyběhly všechny zprávy z úst Marie Magdaleny. Výstrahu Páně zvláště zdůraznila. Ihned pochopila, že pronásledovatelé jsou již při práci. Rychle dala znamení a pět lidí tiše pospíchalo zpět cestou, kterou přišla Maria Magdalena.

V zadním dvoře bylo ticho. Liduprázdné a opuštěné byly ulice vlhké deštěm, kudy ve spěchu běželi. Neznali cestu a utíkali směrem k horám.

Tak došli k malé zamřížované brance, která nebyla zavřená. Vedla na starou věž, na kterou se vcházelo z přízemí, zatím co venku sahala hluboko dolů do hlubokého, ale suchého příkopu.

Mocné kamenné zdi byly temně šedé a drsné, porostlé hustými travinami a křovím. Zezdola zela temnota. Bylo mrtvé ticho. Maria Magdalena pohlédla s hrůzou dolů. Zpozorovala mocné rumpály, kterými byly dopravovány velké koše krmiva do městských stodol. Napadla jí slova, která jí byla řečena:

"Nechejte se tam spustit dolů!"

Přiměla silné mladé muže, aby připravili koš. Vpravili do koše velkého, těžkého Pavla, který se jen s odporem poddával plánu tohoto útěku. Ananiáš ho napomínal k poslušnosti. Pak zaskřípal rumpál pod silnými rukama tří mladých mužů. Magdalena viděla koš klesat do hloubky zvolna a těžce a její srdce ustrašeně bilo. Rozechvěná nakláněla se přes zeď věže. Podaří se útěk? Třesoucí se a povolený provaz naznačoval, že koš narazil na pevnou půdu. Muži ho ihned vytáhli zase nahoru.

Ananiáš a Magdalena vyčkávali ve velkém napětí. Viděli, jak se za nimi zvolna blíží zář světél z městských ulic. Jejich předrážděné uši jako by již vnímaly hlasy v šumotu nočního větru. Tři mladí žáci, kteří jim pomáhali, radili plni úzkosti, aby oba vstoupili najednou do koše.

"Snadno se tam vejdou dva dorostlí lidé a my získáme čas, jinak by se mohlo stát, že Pavla ještě dole zajmou."

To je dohnalo k rozhodnutí odvážit se posledního. Oba se svěřili koši, do kterého se vešli. Strašné bylo trhnutí, když se koš pod tíhou propadal do hloubky než začal rumpál správně a stejnoměrně pracovat. Prudké leknutí projelo Marií Magdalenou při rychlém klesání do hloubky. Vydrží to lana? A v tom se začali zase pomalu snášet, klidně a jistě.

Koš se již téměř dotýkal země, když náhle padalo lano svištivě dolů. Prudce nárazili na zem. Rozechvěni vylezli oba z koše. Pavel tu již nebyl. Asi odešel napřed.

Shora zněly hrozivé výkřiky a těžké kameny padaly do příkopu. Oba uprchlíci, přitlačeni ke zdi věže, se zvolna plížili pod její ochranou směrem k horám.

Ještě dlouho slyšeli výkřiky Židů a hluk. S bolestí mysleli na oběti, které padly do rukou pronásledovatelům. Kdo z nich byl tak duchapřítomný, že rychle přeřízl silné lano rumpálu?

Teprve teď cítila Maria Magdalena, jak ji bolí tělo od náhlého pádu. Cesta vedla tmavým, promoklým křovím vzhůru k prvním pahorkům, kde se ještě lepily na skály jako ptačí hnízda malé čtyřhranné domky s plochými střechami. Jen pozůstatky staré pastýřské osady. Nebyly již obydlené

V šerém svitu, který oznamoval příchod slunce, se vznášely ranní mlhy. Na zemi byla ještě noc, ale nebe bylo již světlejší. Temné mraky zmizely a po krátké chvíli naprostého ticha se zvedl noční vítr po bouři.

Promočení a podrápaní putovali nahoře po svazích tito dva unavení učedníci Páně a hledali stezky k chrámovým jeskyním.

"Pavel nám dá znamení, až budeme na místě," utěšovala Maria Magdalena.

Tato útěcha však byla určena více jí než Ananiášovi, jenž vzpřímeně kráčet před ní.

"Nepotřebujeme žádného znamení než to, které nám dává Pán. Já vím, že jsme na pravé cestě!"

Marii Magdaleně však byla tato cesta velmi těžká. Nemohla již tak statně chodit jako dříve.

"Buď klidná a neobávej se, brzy budeš u cíle. Běh tvého života spěje ke konci. Pak budeš smět prožít radosti Světla!"

Tak to povzbudivě šeptalo kolem ní. Světelné paprsky kroužily před ní v pestrých, jemných kruzích, chladivé ruce ji vedly a podpíraly, aby mohla jistě kráčet. Přesto bylo její čelo pokryté studeným potem. Bodavá bolest v levém boku ji co chvíli nutila k odpočinku. Již téměř nemohla jít dál.

"Ananiáši, jdi za Pavlem, já nemohu jít tak rychle.!"

"Budou-li nás hledat, chytí tě, Maria Magdaleno."

"Pak je to vůle Páně, že musí jít přes mne dříve než dosáhnou jeho, vyvoleného. Chci vykonávat svou službu až do konce!"

Její síla se projevila ještě jednou. Byla to však již jen vnitřní, duševní síla. Tělesné síly byly již téměř vyčerpány. Její hodina nadešla.

Ananiáš ji zavedl stranou do jeskyně, poskytující ochranu před drsným větrem a ležící v krásné, slunečné poloze. Výhled na vystupující výšinu Antilibanonu nad nekonečnými dálkami uchvacoval svou krásou.

Magdalena však z toho již nic neviděla.

Hlava jí klesla, suchá horkost se střídala s mrazivým chvěním. Toužila po klidu a chladném nápoji. Poprvé po dlouhé době sama potřebovala utěšující slovo a pomocnou ruku. Její život byl dosud zasvěcen jen službě jiným. Nikdy při tom nemyslela na sebe. Proč však jí dal Pán nyní onu slabost a uhasínání? V čem pochybila? Tato otázka zachmuřila její duši.

Ananiáš připravil lože. Přichystal všechno tak dobře, jak mohl, a slíbil brzy přinést pokrm a džbán vody. Chtěl se vrátit zpět do Damašku, aby přivedl pomoc.

"Ananiáši, pamatuj na Pavla, ne na mne! Brzy přijde má hodina. Před ním je však ještě jeho úkol!"

Ananiáš přikývl, položil svou ruku na její hlavu. Její tělo se uvolnilo a naplnil ji veliký klid. Jeskyni ozářil světlý lesk a tvář světlého posla Božího se sklonila nad nemocnou. Jemné paprsky vycházely ze světla, které stále sílilo a vytvářelo stupně jako zářivý žebřík, vedoucí do nejvyšších, nejsvětlejších výšin.

Radostně a jásavě zněly hlasy shůry. Kolem zazářily jasné tváře, které jí byly tak milé, tak známé, a přece tak vzdálené a svaté.

Opět kolem ní vanula vůně bílých pomerančových květů a probouzela v ní vzpomínku na vzdálenou horkou zemi, v jejímž třeptivém písku si hrálo dítě u jejích nohou. Tolik pozemského štěstí bylo v tomto obraze, ve vzpomínce na překrásnou dobu mládí. Pak opadaly květy ze zlatých větví a proud ji nesl na svém stříbrném zeleném hřbetě ve zlatém člunu k zemi, na které spočívala temná pěst moci. Opět u ní bylo toto slunečné jasné dítě.

Pak zahučel a zasvištěl vítr pouště. Stála před branou bílé zlatého města. Nad ním žhnulo Světlo zářivější než světlo slunce a z něho na ni vyhlížela bílá tvář.

"Já, Is-ma-el, tě vedu!" pravil.

A hleděla do zářící řady bílých komnat, do vlnících se palmových zahrad a zlatých sálů. Otvíraly se před ní zázračné jeskyně, v nichž dleli blažení lidé. Bylo to sedm posvátných jeskyní, každá v jiné barvě, a ve všech byly ony podivuhodné postavy se zářícími, dozralými obličejí. Byla mezi nimi jediná žena, zahalená v závoji, nejzářivější, nejčistší z postav a podobala se právě rozvité květině. Viděla Nahome u Abd-ru-shina, jejíž pozemskou matkou byla kdysi jako Aloe.

V sedmé jeskyni bylo bílé světlo, které oslňovalo oči. Z tohoto bílého lesku zářila ještě jedna postava. Bíle oděný muž s mečem a jiskřícím náramkem. Na oděvu se skvěl obraz holubice. Světlo jeho očí bylo jako zlato. Ukázal vzhůru a řekl zvonivým, lahodným hlasem :

"My se opět shledáme."

Před Magdaleniným očima se rozsvítil světlý kruh a pak již tohoto Zářícího neviděla.

Maria Magdalena usnula dlouhým, posilujícím spánkem.

Ananiáš odešel, aby přinesl pomoc a posilu.

Bylo však určeno, aby osaměle skončila svou pouť, kterou kdysi při hledání Pána také osaměle začala.

Horečka se utišila a bolesti, pocházející od zlomeného žebra, jí byly odňaty. Viděla zase obrazy. Její duch se spojoval se Světlem. Nyní již nebyla osamělá. Světlé ženy k ní přicházely a občerstvovaly ji duchovní potravou.

Opět k ní proudila síla čistoty. Ale ne jako tehdy, když Ježíš, Světlo Boží, dlel ještě na zemi. Tentokrát planula Lilie bílé, svítivě, ukrytá v klínu Svatého Grálu. Vysílala jen své světlé proudy všemi sférami dolů do zahrad čistých duchů, do třeptící se světlemodré jeskyně, v níž čekala matka Ježíšova na své působení. Byla to její světlá postava, která přišla dolů k Magdaleně.

"Tak jako tys byla se mnou, tak jsem nyní já s tebou," pravil její hlas. Přináším ti sílu čistoty ze zdroje života, kterou sis vytoužila jako to nejvyšší. Ona ti pomůže při vzestupu. Lehce opusť svět, vždyť tě očekávají radosti vyšších říší.

Všechno je jediný let v kruhu Božského dění a bytí. Všechno je zcela jiné, mnohem krásnější, bohatší a světlejší, než se, vy lidé, domníváte. Jak veliká a nad lidské chápání povznesená je hojnost stvořeného v prastvoření, tak veliký se jeví duchu, vynořujícímu se ze hmotnosti, předstupeň později stvořených

úrovni, které smějí blažení lidští duchové oživovat spolu s mnoha jinými světlými formami, které ještě ani neznáte a nedovedete je pojmenovat.

Teprve až vstoupíš do věčnosti, bude před tebou viditelná daleká cesta až k BOHU!"

Duše Marie Magdaleny se uvolnila, vyprostila se ze své pozemské schrány a vystupovala vstříc Marii z Nazareta. Její nohy stoupaly po jemné růžové stezce. Krásná hlava se mírně sklonila a věnec světla ozářil její bílý šat.

"Uvidíš Ježíše," pravila, "a Toho, který ještě přijde. Tomu pak budeš na zemi sloužit. Teprve pak se uzavře kruh tvého putování, tak jako nynější smrt uzavírá kruh tvého nynějšího pozemského života, neboť duch jde dalekými cestami."

Bylo to, jako by světlá nitka se napjala až k prasknutí vzhůru a pak se přetrhla.

Volně vzlétla duše Marie Magdaleny vzhůru do stále většího jasu, až v lesku světla zlaté brány uviděla Ježíše, zjasnělého Syna Božího tak, jak se jí zjevil po své smrti. Světlé proudy ji uchopily a nesly ji na světlý ostrov, kde měla dlouho prodlévat a načerpat novou sílu.

* * *

Konec I. dílu

Maria z Magdaly

Maria z Magdaly

(II. díl)

(necenzurovaná verze)

Po dlouhém posilujícím spánku cítila duše Magdaleny blížící se veliký mocný hukot ve sférách. Nebe se otevřelo svazkem zlatých paprsků a ozářilo celé stvoření. Bylo to probuzení ducha. Díval se. Nezměrné dálky letěly před ním, nad ním a pod ním. Jako hořící plamen vyletěl z hmotných úrovní a v okamžiku proletěl těmito dálkami.

Kolem něho se vlnilo zlatobílé světlo, na jehož oslepující sílu si musel teprve zvykat. Světlá, teplá modř v barvě nebes prostupovala toto světlo jako vlny jezera.

Duch Magdaleny, nyní osvobozen od tíživých obalů duše, pohyboval se stále směrem vzhůru. V tomto pohybu procitlo spojení s jejím stejným druhem, tím si byla také současně teprve vědoma svého vlastního druhu a poznávala zjevy, které dřív neviděla, neslyšela a necítila. Prožívala všechno kolem sebe se schopnostmi, které odpovídaly této sféře a které jsou ve hmotných úrovních označovány jako orgány. V této duchovní sféře se však takové označení nehodí.

Při tom může se duch podle své vůle stále více a více vyvíjet. Je k tomu povzbuzován vždy vyššími, čistšími a posilujícími silami světla, které převládají nad jeho dosavadním druhem. Když přeroste úroveň první schopnosti vnímání a první přestávky k odpočinku, pak se otvírá nová vyšší a jemnější úroveň, v níž si může uvědomit sebe a to přizpůsobením se stejného druhu. Zrodit se do nového prostředí a tak se stále znovu rodí.

Sféra, do které vstoupil duch Magdaleny, byla jako velká studnice, která propustí jen ty čistě obmyté. K ní se přidružovaly zlaté, nádherné zahrady, v nichž se otvíraly výhledy ke světlým výšinám. Z těchto zářily dolů Božská láska, čistota a pravda.

Stalo se, že shora, ze zlatých zahrad sestoupil zlatý sloup. Byl tak čistý a jasný, tak vysoký, že budil dojem, jakoby dýchal až ke stupňům Božího trůnu. A tento sloup blížil se dolů až k plamenům ducha Magdaleny a vznášel se nad ní. Potom však, když plamen tázavě a prosebně k němu vzhlédl, hledaje Pána, sestoupil do něj, zůstal v něm a nad ním a vedl ho. Při tom vzal na sebe formu. Výraz jeho bytosti byla jasná a královská, zralá mužnost. Začal se zachvívat svým vlastním rytmem, rytmem kříže.

Byla to nevýslovná milost a pomoc lidskému duchu, kterému láska Boží dala tak vznešené vedení. Jeho světlo plné blaženosti přijímalo a poznávalo dobrodiní pomocí síly a planulo záplavou vděčnosti a radosti. A v působení vlny duchovní síly, která se v ní stávala vědomější, se znovu opět zformovala kolem ní představa světa. Magdalena žila nyní ve sféře, která byla kdysi ve vysokém zjevení ukázána jejímu duchu, jako zrno z jejího klína.

Viděla tvář toho, který ji kdysi vedl a při tomto pohledu procitla v ní vzpomínka, zformovala jméno Is-ma-el.

Toto jméno bylo první, které si uvědomila. Další slova však zněla a zvučela a zpívala v sloupu, který tu stál: Is-ma-el.

„Věrně a opravdově!“

Tato slova byla jako planoucí světlo, které hluboko vniklo do otevřeného, k novému životu připraveného ducha. Naplněn pomáhajícími účinky čistého proudu, sil svého vůdce, pracoval neselhávajícím toužebným chtěním, aby mohl plně prožít jádro těchto svatých slov a tak si je osvojit. Vždyť Is-ma-el řekl:

„Jakmile to vykonáš, stane se vědění o tvém bytí plně vědomím a tvým.“

A nyní proudily světlé pruhy, které ducha jako plamenem živily, pronikaly a oživovaly. Čím více v nich strávil a zpracoval, tím bohatěji k němu přitékaly. V té době byl plamen ducha zahalen v mocný vejčitý kruh paprsků a nevnímal již nic ze svého okolí. Zůstal plně omezen na práci nad sebou samým, byla to rušná činnost, živé bytí, jehož cenu může pochopit jen ten duch, který je povznesen nad hmotné pojmy prostoru a času. Pozemsky lidský smysl by nemohl pochopit takový stav.

Stále mocněji byla v duchu vzrůstající touha po Bohu a Pánu. Nezadržitelně vzrůstala, zatím co vědění o jeho vlastním určení a jeho původní prosbě ještě spalo. Bylo to však tak určeno ze zákona a vůdce mu to dal poznat. Síla ženoucí vzhůru se stupňovala a jemná světla z vůdcovy vůli začala prosvětlovat, poučovati a probouzeti duševní plamen.

„Vzpomeň si na křišťálový zvuk oné čisté nádoby, která se kdysi snášela k tobě v bílé třpytícím sále, když Is-ma-el ti dával zprávu pro službu Grálu!“

Přemocnou silou působila tato slova v duchovním plamenu.

„Byl to král Grálu, kterému jsi kdysi i ty s prosbou slibovala věrnost, a kterému jsi ty cestou svého pozemského poslání směla upravovat. Vzpomeň dítěte Nahome, oné čisté nádoby, kterou jsi kdysi směla ochraňovat, aby síla její čistoty, korunovaná Parsifalem osvěžila pozemské lidstvo.“

Vznášel jsem se nad tebou, jako vůdčí Síla, která se přidružila tobě ku pomoci, přesto, že jsem tehdy sám sloužil Abd-ru-shinovi v pozemském těle. Všechno se stalo ve Vůli Boží, jehož Synové měli vykonat veliké vykupitelské dílo pro lidstvo.

Ale v této sféře, znovu pozdvížen z dráhy tvého slibu, nepoznáš příčinu, proč jsi si tuto cestu vyprosila. Budeš však smět přehlédnout souvislosti všech událostí, až se budeš připravovat na poslední pozemskou pouť ve tvém splnění. Pak znovu najdeš i ty, kteří putují stejnými drahami v záři kříže.

Vaším duchům se dostane vědění, které opět uhasne, když vás tato sféra vyšle k novému splnění v posledním soudu. Toto musí nyní přijít, protože lidský duch již dvakrát přijal sílu slova a dosud je dokonale nepoznal.“

Nové, silné prožití proniklo duchovním plamenem, když se mu dostalo po slov vůdcových vzpomínky na smysl jeho putování. Pestré obrazy v něm vystupovaly, získávaly život, formy a čisté jasné barvy. Viděl

cesty, po nichž kdysi putoval, ty, které vedly Kvůli Boží, i ony, které nepoznáním zkrivil. Při tom poznával vznešený smysl, který stál za vším chtěním ducha, jako připomínka. Zhrozil se před její velikostí a opět plakal slabostí, která ho tak často strhla až na pokraj propasti. Nemohl to ani pochopit.

S procitnutí vzpomínek a poznáním vlastního osobního usilování, přijal duchovní plamen výraz svého vlastního druhu a tím opět formy. Ne však formy, ve smyslu těžké hmoty, ale jemné světlo se rýsující utvářenost duchovního druhu, podmíněnou jen vlastním chtěním.

Vznášel se v mocném, světelném sloupu svého vůdce sotva znatelně povznesen na půdu své sféry, jako vysloveně ženský zjev, zahalen ve splývající háv. Bledá oválová tvář byla vztyčena a velkýma očima se rozhlížela kolem sebe. Malá podlouhle stavěná hlava, byla zahalena bílými závoji. Vyhlížela jako bílá sestra.

Dívala se do tváře Is-ma-elovi, jehož oči planuly jako dvě žhoucí světla. Jeho šat, vlasy, vousy, byly bílé, prosvícené jasem, jehož síla zářila daleko do nejnížší sféry.

Hlava Is-ma-elova byla velká a mocná, plná přísné dobroty, stejně jako jeho rysy, které se zdály skrývat mnoho podob. Když k němu pozvedla své oči jako v tomto okamžiku, bylo jí jakoby viděla život, který ona má dokonat. Vzpomínky se probouzely, i jistota o bytí v těžké temní hutnosti, jež vedly k světlu konečnému cíli.

„Aro, Is-ma-el je nad tebou!“ pravil vůdce vlídně. Ismaniela je nyní tvoje jméno, jako bylo již tehdy, než si šla na zemi. Řetěz tvého určení se řadí článek za článkem do velkého tkaniva Boží Vůle. Ptáš se mne nyní s velkou žádostivostí po tomto jménu, jehož zvuk páli v tvém duchu.

Boží Vůle, Duch Svatý nás stvořil a rozsel nás jako zrna duchovních semen. On nám dal také jméno, a podle svých moudrých zákonů, které jsou zákony stvoření, vykázal nám naše dráhy. Jeho vyvolení směli se ponořit do kruhu hmotnosti k vývoji a k dokončení svého určení v jeho Svaté Vůli.“

Ismaniela cítila jakoby slova jejího vůdce byla životem. Probouzejíc se proudily jejím duchem a ona viděla svůj poslední život ve hmotnosti. Opět si uvědomila velkou vinu lidstva, kterou sama v těle prožila a protrpěla, ale ještě mnohem hrozivěji valily se strašlivé události, které lidstvo vyvolalo svým jednáním, myšlením a bytím. Učinila výhled do jemnohmotnosti a zhrozila se. Divoké zápletky splétaly síť v pozemské sféře s jejím okolím. Když Ismaniela plna ošklivosti a bolesti odvrátila svůj zrak a zděšeně pohlédla svému vůdci do planoucí tváře, uviděla, že se tato změnila.

Obklopen planoucím zlatem, který z hořící vůle ducha vyvoleného proudil jako zlato, stál nad ní Jan Křtitel tak, jako ho kdysi znala v pozemském těle. Jan, který volal ztracené zpět do říše Boží, který ji probudil a který zemřel násilnou smrtí pod královským vražedníkem.

„Po druhé poslán, chránit a zvěstovat Slovo, přišel jsem jako Jan na zemi, zrodil jsem se v domě kněze. Můj duch ještě ví o hodině, kdy Maria z Nazareta, pozemská matka Ježíše, Syna Božího navštívila ženu, která mne zrodila světu: Alžbětu..

Plno radosti vztyčilo se v těle dítěte v klíně matky. S nebe jasně, duchovně zářila nádherná hvězda a můj duch vykonal první přísahu, že bude sloužit Synu nebes:

„Věrně a opravdově!“

Neboť jsem měl předcházeti toho, kterého jsem kdysi následoval, když on tu byl.

„Já jsem upravovatel cesty pro Slovo Páně a jsem jeho svědkem před světlem. Když však přijde Syn Člověka do hmotnosti, pak zazní také můj hlas, aby vzdal chválu Boží vznešenosti a jeho moci. Ne však na zemi, nýbrž shůry, prostřednictvím jednoho člověka. Tobě však připravuji správné stezky, abys šla dále, neboť ty budeš opět přítomna, když se Božské Slovo stane tělem!“

V každém aktu Vůle Ducha je život a dění, které se ihned naplní. Nezměrně rychle vyvíjí se duchem chtěné slovo a přináší ovoce.

Ismaniela byla bdělá a živá ve sféře světla. Žila v blaženosti přijímajíc síly, které ji hnaly k pomoci a zralosti. Rozhlížela se kolem sebe a spatřila k požehnání svému i jiných duchovních plamenů, nádherně planoucí svět.

V zázrační azurové modři žehl a plamenně planul vesmír. Za zpěvu a zvonění otáčely se kruhy sil v rytmickém pohybu nad sférou i v ní. Jako nejjemnější tkanivo závoju vznášely se vzhůru stříbrolesklé

palmy a kapradiny, jejichž pohyb byl jako dech. Z jejich korun padaly podivuhodné květy planoucí zlatem, jako hvězdy. Všude kam padaly znovu vyrůstaly a vytvářely se nové kouzelné květy a stromy. Sladká vůně, jakoby polední vánek v létě vála dechem lilií a růží v zahrádkách, proudila okrasa z těchto stromů a květů.

Jasným stříbrem, jako svit měsíce na mokřích listech třpytily se cesty, které z hustých lesů a zahrad, jako samozřejmě vedly do výše. Smaragdovým zlatem zářilo světlo nadýchaných pahorků, které se rýsovaly, nedotýkající se nohou cesty – jakoby přitahovány magnetickým polem a zářící radostí k výšině. Tato svítla nádhernými barvami. Každý druh barvy odstupňován od nejhlubších až po nejjemnější tóny a spojoval se v jeden celek. Každá barva se samočinně postavila na místě, které jí Pán zákonem určil. Nebyl žádného zmatku, žádného shonu, aby ta nebo ona přišla rychleji, nebo někam dále. Blažená vzájemnost nesla a podporovala, vedla, přitahovala a povznášela v tomto snažení ke službě Pánu. Zbožnost a dík, radostný dík byl ve všech duchovních plamenech, které hořice svítily a zpívaly.

Jako jasné zvonění zvonů kráčela jejich radost před nimi. Jejich vděčnost letěla světlem světa. Na sedmi planoucích paprscích vznášely se kopule a věže a tvořily podivuhodný chrám světla. Nad ním v nejvyšším bodu této sféry žehl hvězdě podobný bod záření, který soustřeďoval všechnu sílu a vyléval ji na tuto hutnější úroveň. Když se tam proměnila podle svého druhu, opět ji přijímal a zpracoval dále.

Ve zlatém kruhu chrámu shromáždilo se mnoho blažených a všichni se zachvívali v jednotném rytmu. Znali jeden druhého, milovali se navzájem a přece byl každý samostatný, vyrovnaný a čistý. V jejich nitru nebylo žádné touhy, žádného přání a přece nebyli osamělí a prázdní, neboť oni šli k Bohu a byli blízko Svatému prahu. Shromáždění přijímali sílu Boží a rozdávali ji dál. Tak se podobali světlým proudům v plném živoucím činu.

Vníмали Vůli Boží v prožití Jeho Svatých zákonů. To byl pro ně chléb a víno, které přijímali ke svému vzrůstu. To byla svatá hodina, kterou jim Bůh podával. Byl to život věčný. Mocný byl zesílený tlak světla na tomto místě v nejvyšším bodě sféry. Způsoboval rychlejší další vývoje v každém, podle jeho chtění. Vůdcové a ochránci vystupovali s bran výše položené oblasti po stupních a podávali jim ruce. Velmi mnohé pozvedli vzhůru a vedli je po zářících stupních vzhůru. Při výstupu již měnily duchovní plameny svou barvu a hutnost a stávaly se ještě světlejší a jasnější.

Mnoho duchů s planoucími bílými pochodněmi stálo v kruhu nad sférami. Tímto kruhem proudila síla Svatého Grálu. V proudu paprsků zahlédla Ismaniela oko Páně, vysoko nahoře nad nedozírně vzdáleným kruhem sfér. Tato síla Svatého, zázračného pohledu zachvátila ji svatou radostí a hlubokou úzkostí. Bylo jí, jakoby se blížili duchové bílí a světlí a zahalili ji pláštěm. Tento plášť byl z jiného světlejšího a lehčího druhu a pronikala jím Božská síla ještě silnějším tlakem. Pronikala jím jako sítem.

Hned na to zpozorovala sféry pod sebou. Nejdříve tu, kterou naposled opustila a pak ve velké dálce hustější kruhy, kroužící a hučící. Do proudů čistého světla se nikde nemísily mračné závoje. Jen tam, kde začínala hmotnost v ohromných hloubkách, táhla se jako vařící mlhy chmurná mračna a doléhala stále tišeji jako husté pytle na systémy světů.

Ona však ještě neměla poznat tíhu událostí, neměla mít ještě podíl na novém poslání z výšin ve vědění. Měla být ještě napřed připravována ku probuzení k poznání. Měla tak dozrát, až nadejde hodina, aby se znovu ponořila do hmotnosti.

A opět to byl zářící sloup: Is-ma-el, který ji obklopil svým vedením. Nedohledně rozkládaly se zahrady ve stupních vzhůru v nejzářivějších barvách. Duchovní plameny, které vstoupily do těchto zahrad směly ochraňovat květiny. Duchovní plameny, které vstoupily, neznamená to však chránit je před nebezpečím, neboť toho není v těchto čistých luzích. Měly se však cvičit v podporování, kterým by samy mohly prospívat a současně vylévat sílu, kterou přijaly. Přijímat a rozdávat v trvale kroužící střídavé hře podle zákona života.

Směly tkát také na květinovém koberci, který byl rozložen pod zahradami čistoty a sál paprsky. Duchovní plameny se shromažďovaly v pestrých kruzích, které se stejnoměrně zachvívaly ve službě. Každý jako celek a přece společně ve Vůli Boží. Byly spojeny s Božími událostmi ve hmotnosti a opět se našly po dlouhé pouti.

Is-ma-el zářil a řekl poukazuje na mocnou hvězdu, jejíž nepopsatelná jasnost a síla oslňovala oči, a všichni blažení duchové otráasali se při pohledu na ni svatou hrůzou úcty před mocným působením duchovních sil z Tvořící Vůle Páně.

„Pohled' na tuto hvězdu! Vstoupila do kruhu mocné pravůle a připravuje se již po třetí nastoupit svou cestu stvořením. Cítíš, jak se sféry otřásají, jak perutěmi všech blažených duchů proudí nový, mocný proud? Jejím během započne obrat světů! Boží Láska skutek vykoupení posílá jí k vzrušení všeho stvořeného i pozdějšího stvoření. Přináší probuzení a osvícení. Nám čistým duchům je fanfárou z nejvyšších výšin. Jásot proudí z našeho šťastného, uctívajícího rozechvění vzhůru k Pánu i dík, když jsme ji spatřili.

My se nebojíme, neboť našemu druhu přináší ona posílení, sílu z nejsvětější Vůle. My nemáme na sobě ničeho, co by potřebovalo obroušení, rozemletí a rozkladu.

Nezměrně daleké a velké jsou její cesty, duchu nepochopitelné. My vzhlížíme k ní plni radosti, neboť ona je pozdravem Našeho Pána, která k nám opět přijde a navždy nás oblaží.

Vždycky když nově oživující Slovo Boží šlo stvořením, byla ona předchůdcem a svědkem. Po dvakráte viděli jsme ji již ve hmotnosti a častokrát tu a tam i v duchu. Probudíš se v plném vědomí, když ona proletí touto sférou. Vždyť ty ji znáš od začátku tvého života. Jako všechny zárodky ducha ve stvoření. Ale mnozí jsou poraženi zapomenutím v dědičném hříchu. Jen znovuzrození mohou ji v duchu poznat, necht' jsou již kdekoliv, když ona se přiblíží.

Po dvakráte stáli jsme my pod jejím všemocným zářením na oné malé hvězdné kouli, ve velkém slunečním kruhu, části světů Ephesu. Slyšíš toto jméno? Slyš všemi silami svého ducha a bdi, bdi lépe než tehdy!

Kdysi jsi stála u velké řeky, která jako zlatý pruh, zdála se proudit ze slunce. Tehdy poprvé ve hmotnosti mluvil k tobě hlas tohoto ducha, který k tobě mluví dnes. Já tě vedl, jda před tebou a kráčeje k témuž cíli s láskou, která mi dala vědomě vstoupit do hmotnosti, abych sloužil Parsifalovi na zemi.

Za těchto slov zmizela planoucí tvář Is-ma-elova v zářícím sloupu. Jeho duchovní plamen zvedl se vstříc k hvězdě, která nad světlými zahradami Irmingard líbezně vylévala své požehnání, jako jiskřící večernice. Ukazoval ji cestu k zářícímu trůnu Krále Grálu. Dlouho pohlížela Ismanuela za mizícím, ve vyšších sférách se ztrácejícím duchem svého vůdce a vpíjela do sebe proudy mocné duchovní hvězdy, ku které on stoupal.

Ismanuela se modlila. Modlíc a děkujíc, seskupovalo se vždy víc stejně uzpůsobených kolem ní a v blaženém děkování pociťovali společné spojení s proudem lásky svého Pána. Radostně postupovali společně všichni směrem ke hvězdě, která neustále vysílala k nim své paprsky a stále více se blížila. V této době poznávala Ismanuela své dávné známé, milé postavy a tváře mezi nekonečným zástupem zbožných duchovních plamenů. S nimi probouzely se vzpomínky na místa, na doby a události z minulosti. Splétaly se kruhy, které se zachvívaly a svítily v jednom zcela určitém druhu a ve společné radosti a uctívání spěly vzhůru ke světlu hvězdy. Její světlo stalo se jim probuzením a odpovědí a dalo jim obnovující sílu. Přijímali z jejího barevného proudu a z jejího rytmu do sebe a napjaté toužebné očekávání se chystalo k jejímu přijetí.

Ismanuela viděla, jak se ne ni se shůry dívají bílé bytosti. Mužští duchové s vážnými a klidnými, svatými tvářemi, kteří usilovali jen vzhůru a neměli se vracet již do hmotnosti. Z těchto postav nevedly již žádné nitky zpět dolů, nýbrž jen nahoru do nejsvětějšího středu kříže.

Tito vyzařovali velebnost a úctu, která naplňovala ostatní duchy posvátnou uctivostí. Tito duchové splnili již ve hmotnosti nejvyšší a nejčistší uctívání Boha. Tito se osvobodili od všech svazků, nic nezatěžovalo jejich duchy. Oni sloužili Parsifalovi, Pánu a Králi.

Náhle zazněl hlas Is-ma-niele zcela jasně a zřetelně:

„To byli Ismané, pamatuješ se?“

Toto jméno ji uvedlo do bílých, světlých zdí, do chrámu podobných místností. Byly plné zasvěcení, nebylo nikdy slyšet ani dechu a kroky se vznášely nezvukně nad třpytivými dlaždicemi. Ze šumných zahrad proudily vlny vůní do chladivých síní, které odrážely žhavý slunečný žár africké pouště, takže se nad jeho křišťálovými kopulemi vznášel a chvěl jako věčný oblak světla.

Pohlédla do toho lesku, který nemohl vědoucímu pohledu ducha zakrýt tíží země. Viděla tam putovat plameny, které se pak zde nahoře staly nyní po svém bohatém prožití vědomými já. Zachvíváním stejného druhu cítila se s nimi zajedno. To byla láska, jak ji Božská Vůle požaduje od svých služebníků také na zemi.

Velcí a prostí vši malichernosti, kterou hmotnost přinášela s sebou ve svém zkalení a stále více se stupňujícím ztemněním od Ježíšovy smrti, velicí a svobodní byli zde duchové.

Pohyby světla procházely sférami jako stejnoměrný zdravý dech. Pravidelně se opakovaly jako vlnobití mocného koloběhu krve. Bez prostoru a času, jak se to tu všechno zdálo, tepal přece i zde v této blaženosti rytmus zákonitě se spolehlivostí Božské dokonalosti. Lidský duch tu nenalézal slov, aby vylíčil tento dech Božského života, nebo označil jeho účinky. Pohyby světla jsou prazáklady světelných hodin, které způsobují velké všeobšáhle, světodějně Boží události a zjevení.

A všichni duchové od nejvyšších říší čistě duchovních až dolů celým stvořením i pozdějším stvořením, cítí tyto veliké hodiny světla. Bylo to v době, kdy Jan přijal zjevení a vyslal je na vesmírné cesty velké Parsifalovy hvězdy, s jejíž silou byl mocně spojen. Tak došla tato zjevení až na zemi.

Pohled, ve světle blažených zahrad pozvedl se velký hukot a zář. Šumělo to a oslepovalo jako blížení se milionů perutí andělů. Někde vysoko odhrnul se obrovský závěs, který se zdál být utkán ze zlatých paprsků a purpurového světla v modři nebes. Odtud se snesla dolů nádherná zář. Byla tak mocná, že se všechny sféry zatřáslы před velikostí její síly a jeho světla před vznešeností těchto Božských paprsků.

Druhý závěs se odsunul stranou. Zde stálo sedm plamenně svítících andělů z Božsky bytostné sféry. Jejich hlasy volali hromově a s hukotem pronikaly úrovněmi. Pohyb jejich světelných perutí šuměl jako mocný vodní proud. Trhavě, plamenně vyšlehlly bílé blesky a prolétly stvořením. Blažení sotva mohli pozvednout oslepené tváře k místu, odkud zněl nyní jediný hlas, hlas mocného, který byl u Otce a přijal své poslání pro stvoření, neboť hodina světla dostoupila bodu zralosti.

Parsifal stál v řadě plamenných sloupů a vznášel se nad nimi, planoucí v bílém lesku Božského původu. Jeho šat byl bílý, bílý byl i jeho vlas, který přecházel v paprsky světla a zlatý byl oheň jeho velkých očí. Jako proud plamenů vytrysklo slovo z jeho úst v Božském jeho původu.

Byl opásán světlým pruhem čistě duchovního druhu a jeho zlatě zářící nohy stály na půdě z nejjasnějšího jaspisu. V lomu paprsků jeho Božsky bílého Světla, stavělo se stvoření pod jeho nohama a oslnivá cesta hvězdy ukazovala sedmkrát lomenou dráhu jeho určení.

„Všudypřítomně“

lámalo se Světlo ve všech bodech záření krystalu stvoření a tak všude svítil kříž Pravdy. Sféry svítily po otřásajících se vlnami pohybu zlaté půdy, jejíž světelné formy plynule přecházely v něžné duchovní plameny. Hlouběji a hlouběji zasahovaly paprsky hvězdy. Její mocné duchovní jádro přicházelo blíž a blíž k sféře Is-ma-ele. Síla a pohyb se shora byly stále silnější. Duchovní plameny vždy živě přijímaly a zpracovaly jim darovaný oheň, kterého musely využít ve stále stupňované, rušné činnosti, chtěli-li všechny jeho dary přijmout do sebe. Vysoko nad nimi stáli Věční a Jan shlížel s pozdviženou tváří do Světla a byl velmi vzrušen.

Duchovní oči plamenů se stávaly většími, stále jasnějšími. Poslouchající poukazu s hůry, který vycházel z Boží Vůle, sklopily své oči dolů a namířily své pohledy, své zkoušení a pozorování navenek. Tak vysílaly dolů proudící plameny síly, jimi protékající v takové míře, jak to dovedly. Hojnost tohoto pramene toto vyžadovalo.

Před jejich očima bylo jasno. Kam namířily svou vůli, tam byly v duchu ihned postaveny a mohly ve velkých pojmech pochopiti dění, které tudy probíhalo až do hmotnosti.

Viděly, jak se pod nimi vznáší v křišťálově jasných liniích mocná stavba pozdějšího stvoření, podobná obrovské, světlem prozářené krychli. Oni sami a všechny duchovní sféry pod nimi tvořily korunu tohoto stvoření, z níž proudilo zlaté světlo vysílané Svatým Grálem.

A opět počalo tkaní světelných proudů. Široký paprsek sjel se shora dolů a pronikl krychlí pozdějšího stvoření. Tento paprsek byl podobný cestě a zjasnil zářivým světlem všechno okolí až do nejzašších hlubin. Tam však byla tma. V nočním šeru vřela hutnost tohoto obrovského světa valícího se v hvězdných kruzích předepsanými cestami.

Mohutnými silami záření a vyrovnávající proudy pohybů byly drženy ve směru ustanoveném Stvořitelem, kolem něhož opisovaly eliptické kruhy. Jako velká kvočna shromažďuje kolem sebe mnohá

kuřátka, tak shromažďovalo zde jedno obrovské ohnivé těleso sedmero zářících sluncí kolem sebe. Tyto byly pozemsky měřeno tisíce a statisíce světelných roků vzdáleny jedno od druhého a byly opět menšími slunci, a svými systémy ve středu svého kruhu a původu, pohybovaly se všechny v rytmických koloběžkách kolem sebe a kolem svého mateřského slunce. Z celého kosmu zazníval k duchům hromový, hučící zpěv písně pohybu.

Byly tu také nesčetné zástupy světlem proniknutých bytostí, které procházely tímto kosmem. Všechny byly v plném proudu a v radostném očekávání činnosti.

Světelnými vlnami sfér snášel se s šustem dolů velký duch – hořící jako pochodeň. Jeho perutě zahalili Ephesus. Pak pozvedl svou tvář ke světlu a všichni duchové viděli, jak byl krásný a smutný. Neboť nemohl snést tíhu zla. Se shora však k němu pronikl dunící hromový hlas:

„Tomu, kdož zvítězí, dám jísti pokrm života, kterýž jest uprostřed ráje Božího.“-----

Blažené plameny spatřily Boží paprsek světla, který znamenal cestu k hvězdě, jeho Syna, stvořením a viděly, že je to velmi daleká cesta. Paprsek se měl duchovně dotknout všech částí světa dříve, než Pán vyšle svého Syna do hmotnosti. Jejich oči sledovaly zlatý paprsek, který se opět obrátil vzhůru, zcela jiným směrem velké rychle. Tam čekal jeden duch na jeho příchod.

Na nejvyšším bodu stvoření, poblíže říše Boží, zářila světlá, lehká část světa, kterou právě zasáhl paprsek Božího Světla. Tato část světa byla ochraňována zlatě planoucím andělem, který shromažďoval její ovoce.

Toto ovoce zdálo se být ze světla. Kolem této části světa byl rozložen třpyt čistoty, jaký může být vyvolán jen odleskem síly nejjasnější Boží blízkosti. Jako třpytivá perleť vystupovala a kroužila podivuhodná slunce a šířila kolem sebe třpytivé kruhy paprsků nejjemnějších světlých barev. Vynořovaly se a ponořovaly a opět vystupovaly v zrcadlovém lesku měkkého, zlatého světla, které sdružovalo v sobě chlad a čistotu měsíčního lesku a sílu slunečního záření.

Záchvěvy těchto paprsků odpovídaly tam převládající jemnosti, stejně jako zvuky této části světa. Lahodná tam byla i hutnost, která přikrývala duchy, jako schrána. Lehkost ve všem dovolovala aby paprsky, tóny a každý pohyb, došel mnohem silněji k výrazu, než tam, kde je hutnost těžší.

Oči duchů ve vyšších světlejších kruzích mohly vnímat jsoucnost tohoto světa. Radovaly se z lesku, klidu a jasu této světové sféry. Svým vysokým přehledem chápaly také ony bytosti, které se tu živě vyvíjely.

„Budeš-li moci dospět k inkarnaci v tomto světě, musíš nejprve přijmouti schránu, která cele odpovídá druhu tohoto světa. Jinak bys tam nemohla žít, ani působit a nebyla bys tam poslána. Lidské zárodky, které tam našly život, do něhož vnořily svého ducha, aby došly jim potřebné a vývoj, jsou naprosto volné. To je to, co pozemští lidé nazvaly chudí duchem. Právě proto jsou tak bohatí. Jejich bytí blíží se k blaženostem ráje. Oni poznávají světlo a hvězdu soudu a radují se. Viz jak slaví slavnost. Když Ismaniela slyšela tato slova, bylo jí jakoby náhle stála na zlaté hoře, ve středu daleké mírné pahorky obklopené roviny. Před ní u jejích nohou rozkládalo se podivné město. Vysoké špičaté sloupy čnely jako prsty k třpytné báni nebes. Jakoby jejich budovatelé chtěli jimi ve zbožné službě poukázat k Pánu Světla, který vysoko nahoře v zářivé dálce držel v rukou zlatou hvězdu a poslal k nim svého ducha.

Na velkých náměstích obklopených vysokými bílými síněmi, v nichž žili obyvatelé tohoto světa, stály lidem podobné postavy značné stejnoměrnosti a krásy. Byli oděni prostým bílým hávem. Ženské bytosti byly mezi nimi. Byly však zcela zahaleny a jejich tváře zakrýval bílý závoj. Jen velké hluboké oči byly volné. Zdálo se, že jsou vedoucími v tomto lidu, zatím co mnohem silnější mužští obyvatelé byli vykonavatelé. Jedna vůle je oživovala.

Vůle jejich Boha a Pána! Sloužili jen jemu a přijímali vedení a sílu od jeho poslů, které jim On poslal. K jeho cti stavěli. Půdu svého pozemského domova obdělávali k výživě svých těl. Neměli nouze, neboť byli vždycky spokojeni. Co potřebovali toho jim Boží Láska poskytla v bohaté hojnosti, jakmile se o to přiměřeně snažili. Oni však byli velmi skromní a mnoho nepotřebovali.

V tom pronikl paprsek Páně tímto světem s voláním Světla, kterému všichni naslouchali. Čekali příchod Imanuele a očekávali hvězdu.

Jejich sférou otráso volání:

„Budiž věrný až do smrti a já ti dám korunu života!“

A zlatý anděl strážce světů části Smyrna vyzvedl ovoce, které shromáždil v záhybech svého hávu a nesl je do světla.

Opět se zjevil planoucí paprsek světla z prstu Boha Otce. Zasáhl třpytivou část světa Smyrny, ve kterém se očisťovali ti z nejčistších lidských duchů. Cestu naznačující paprsek Božského určení, blížil se v hukotu a zvonění. Pak se rychlostí bouře valil opačným směrem dolů do nesměrných dálek a hloubek. Blažené plameny to pozorovaly s rozechvěním. Z těchto vysokých míst měly rozhled na celé pozdější stvoření Páně. To co bylo z vůle Boží vytvářeno rozkládalo se do nezměrných dálek. Ohromnost a Všemohoucnost této Vůle, které měly sloužit, je ohromovala. Neodvažovaly se hledat nějaké měřítko, viděly, že to není možné. Kdyby byly nestály ve světlém jasu, nikdy by do nich nevníkl pojem velikosti a moci světelného stvoření, ani o nezměrnosti pozdějšího stvoření. Chyběl jim smysl, kterým by mohly chápati. Tušily také, že toto vědění bude opět přikryto pláštěm zapomenutí, když vyzrálé zárodky budou muset se snést dolů. Je to přání svobodně splnit své osobní rozhodnutí a to ve hmotnosti. Tam, kde hutnost za hutností zahalí světlý duchovní plamen k ochraně a přizpůsobení.

Do té doby však bylo ještě dost dlouho. V blaženém chápání milosti Boží vznášely se ještě nezkalené plameny a pohlížely dalekovidným zrakem do přítomnosti, minulosti a budoucnosti současně, protože byly nad prostorem a časem všech hmotností. A přesto je rozechvěl proud sil, který vřel dolů v nezměrné hloubce, kolem třetí části světů který měl otevřít se vidoucímu duchu. A ony směly vidět. Husté, těžké šero, jako žlutohnědá mračna rozkládalo se do velkých dálek. Bylo to jako moře z něhož šlehali hadům podobné rudě planoucí ohně. Nad ním visely těžké, roztrhané prapory kouře. Místy vystupovaly velké bubliny, praskaly a vydávající páry, které jako jedovaté, krvavé výpary měděně barvily oblohu.

Jaký to protějšek k onomu světlému světu třpytivých, hvězdnatých ostrovů, jež směly vidět jejich oči. Ismaniele se to zdálo být tak strašné, že by se na to nejraději nedívala. Ale to muselo být, protože tak chtěl to zákon jejího vývoje. Síla Bohem chtěné činnosti, v níž blažení duchové živě působili hnala je dál, takže ve všem pokračovali. Stalo se to jejich rytmem, jejich zvukem a jejich barevným proudem životní nutnosti. Neznali jiné vůle, než věčný tep Vůle Boží.

To byl svatý zákon. Svatá a nezvratná síla, která hýbe se vším živým v říši Boží. Osobní chtění nemohlo již více vzniknout. Tam však, kde hutnost za hutností se svírá a stále více stahuje, tam působí tíže, tření, vybíjení a tím že se stýká s protiproudem, pocházejícím z Lucifera, staví tvorstvo do boje se sebou samým. Duchovní plameny viděly toto nebezpečí lidského ducha a strachovaly se o něho. Bázlivě shlížely dolů.

Krásná, vážná tvář plná bolesti vzhlížela k nim vzhůru. Oči anděla byla jasné, ale hluboce smutné. V jeho tváři byly drsné rysy a lety jeho perutí visely bezvládně dolů. S bolestným posuňkem ukazoval místo, které mu Bůh přikázal ochraňovati. Jeho velká, čistá postava byla plná síly a on železně svíral všechno, co ještě měl.

Vzdor vši věrnosti bylo tam však každou hodinu více jedu a temnoty. Všechno zde bylo gigantické. Gigantická tíže obrovských hvězdných těles valila se pomalým rokem nekonečnými drahami. Všude byla noc. Noc, která se zdála být věčnou a chvílemi uhýbala jen kalnému soumraku. Rudé kovově šlehající plameny z ještě nevyhaslých, plyny naplněných kráterů, svou občasnou explozí přechodně nepravidelně a příšerně osvětlovaly okolí.

Na vychladlých hvězdách, obrovsky velikých, nebylo ani potuchy života. Slané a kovy přesycené vody stály v hlubokých kráterech temně a nepohnutě, jako zaražená krev. Nebylo živočichů ani pohnutí vzduchu, které by mohlo zčeřiti jejich hladinu. Tvrdě a kovově zrcadlily se masivní strže a propasti v lesklých hustých močálech. V těžkých parách atmosféry olověně jedovaté, nekroužily ani měsíce ani slunce. Tam nežilo nic Stvořiteli k lásce a vděčnosti.

Tam, kde bylo ještě teplo a ohnivě tekutý žár, tam nebyl radostí, ale divoká vášeň, která kyklopoticky vyhlížející lidské i zvířecí formy hnala ke strašlivým násilnostem. To nemohli být lidští duchové, kteří tam převážně obývali v pozemských formách. Byly to zrůdy, zplodiny Luciferovy.

Posedlé mocí a silou, tvořili podle rytmu budující vůle díla moci a síly, avšak ne ke slávě Boží. Tito obyvatelé byly v divokém rozporu se zákony. Chtěli působit jen podle lidské vůle a spravovat se podle ní. Holdovali divokým obětním zvykům a temné magii. Ale jejich strážce byl věrný a vytrval. Činil tak proto, aby těch několik, kteří měli zemřít jako oběti, udržel při duchovním životě. Toto ovoce bylo malé a chudičké, ale do jeho bolesti hřměl shůry hlas Páně:

„Kdo zvítězí, tomu dám jíst skryté many, dám mu bílý kamének a mé jméno nové, které zná jen ten, kdo ho přijímá.“

Při těchto slovech, která v duchu přicházela od Boha a tak naplňovala duchovní přípravu na příští cestu, otřáslu obcí Pergamus mocné zachvění. Světlo Boží vyslalo svůj paprsek až do nejhlubších hlubin a ukázalo tak cestu poslu, který měl burcovat. Plny radosti dívaly se blažené duchovní plameny na návrat Božího paprsku do vyšších, čistších sfér a v napětí sledovaly cestu, jež zářila slunečním jasem.

„Posílám svou hvězdu na Thyatiru, k němuž znáte cestu!“

Tak pravil hlas z výšin. Zlatý lesk zahalil chvění tohoto hlasu, když proniklo plameny, aby jim dalo živoucí vědění. Již zahlédly ve svítící dálce, daleko pod blaženou obcí Smyrny nořící se světlo do nové části světů.

V této byl nápadný ruch. Jako tekoucí vody proudily světlé, zelenomodré a stříbrně šedé pruhy sem i tam. Duchovní poselství burcující hvězdy tam zapůsobilo, jako vržený kámen. Tento náraz vyvolal ve stálém proudu mocné vlny a kola. Brzy však šumivě dozněly vítězné, světlé vlny rozběhnutím do dálek. Místy ukázaly se vyvěrající víry, které jak se zdálo, vycházely z nesmírné hloubky a rostly jako hrozící nebezpečí vůči trvalému pohybu a jasnému proudu života. Ve valících se a kroužících elipsách nořily se světy a zapadaly. Všechny byly dotknuty proudem duchovního záření, který byl poslán jako oznamovatel příchodu Páně. Tu i tam zajiskřil se nárazem a přinášel do každého světa nový, nepopsatelný ruch. –

Na vzdušném obláčku vznášel se nad Thyatirou její strážný duch. Byl úplně čistý. Také jeho ovečky byly jasné. Chodily pod ochrannou čistých bytostných sil svými předepsanými vyrovnanými drahami přinášely plody a poskytovaly všem později stvořeným obydlí, potravu a možnost vývoje. Byl tam všude nadbytek nádherných životních možností.

Nad touto nebeskou obcí zářila různá směsice, jejíž záření bylo naplněno zázračnými silami. Ochlazující se a v sobě již vychladlá tělesa byla udržována jejich přitažlivostí, prohřátá jejich teplem, oživena jejich světlem a mohla tak přinášet podivuhodné sklizně a plody v zlatavé, šťavnatě zelené hojnosti. Zákony krystalizace tvořily zázraky v hloubkách svítících jeskyní, z jejichž kleneb a znejících hučivých dómů padaly kapky vod, proti nimž ze země tryskaly horké prameny.

Krystalové útvary, které milující působení bytostných sil vytvářelo jako přirozené obydlí přizpůsobené lidským formám, byly modře zelené a průhledné jako ledové jeskyně. Jak krásný byl tento svět, jak čile proháněli se lidé i zvířata na těchto rajských hvězdách. Byli zdraví a plni radosti. Čistí a živí sloužili kráse a všemu vznešenému umění, neboť byli zrozeni z krásy, čistoty a síly a byla jim dána láska ke všemu krásnému.

Z šumotu a zpěvu jeskyně vznikaly mocné, přirozené hymny díků.

Moudří mužové je zbásnili a snažili se je zpívat svému tvůrci. Nástroje, které si upravili k doprovodu, vydávaly hluboké tóny šumících hvozdů, bublající vody a slova, která pěvci vynášeli za šepotajících vánků, byla přeplněna samohláskami, jak jim je našeptával jejich slávyplný duch tak, aby svým zněním mohly přitahovati dobro a sprádati krásu.

Tak, jako poznali a prověřili krásu světa, tak se stejnou silou prožívali vědění o svém tvůrci, který jim tento zázrak daroval. Radovali se ze svého bytí takovou radostí, kterou bylo možno přirovnati k blaženým duchovním pramenům s rajskými radostmi světa.

S vděčností pracovali na výstavbě této části stvoření Thyatiry a byli pokorní, věrní a radostní jako děti. Jejich ženy byly čisté jako studánky, které křišťálově tryskaly z hloubky jejich jeskyní, neboť ony uctívaly a sloužily svému nejvyššímu ideálu „Čistotě.“

Světlý a plavý, až stříbrně plavý byl jejich vlas, velké a čisté oči zářily jasnou zelenavě modrošedou barvou jejich jeskynních jezer. Měly volné, lehké pohyby vzdušných duchů, které vídaly vznášet se nad sebou, když naslouchaly písním svých kněžských pěvců.

Cvičily se v kráse pohybu. Ošetřování květin, domova, tkalcovství bylo jejich hlavním zaměstnáním. To, co se muži snažili zobrazit slovem a tónem, to formovaly ženy v jemných tkaninách, látkách, zlatých krajkách, které zdobily překrásnými kameny a kovy. Když tak využívaly darů Božích, proudila k nim moc umění a krásy.

Nádherné stavby byly provedeny ke cti Tvůrce a udržovatele, kterého se však neopovážili znázornit obrazem. Jen Jeho svrchovaná Všemoudrost jevila se jim v podstatě světlého kříže. Tento světelný kříž tvořil základní formy všech jejich staveb, výpočtů a vši námahy. Tak vytvořili obrovské hrubohmotné hodnoty z tohoto zákona. Byli bohatí a šťastní, plni pokory a stále působili v dobré vůli.

Ochránce obce byl jako světlý drahokam zářící v uctívání. A přesto chybil, neboť snášel a trpěl sílu, která vznikala proti pravdě a lásce ze setby Luciferovy v domýšlivosti rozumu ve chtění všechno lépe vědět. Bylo několik takových, kteří nebyli podle zákona. Jejich chtivost moci a majetku a požitku se šířila.

V jejich čele trůnila žena, která se podřídila rozumu. A tak i zde vzkličila lež a nepravost. A když pak světelný paprsek zasáhl tuto část světa zahalil anděl této obce svou tvář a plakal. Pán však volal:

„Drž to, co máš, pokud nepřijdu. Kdo však zvítězí až do konce, tomu dám moc nad pohany!“

A znovu rozechvělo se stvořením síla světlého hlasu Páně, který zazněl jak pozoun:

„Já znám tvé skutky.“

Hlas Páně pronikl do dálek. Všichni naslouchající duchové nařídili své vidoucí, vnímací orgány ihned v Bohem chtěném směru. Věděli, že duchovní probouzející paprsek hvězdy v mocném proudu opustí Thyatiru. Již letěl opačným směrem a žehl tam v hustých mlhách dalek, jako červánky.

Jaký zármutek zmocnil se náhle duchů, kteří byli vyhlédnuti k tomu, aby spoluprožili velkou událost zjevení všem částem světů. Přesmutný zármutek tlačil je jako dusná tíha na šedivou zemi a rdousil jejich vyprahlá hrdla. Zvuk bolesti prostupoval výpary vystupující z hlubin vesmíru. A Božský hlas opět promluvil. Zněl výstražně jako v dáli rachotící hrom:

„Ty máš jméno, abys žil a jsi mrtev. Probud' se a posiluj to, co umírá!“

Jak smutný byl tento svět a přece krásný. V pestrých kruzích žhnula slunce a jejich proudy zpívaly zázračně písně. Mocná životní síla byla bohatstvím této části světů. Tvořivý život proudil z bytostného vzhůru. Ale duchovní spalo. Všechno co bytostné poskytovalo, bylo využito jen k hrubým účelům. Svět se formoval podle vítězné síly svobodné vůle, získal moc nad ostatními tvory, shromažďoval hrubohmotné bohatství, čest, radost a zisk. Vše se mu až zázračně dařilo. Lidský duch myslel, že tím dost vykonal, stal se panovačným, velikým a pyšným a považoval se za velmi mocného.

Hrubohmotná spoutanost stále více vítězila a moc rozumu přijala na sebe obrovské nestvůrné formy. Bytostné žilo ve šťastném odevzdání se svému úkolu, podle Vůle Stvořiteli. Lidský duch však použil svou sílu, aby bytostné svým rozumovým chtěním poněnáhu spoutal.

Na světech v části stvoření Sardes vytvořil lidský duch pozemská gigantická díla. Ale to ostatní spalo. Proto se rozšířilo zakalení nad Sardes, takže duchovní probuzení hvězdy mohlo jen zvolna prostupovat hutností. Bylo to zcela jiné, než na Thyatiře. Na nejvyšší planetě světové části Sardes, kde byl možný hrubohmotný život, rozkládala se obrovská lidská sídliště.

Výpary strojů a tepelných centrál zkalily vzduch, kterým pronikaly věže pohádkových závratných výšek. Jen zřídka zasvitly hvězdy v dusné, husté atmosféře.

Mučivé vzdechy bloudily ovzduším. Jako štvaná zvěř hnali se lidé v městech. Všude byl útlak tíže a štvání, všude utrpení a nespokojenost. Silnější potlačovali stále více jemné záchvěvy, které hledaly krásu, pokoj, sílu a čistotu. Pro lásku neměli času. Na její místo nastoupila věčnost, střízlivost a vypočítavost. Vědoucí duchové se zachvěli a toužili, aby Pán zahalil smutnou vyhlídku na duchovně umírající Sardes. Ale Láska Boží volala a volala. Věděla, že někteří na ni čekají a rozsvěcují jasná světla ve skrytém tichu svých komůrek. Očist'ovali svůj prachuplný šat od prachu pošmournosti a plni touhy prosili, neboť oni nezapomněli jeho jména a viděli světelný paprsek duchovní přípravy. Slyšeli hlas, který volal:

„Kdo zvítězí, ten nebude vymazán z knihy života!“

Nad stvořením i v něm rozložilo se veliké ticho. Bylo to jako při hlubokém výdechu. V hloubkách se jasnilo a blažené duchovní plameny cítily čistou prostou radost.

Ještě bylo vidět světlý pruh, kudy prst Boží předkreslil cestu stvoření aktem své Vůle. Právě opustil Sardes a obrátil se do dálky, která zářila líbezně růžovým třpytem, jakoby vystupovaly ranní červánky probuzeny utěšeně nad temnými mraky. Ze starého, umírajícího beznadějněho obrátila se Božská síla Božské Lásky k novému bytí. Růžové světlo v rozsáhlé pospolitosti, jejíž čistě jasné světy jako tichá slunce stále mírně kroužily.

Nad těmito světy nebylo tlaku, tíhy temné hutnosti. Přicházení a odcházení bylo duchovnějši a bytostně pomáhajícím silám nebyl položen žádný omezující cíl. Lidští duchové Philadelfie se nezazdili, ale používali ještě svých sil správným způsobem. I když tyto nebyly příliš velké. Byli pokorní. Proto je Pán miloval a blažení slyšeli a rozuměli jeho slovům:

„Protože jsi ostříhal slova mého, chci také já ochránit tebe před hodinou pokušení, která přichází na všechny světy, aby zkoušela ty, kteří v nich bydlí, zda ještě obstojí. Toto je ten klíč. Nikdo nemůže otevřítí než já Pán a nikdo nezavírá. Ty jsi obdržel mé jméno.“

Tato část světů byla přehojně požehnána! Štěstí bydlelo s těmito lidskými duchy, kteří ještě stáli v úzkém spojení s duchovním a bytostním. Těšili se pomoci při vši práci a tím také úspěchu při všech věcech. Krása šířila se na planetách, které již vychladlé kroužily v kruzích sil svých velkých dárců světa. Na těchto hvězdách byly nejkrásnější rostliny, jezera, lesy pohádkové krásy v nekonečné hojnosti. Země dávala poklady zlatitého písku a překrásných kamenů. Sloužily lidem k tomu, aby prováděli velké divukrásné stavby podle uměleckých vzorů přírody. Lidé byli krásní, vysocí, moudří a hrdí a kněží pocházející z nejvznešenějších kmenů plni svaté moudrosti.

Znali Slovo a žili Bohu. Poznali účinek jeho sil a především uctívali spravedlnost, lásku a čistotu. Stavěli k tomu zvláštní chrámy, aby se v nich otevírali tomuto Božskému působení, které pak v každodenním životě podle zákona proměňovali v činnou službu. Neznali starosti a strachu. Nejvyšším a nejsvatějším jim bylo žítí v záření světlého kříže, který poznali a jehož silou se zachvívali. Kříž je nemusel osvobozovati, neboť oni byli svobodni a proto jim řekl Pán:

„Drž se toho co máš, aby nikdo nevezal tvou korunu!“

Opět procházela stvořením silná záře. Bylo to jakoby ze světlých výšin vanul horký, spalující dech. Hromově hřměly sféry, naplněná, úzkostným šepotem věčných, neboť Pán byl hněviv. Jako tekuté ohnivé zlato barvil zvěstující paprsek zaslíbené hvězdy a letěl rychleji, letěl rychlostí šípu do nezměrně velkého stvoření.

„Laodicii.“ Zdánlivě nekonečně byla položena podivuhodná rudozlatě žhnoucí říše. Její hvězdy však proudily pomalu a v přemocném tlaku v blízkosti Božího záření nemohla se malá pohyblivost sloučiti se stupňovaným vyzařováním a vydechováním všeho stvořeného. Z toho vznikla nesrovnalost a napjatý tlak, který vyvolával velkou únavu a hutné výpary.

Čadivě žehlo rudé světlo slunci a přecházelo až do mědi. Tísňivě bylo na Laodicii. Nebylo ani horko, ani zima. Nehlučně ani tiše, ne rychle, ale také ne bez pohybu. Únava a malátnost, vlažnost a šero rozestíralo se jako stínové závoje nad světy. Bytostné bylo smutné a stahovalo se stále více zpět z těles, na nichž žili lidé. Proto se tam jevilo všechno bez radosti. Bylo tu sice dost světla, života, a bohatství se rozprostíralo nad velkými světy, ale chyběla tu láska, pokora a vděčnost. Nikde nebylo vidět chrám ke cti Boží. Všechno tu bylo jako mrtvé. Bolně bylo duchovním plamenům, když se dívaly na Laodicii, která byla bohatá, velká a mocná, ale bez lásky. A uleknutí projelo všemi duchy, když shůry zazněl hlas Páně:

„Ty se domníváš, že jsi bohatý a nasycený a nevidíš, že jsi tu chudý a nahý. Pomaž své oči abys viděl. Pak najdeš zlato, které ti vyčistím svým ohněm. Buď pilný a čiň pokání!“ S mocným hukotem zazněla tato slova Páně stvořením a otrásla Laodicii.

Pod zářícíma obdivujícíma očima duchů, kteří se směli dívat, svítila krychle pozdějšího stvoření, křišťálově jasná a čistá. V její hloubce žhnuly světy a jemný proud světla vyznačoval cestu probouzející se hvězdy. V kruzích jasných zahrad bylo cítit změnu nového vesmírného dne. Bylo jí cítit v plynulém pohybu a vlnění světla, ve zpěvu sfér zářících nejjemnějšími barvami.

Mocný, křišťálově jasný proud svítil se shora, kde prorážel křišťálovou branou. Na jeho vlnách bylo vidět hvězdu, která rychlostí větru sjížděla dolů. Velká klenba nebes klenula se nad svatým Hradem, který zářil nad zlatými zahradami jako drahokam. V touze a radosti spěchali blažení duchové stále výš k světlým proudům, které jim přinášely pozdrav z nejvyšších výšin.

Druhá brána se otevřela. Z ní vytryskla nádhera světla. Nad bílým kamenem Svatého Grálu vznášela se Holubice a vysílala svou Vůli dolů za hvězdou. Ve hmotnosti se chystaly velké události. Ismanuela pohlížela vzhůru. Její touha po světle svého Pána vznášela ji na paprscích, které jí táhly do výšin. Viděla světlé křeslo, na kterém seděl Duch Boží. Kolem něho se rozkládala křídla, jejichž tichý šum zněl jako tajuplná svatá řeč. Chválili Tvůrce a lásku Jeho Syna, pěli chválu k Jeho cti a chór mocných nesčetných duchů zpíval s nimi. Znělo to jako ozvěna z dalekých nepřehledných síní ve výšinách a hlubinách, které žádný pohled nemohl obsáhnout.

Velké a mocné bylo hučení a zvonění ve světlých výšinách, z nichž trvale tryskalo bílé, stále nové prasevětlo ve velkých kruzích. Z hlavy Ducha Božího, která zářila jako drahokam, zářilo světlo ve své nejsvatější síle. Tryskalo z této svaté hlavy, zahalené v tyto Božsky bytostné formy ve zhutnění své pravěké Svaté Vůle. V kruhu pod jasným trůnem stálo čtyřicet těžkých křesel. Na nich seděli postavy podivuhodné vznešenosti. Proudila z nich síla světla, která oslepovala oči. A to byl přece jen obraz té síly, která proudila z hlavy Páně.

Tyto postavy byly stavěny jako křišťálové nádoby. Prosvětlené, čisté a jasné. Byly však mocné, obrovité velikosti a jejich hlavy nesly nádherné formy stvořené k tomu, aby z Boží Vůle přijímaly, co jim Nejvyšší milost darovala. Byly stejnoměrné, nejvyšší dokonalé krásy. Tyto dokonalé formy mluvily o tom, že všechno co dostávají, přijímají čistě. Oni jsou první, bezpodmínečně formou učinění a to sedmi svítivých plamenech archandělů, kteří hoří jako výstražné osvětlující pochodně u stupňů trůnu.

Tyto dvacetčtyři světlem proniknuté osoby, které spojovaly v sobě mužnost i ženskost, byly obklopeny a obetkány Svatým šepotem a zářily neskonale čistotou a vyrovnaností. Výraz druhu jejich bytosti byl současně pozitivní i negativní. Pozitivní síla tryskala ven a negativní síla přijímala a vnímané zpracovávala. Tato spolupráce obou spojených druhů vydávala záření ve formě kříže, které se chvějivě vznášelo jako světlá záře kolem jejich hlav. Tiše planuly paprsky z očí, hlav a z úst proudily jako bílé, jemné, hedvábné vlnivé vousy.

Pod obraz této Božské nádhery stál uctívající lidský duch, sloup ducha Is-ma-el. -----

Kruh nejstarších se pohnul a jednomyslně se pozvedl a jejich bílé, zářivé oděvy svítily světlem Božím. Společně sklonili kolena a modlili se ke vznešenosti Boží. Nekonečnými dálkami nebes se nesl šepot a šum uctívajících chval, a jejich hlasy zněly jako zpěv hlubokých čistých houslí. Byly tu však také jiné hlasy, které hučely, zvučely a zpívaly v překrásných nebeských akordech, jež vyjadřovaly celou sílu úcty, proudící ze Svatých duchů před Božím trůnem.

Oni nesli obrovská křídla, která byla trvale pohyblivým vyzařováním světla a jejich bdělé oči třpytily se jako výraz věčné ostražitosti před Božím trůnem. V jejich očích se zračilo vše, co se ukázalo v třpytivém lesku barev u jich nohou v mocném, jako sklo jasném moři Božího stvoření. A z tohoto moře tryskaly hlasy všech andělů a prastvořených duchů ve věčné radosti plné uctívání Boha. Tak se stalo, že svatá ruka Páně ukázala velkou knihu života zástupu stvořených. Proudila z toho veliká síla. Jeden z velkých duchů pozvedl svůj hlas k otázce, kdo může otevřít tuto knihu a zlomiti její mocné pečeti.

Nad knihou bylo viděti obrovský kruh světla ve velkém pohybu a z tohoto kruhu jako světlo z Prasevětla svítil a formoval se nyní bílý beránek s krvavě červenou ránou. A všichni duchové Boží, kteří viděli beránka, naříkali že nikdo nemůže otevřít knihu. V tom vzhlédl bílé svítící beránek vzhůru a bylo viděti, že hlava a její rysy jsou Syna Božího Ježíše. Světelný kruh zářil jako slunce vyslané svou bílou silou ven, a obličej beránka se podruhé změnil. Rána však zůstala, tvář beránka měla podobný výraz a přece jiná, zralejší, starší, lidštější ale stejného druhu jako Ježíšova. Byl to Syn Boží Imanuel.

Bůh tak způsobil, aby to stvoření mohli pochopiti a zachovati ve své paměti. Jen to, co z lásky přeneslo utrpení a sjednotilo s Otcem a se stvořením a pozdějším stvořením, jen to může otevřít knihu.

I chopil beránek knihu z ruky svého Otce a otevřel první pečeť. Zvířata u trůnu Nejvyššího vyslovila při tom pokaždé jedno slovo, aby se splnilo. Toto bylo jako živé, přijalo postavu a šlo dolů tam, kde se zvířata a postavy a krajiny zhušťovaly.

To první byl oslnivě bílý kůň, jeho jezdec byl bílý jako sníh a měl na hlavě korunu. Kolem něho byl mocný oblouk zářící ve všech barvách. Jeho bylo vítězství. Tím měl naplniti pozdější stvoření, neboť šlo o to zachránit pozdější stvoření před smrtí.

Když byla zlomena druhá pečeť, následoval rudý kůň. Tento hnal dolů se svým jezdcem s větrem o závod, aby vzbudil nepřátelství, boj nenávist a odstranil mír. Tento jezdec měl plamenně rudý meč, ale účinek jeho chtění mohl začít teprve v pozdějším stvoření.

Následovala třetí pečeť, slovo „Přijď!“ Černý oř s vlající hřívou a sršícími nozdrami se vyvíjel v bytí z Božské Vůle. V sedle seděl jezdec, který nesl váhy. Tento měl zachovati mír a spravedlnost, střežit jádro a ochránit dobro.

Čtvrtá pečeť vydala plavého koně. Jeho jezdec jel s popuštěnou uzdou a kosou na zádech a šířil morový dech dolů k zemi. Za ním následovalo všechno temné a všechno zlo, všechen jed zuřil až do hloubek pekel. Volání, žaloby zahřmělo z otevřené knihy a událost za událostí valily se ve spravedlivém zvrtném působení do hlubin. A lidský duch křičel, neboť zpozoroval hněv beránka. Toto všechno směla Ismaniela vidět a prožít, jako přípravu k svému poslání do hmotnosti a jako splnění prosby, kterou kdysi učinila.

Pak byla uchopena dvěma světlými křídly a odnesena na jiné místo. Tam byl vlašný nasládlý vzduch, který ji ovíval. V dálce strměly zlatě zelené řetězy hor. Země, na který byl duch Ismaniely položen svítila zlatě, jako zlatý písek. Jasně, čisté modré vlny velkého jezera oplachovaly okraje zlatě oslněného pobřeží. Tichý šum zněl nad ní a všechno bylo plné pokoje. Krásné světlé chrámové stavby stoupaly terasovitě na zelených pahorcích obydleny a naplněny čistými vysoce vyvinutými lidskými duchy, kteří tu vyčkávali zvláštního určení.

Toto vše tvořilo blažený ostrov, velmi vysoký v duchovním světle. Byl to ostrov světla s horou osvětlení. Ptačí hlasy poletovaly vzduchem, třpytící se rajske volavky s dlouhými závoji podobným peřím oživovaly světlé vlnící se lesy. Vůně podivuhodných široce otevřených květných kalichů vanula nad výšinami. Tichý zvuk jemných fléten zpíval nad pastvinami, na kterých se procházela bílá rohatá zvířata. Na svazích, které byly položeny před chrámovou horou rozkládaly se daleké zahrady plné vzácného ovoce. Nahoře pod pahorkem devíti chrámových stupňů žhnulo zlaté víno. Réva nesla nádheru bohatého listí a v dobách zrání, které muselo se naplnit vždy v koloběhu světlých hodin zcela zákonitě, byla celá hora poseta těžkými světlezlatými hrozny.

Jako hojnost těchto plodů tak zrál i všechno duchovní ovoce v tomto místě dokonalosti.

Když Ismaniela otevřela své oči, viděla se osamocená. Nevěděla, kam ji duch zanesl, ani z kterého směru přišla. Okamžitě pochopila tkaní světla v tomto světě harmonie a věděla, že má vystoupiti výš, tam, kam byla povolána. Posvátné rozechvění jí vyšlo vstříc, když se pozvedla a kráčela k hoře.

Středem světlého údolí tekla široká řeka, která musela mít svůj pramen na nejvyšším místě ostrova. Kráčela kolem něj o on ji spěchal vstříc hučící stříbrně jasný a čistý. Jeho svěžest a jasnost čistotou překročila na úpatí hory, kterou obtékal širokým světlým kruhem.

Když se nacházela ve středu stříbrně jasné vody, slyšela své jméno a viděla, že její vznešený vůdce se k ní z dálky přibližuje. Zvuk jeho hlasu zněl v jejím duchu jako hluboký plný zvon a ona následovala jeho znění:

„Zde najdeš opět všechny ty, kteří ve společné službě se vydají na cestu splnění.“

Tato slova páčila jako oheň v duchu Ismaniely.

Vysoké světlé sloupy, nezastíněné širokými střechami tyčící se z obrovských plošin na mohutných podstavcích, nahoře otevřené jako květiny, přijali Ismanielu. Nad těmito sloupy klenulo se záření z nejvyšších kruhů stvoření jako oživující a současně ochraňující kopule.

„Toto je místo k přijetí vysokého duchovního vědění. Ti duchové, které tu naleznáš, vědí a znají budoucnost Syna Člověka!“

Byl to opět hlas Is-ma-ele, který tak mluvil a v Ismaniele vznikla vůle k naslouchání. První řady stupňovitě vystavěných síní hradu byly daleké a prázdné. Ismanuela nepotkávala nic než tón života, který tryskal shůry a budil její vědění. Teprve po čtvrtém stupni sloupového chrámu viděla bíle oděné postavy jinochů kráčet v dlouhých řadách do sálů pro poučení. Tam seděl na vysokém stupni moudrý duch, který k nim mluvil. Naslouchající však psali zlatým rydlem každé z jeho slov do svých otevřených duchů.

Ismanuela prošla tímto stupněm, aniž by naslouchala čemu se tam učí. Vstoupila do výše, neboť čistí, zralejší duchové převážně mužského druhu podávali jí vstříc ruce a vedli ji vždy výše na vysoký pahorek, na němž bylo ukryto slovo. I duch Ismanuely směl vstoupiti do sídla nejvyšší čistoty a milosti. Když kdysi putoval v úrovních ráje a domníval se, že našel nejvyšší štěstí, zde našel korunu tohoto štěstí. Sloupy, které obklopovaly daleké síně, zářily silou světla. V síních se spojili blažení duchové při vnímání Božské Pravdy, která stékala jako proud síly shůry na tento ostrov, v němž žili blažení.

Daleký byl rozhled, který se naskytl vděčnému oku, když se rozletěl na devět pahorků a úrodná údolí, až na zlaté kraje ostrova, který se mírně ukláněl a ztrácel v azurově modrých vodách. Uzavřen na nejvyšších výšinách a přesto část ráje, byl Patmos místem, v němž byl pramen Pravdy duchovním semenem zjeven a předán. Bílí duchové přijali Ismanielu, zahalili ji do bílého hávu a vedli ji k zřídlu života. V obrovské světlem prozářené bílé míse tryskal k výšinám a naplňoval prostor nádoby.

Kolem světlého zřídla stálo čtyřicet světlých strážců, kteří střežili chrám. Oni ji přijímali a udržovali čistou současně. Tím své duchy očistili světlem Pravdy, takže nic temného k nim nemohlo.

„Přicházíš v pravou hodinu,“ pravil Is-ma-elův hlas Ismaniele, neboť kruh se uzavřel. „Vy, kteří náležíte Pánu pro čas i na věčnost vyčkávejte okamžiku, kdy se láska Boží skolní a odevzdá vás Synovi!“

V tom začalo velké dění.

Bílá světlá zář zvedla se jako oltář na nejvyšším místě hory a rozžhavlila se ohněm pravdy. Hukot náhle naplnil sféry, světlé květy padaly jako sněhové vločky a jasné postavy snášely se jako lehká, zářivá mlhovina se shora do síní. Ženy, rytíři a vznešené postavy, tvořili most k proudění nahoru, víc a více síly otvíralo vždy znovu prostor, který skýtal výhled do výšin světla. Na jeho bílých paprscích zjevily se vysoké bytosti a hlas pravil:

„Toto jsou ti, kteří z lásky učiní svět novým!“

Ovívána vůní lilií snášela se Irmingard ze Svatého Grálu dolů na Patmos a dala sílu Čistotě. Oděv panny byl bílý, ze světla jasná zeleň nebeského jara halila ji jako hedvábný plášť paprsků. Všechno, co bylo ženské a mělo žensky působit, bylo zvláště posíleno a oživeno zjevením Čistoty. A Ismanuela poznala pásku, na které ji Pán vedl po tisíciletí světla.

A Irmingard, čistá Lilie, zůstala nad oltářem ve světlém oblaku, zatím co blažení duchové se sotva odvážili pozvednout hlavu.

Na paprscích z růžového světla přicházela nyní královská paní. Z jejich bílých, světlých rukou proudily paprsky lásky a všude, kam tento paprsek dosáhl, vykvetlo semeno lásky. V úctě poznali duchové, že v Marii blíží se stvoření Božství v lásce. Tu se však otevřely nejvyšší výšiny světla a zazářily jako kopule.

A všemi světy pronikající hlas pravil:

„Vizte, já vám přináším chléb života! Na váš oltář dávám vám klíč k Pravdě!“

Byla to slova toho, který jako plamenné světlo s pozdviženou hlavou, se zářící tváří a ohnivým mečem sjel s nebes. Blesky sršely bíle kolem jeho postavy a on posvětil všechny ohněm, jež jest ohněm Božím. V zářivém ohni ukul tak kruh ducha kolem slova a všichni poznali, že on je Syn Boží, bojovník proti Luciferovi. Věděli, že jsou mu oddáni a půjdou za ním až do nejhlubších hlubin hmotnosti. On, Pán stál

v záplavě zářících paprsků a držel nad nimi svůj plamenný meč. Mocné sloupy se zachvěly a obrovské postavy duchů se sklonily před ním.

Klečeli před Imanuelem, Synem Člověka. A jeho hlas zněl jako hukot velkého proudu, když je všechny volal. Bylo tu nesčetně duchů, kteří sem přišli.

Ismaniela pohlížela do jejich moudrých, čistých tváří a mnohé poznala. Přesto, že byla v plamenné postavě svého duchovního stadia přítomna, vtiskla si formu a druh jejich dřívějších ztělesnění, když je Pán volal. Oni se probudili při tom k plné paměti a plnému poznání jejich dobrovolně vyprošenému úkolu.

Bylo tu také mnoho těch, kteří již nikdy více neměli vejít do hmotnosti, jako Mojžíš, Abrahám, Izaiáš, Jan Křtitel. Nad nimi však stáli ještě jasnější, kteří nikdy nebyli lidskými duchy. Svítili bíle jako kámen a zářili jako slunce. To byli prastvoření.

K lidským duchům však, které Pán volal, letěly bílé paprsky Jeho Světla. Oni se všichni navzájem poznali a podali si ruce. Přišli Ismáni a všichni, kteří kdysi patřili k Abd-ru-shinově říši. Přišli nejvznešenější a první služebníci, králové a knížata jeho někdejší domoviny a přišli také všichni ti, kteří byli v postavách v dobách Ježíšova pobytu na zemi, apoštolové, učedníci a vysoce omilostnění. Mezi nimi v záři svého vykoupení také Maria z Nazareta s několika čistými ženami. A Pán zvolal potřetí:

Zpěv chvály a díky zazněl jako odpověď. Duchové poklekli před ním stočtyřiačtyřicet- tisíc, každý se světlem na čele vyslovil jméno:

IMANUEL

To se stalo na ostrově Patmos, dříve než světlo světa, beránek Boží sestoupil do hmotnosti. A tak proběhl obrovský vývoj ve věčnosti v několika hodinách, zatímco hloubky pozdějšího stvoření světového dění měly teprve začít. Ve chvíli, kdy hvězda Imanuelova vkročila na svou předepsanou dráhu, začal vývoj duchů a Vůle Boží sestupovala ze Světla svého domova.

Současně sestoupili však také z ostrova Patmos ti duchové, které Pan určil, aby ve hmotnosti připravovali jeho příchod na zemi. Zákonitým vývojem a moudrým předzvěděním byli vyvoleni a připojeni k těm lidem, kteří měli nádobu Pravdy ve hmotnosti přijmout a opatrovat.

Vyvolení duchové procházeli sférami a sestupovali dolů stavíce mosty k lidskému duchu. Sféry zářily radostí a požehnáním a všechny zářily barvami svých zvláštních druhů. Duchové jásali, seli květiny a zažehovali plameny lásky a úcty kolem cesty vyvolených.

Zato se zdálo, jakoby i hmotnost se vyzdobila svými svými nejkrásnějšími barvami. Hvězdy zářily celou svou silou a vedly planety bohem určenou velikou osudovou hodinou země. Všechno sílilo zvýšeným zářením. Bytostné síly mocně působily k přípravě slavnosti celého vesmíru. Vyzdobily se svou velikou radostí a vypjaly se ve velké vůli. Radostným činem podepíraly jeden druhého. Věděly přece, že nyní nastane konec beznadějnému vývoji ve hmotnosti. Jmenovitě mnohé velké sluneční systémy světového okruhu Ephesu se rozzhavily, pohnuly a zrychlily svůj pohyb. Ale přesto bylo mnoha vyvoleným duchům velmi těžko pronikati, aby už konečně vnikl do nich paprsek světla.

Duchové razili si svou cestu k zemi. Kdyby však nebylo bytostných, nebyli by v okruhu světových sluncí našli žádného zakotvení. Jak rádi by se by se byli vrátili. Ale oni byli průkopníci, pionýři a razitelé cesty. Jak dobře nyní rozuměli ostrému meči, který Pán každému dal, k boji ve hmotnosti. Nejprve musel být veden duchovně. Zákeřníci temnot cíhali v okruhu země. Zuřili, neboť tíha nastalé síly záření přinášela jim nebezpečí a hněv.

Bylo to, jakoby hvězdy chtěly uprehnout, jakoby nebesa chtěla odlétnout. Přišly bouře, zemětřesení a velká nouze o vodu. Sopky zasypávaly města, a krajiny. Lidé zůstali tupými. Potřásali udiveně svými hlavami nad utrpením a mysleli si:

„Proč by měl být Bůh tak hrozný, když přece žili docela čistě a dobře, když dokonce povstali mezi nimi svatí, kteří na znamení vysoké milosti směli snášet utrpení Kristovo, aby tak mnohé svým působením vykoupili.“

Tak samolibě pohlíželi lidi na sebe a svůj druh. V tom byli všichni jednotní, i když jinak žili ve sporech. Byli přece vyučováni v tom, jak velmi je Ježíš miloval, že za jejich hříchy zemřel na kříži, aby je vysvobodil. Jak musel Bůh Otec své děti milovat. A domnívali se, že v sobě nosí Božství! Ale tyto rány osudu o tom nenasvědčovaly.

Pozvedlo se reptání proti Bohu. Prosby a modlitby staly se požadavkem. Blažení sice věděli, že na zemi je zlý zmatek. Ale to, co museli prožít, překonalo všechny představy čistého ducha. Ostrými údery sekali do spleti lián v jemnohmotnosti, aby mohli najít cestu k lidským duchům. S vážnou tváří pohlíželi řetězy pomocníků dolů k lidem, kteří si obrázky, voskovými tabulkami, papírovými a perlovými květinami domnívali odkoupit nebo vynutit milost, či přímluvu od Marie z Nazareta.

Často se dostavila podivuhodná splnění podle zákonů stvoření. Uzdravení u pramenů v čistě procítěné modlitbě a důvěřivém otevření duše, pak přišly zástupy souběženců a znesvětily svým jednáním taková čistá spojení, která mohla z části skutečně nastat. Na takových církví rychle posvěcených místech šířila se brzy moc a myšlenkové síly, která však nemohla vést k opravdovým výšinám.

Nad tekoucími voskovými svícemi posvátných jeskyní, nad křečovitými rukama a sehnutými zády, nad fanaticky povýšenými extatickými tvářemi táhly kalné mlhy falešných představ, které nikdy nemohly vést k čisté pravdě. A velmi brzy zadržely své oběti na cestě a nedaly jim kráčetí dále. Husté kadidlo těchto míst bylo opravdovým symbolem duchovního, mlhavě opojivého stavu věřících.

Maria z Nazareta však, tato uctívaná matka Boží, stála stranou toho, aby blouznivé jednání lidí nezasahovalo rušivě do jejího dalšího zdokonalování. Proniknuta paprskem čisté Lilie, mohla tu i tam dávat sílu prosícímu lidstvu, jehož duše byly připraveny podle zákona stvoření k přijetí takové pomoci, jak řídké však to bylo, když Maria z Nazareta proměněnou sílu Irmingard z milosti mohla seslat lidskému duchu na zem. Lidský duch byl příliš vzdálen porozumění, aby se mohl otevřít takové čistotě.

Povolání duchové blížili se hlavně jen k tomu bodu země, který byl připraven k přijetí Syna Člověka a k takovým lidem, kteří mu měli sloužit. Země se připravovala, aby přijala Syna Světla. Lidé však nic nepozorovali. Oni sice mluvili o Duchu Svatém, velmi často měli Jeho jméno a jméno Otce v ústech, ale jejich duch se ve skutečnosti tím jen velmi málo zabýval. Mluvili také o soudu, který jednou přijde, ale jejich představa o něm byla falešná. Povstala z naivních líčení starých proroků a byla silně zpozemštěna.

Lidé nevěděli nic o mocném bytí Božím, jak je to v pravdě. Padali z jednoho omylu do druhého. Blažení litovali lidi a vystupovali vzhůru do čistých výšin, aby Pánu žalovali, co viděli. Ale splnění velikého obratu světů započalo. Bod za bodem dokonával se průběh v neodvratném působení kráčení vpřed. Jako tikot hodin, jako kroužení kola, tak běželo dění dál a začalo se ponořovat do hmotnosti.

Ismaniele bylo dáno vidění. V obraze viděla pramen světla. Byl to obrovský oblouk naplněn světlem. Před tímto obloukem vznášel se mocný trůn a na něm spočívala síla Páně. V této záplavě světla a síly formovaly se tři postavy, které nemohla dost jasně poznat. Chvíli se domnívala viděti trojici, pak to bylo zase všechno jako obrovské slunce. Před trůnem na stupních stál bílé svítící lev s velikými křídly. Moře světla se stále více pohybovalo a Ismaniele se zdálo, jakoby z něho proudily páry a oblaka. Věděla, že to nejsou oblaka, ale jen nadměrná síla, že se tak jevila. Utvořila se svítící tvář, bílá jako sníh, tvář Boha Otce a dvě tvořící formující ruce.

Tyto formy mohla jen tušit, neboť vidět bylo jí v tomto čistém světle nemožno. Vzdor tomu, že jí bylo všechno ukázáno jen v obrazech. Chvílemi po levici trůnu zpozorovala ve stupních také obrovskou hlavu orla. U stupňů ležel zlatý štít, zformovaný ze světla, na němž spočívala noha Otce. Z jeho pravé strany přicházel kříž a vedle něho se vynořila růže Ježíše Syna Božího. Po levici svítil rovněž stejný kříž, který se stal ostrým mečem. Pán napřáhl svou ruku a pravil Slovo. Tu vystoupil meč po levici Otcově, vykročil vpřed a poklekl před trůnem. A Pán pozvedl svou pravou ruku a vyslovil ještě jedno slovo. Tu vystoupila z druhého kříže, Božské Lásky, Růže. I ona vstoupila před trůn a poklekla před mečem. A Bůh Otec žehnal meči a růži.

„Svatba Beránka!“

Pevně utkvěla tato slova v Ismaniele. Kdo je promluvil, nevěděla. Obraz účinkoval tak silně, že ho mohla prožít, jen jako v hlubokých dřímotách. Když se probudila, viděla se ještě v kruhu povoláných duchů, ale obraz, který viděla, zůstal zářící v jejím nitru.

Duchové mlčky vyčkávali.

Tu zazněl hukot mocných hlasů všemi sférami dolů sloupem světla, který spojoval Božskou část hradu Grálu s Božsky bezbytosným Prasnětem. Hlasy andělů a zvířat a hlasy nejstarších hučely a zněly jásáním a radostí a Prasnění naslouchali v tichém tušení, co se asi velkého v Bohu stalo.

Poklekli a sklonili se, své světlo zářící tváře obrátili k zlaté bráně, která bránila vstup Božské síly. Nemohli by nikdy snést ani paprsek ani v nejmenším atomu. Proudem jejich radosti byl nádherný sál vyzdoben ještě větším leskem. Irmingard, Čistá Lilie, vstoupila následována svými světlými paními do hořejší části sálu. Svítící čistota z ní proudila a modré oči zářily v blažené radosti. Liliová koruna však překonala záření všech hvězd, neboť odrážela lesk, který obklopoval plavou hlavu Irmingard.

Tak stála Čistá Lilie tváří obrácená k trůnu, čekajíc, až se zlatá brána otevře, aby ji přijala. Božsky bytosná část Irmingard mohla snést sílu v nejsvětějším. Již se brána otevřela a Parsifal, Král stál doprovázen Marií v moři nejsvětějšího lesku. Jeho oči byly stále jako ohnivé plameny a mnoho korun zdobilo jeho hlavu. Na jeho pásu bylo napsáno jméno písmeny, které nikdo nemohl rozluštit. Byl oděn v bílý háv. Z jeho úst však planul ostrý meč, na němž bylo jméno:

„Slovo Boží!“

Z moře světla následovala zářící hlava pramáti Elisabeth v růžovém lesku. Nejsilněji plál rudý paprsek v její koruně. Když se Král posadil na místo své moci, přistoupila Irmingard blíž a položila zlatou podušku k jeho nohám. Stříbrně jasná Lilie z toho zářila a hlas Irmingard zněl hradem až vzhůru k trůnu Boha Otce.

„Pane, nech, abych mohla prostřít své ruce pod tvé nohy, aby se ti nestala taková bolest, jako kdysi Ježíši Synu Božímu. Nech mne jít s Tebou a Marií!“

Po druhé vykonala Irmingard tuto prosbu, plamenně hořel oheň její lásky a věrnosti v jejím duchu. A Syn Člověka zvedl své světlé nad její zářivou hlavou a pravil:

„Tvá prosba jest splněna, vyčkej hodiny!“

Proud světla spojil ji v tomto okamžiku s Parsifalem a Marií. Ze zástupu nejpřednějších jeho věrných vystoupila obrovská postava rytíře. Oslnivě svítil jeho štít a blýskavě jeho oko. Zářící pancíř a zlatá přilba byly z nečistějšího světla. Měly na sobě obraz lva.

Jasná byla odvážná tvář vyhlížející spod přilby. Oči planuly ohnivým leskem radosti z jistého vítězství. Výška postavy podstatně překonávala všechny ostatní světelné obry. Hluboké ticho zavládlo kolem když lev z kruhu rytířů vystoupil před Krále Parsifala.

„Pane, který jsi byl tak milostiv k čisté Lilii, buď také ke mně!“ I moje věrnost ti chce sloužit, abys nešel nechráněn do říše temnot. Prosím tě Pane, nech mne státí po tvém boku v tvém boji s temnotou.

Mocný hlas lva naplnil plamenným nadšením prostor. Jásavý zpěv Prasněných zněl jako ozvěna lvovy prosby. Parsifal pozvedl k souhlasu svou ruku a pravil:

„Tvá prosba je splněna! Až přijde čas, budeš poslán do hmotnosti jako můj pomocník. Poklekni, ať se to splní.“ Radostně a v pokoře poklekl před Parsifalem a Králem a přijal od Něho Svatou sílu. Znění a zpěv vycházel v zlatobílých kruzích záře ze Svaté nádoby, která vysíláním Boží síly sytí celé stvoření. Vysoká kopule paprsků byla daleko otevřena a nejjemnější modré světlo naplňovalo prostory nezměrného sálu. Slavnostně vyzdobené ženy s mnoha květinami přistupovaly k Irmingard. Ve stříbrné zbroji a bohaté výzdobě zbraní stáli na druhé straně rytíři a panoši.

Král Parsifal však stál s Marií u světlé tabule, která žehla růžemi. Svítící plameny třpytily se mezi tím a stoupily v uctívání vzhůru do světla Krále. Malé postavy andělů blížily se shora a obklopily Marii, jejíž plášť se třpytil ve světla života. Její ruce byly ponořeny ve světle. Parsifal pozvedl zlatý Svatý kalich a pravil:

„Otče, stojím ve tvé Svaté síle a splňuji svůj úkol, který jsi mi uložil. Požehnej pokrm, který smím přinést lidstvu k nové smlouvě podle Svaté Vůle. Amen.“

Z daleké svítící kopule snesl se dolů obláček světla. Plynul dlouho nad Parsifalovou hlavou, až se úplně snesl dolů. Proud světla spojil ho s výškou. Zvonivě čistý hlas zněl v prostoru:

„Tak jako tě halím tímto světlým obláčkem závoje tak se bude na tebe klást schrána za schránou, čím hlouběji tě tvá cesta povede. Naposled tě ještě obklopí hrubá hmotnost. Budeš pít zapomenutí, abys putoval

mezi lidmi jako každý jiný člověk. Oni tě nepoznají, ani ty nebudeš jim rozumět. Osaměle budeš putovat nepoznan a bez porozumění údolím bolesti. Aniž by věděli, rozdělí se ovce od kozlů tvým bytím a ty budeš mnoho trpět od kozlů. Čistý je tvůj duch, který zná jen pravdu, kterou chce donést do hmotnosti. Proto nezná lži, ale právě ona to bude, která bude číhat na tvých cestách. Boj je tvým bytím ve stvoření, boj s lidským duchem. Ale vítězství je tvé s Všemohoucností Otcovy.

Pramáti mluvila k svému Synu a podávala mu při tom jeho meč.

Ve zlatém světle zářil nápis:

„Věrně a pravdivě!“

Ze zářivého obláčku povznesla se v lesku nebeského jasu Svatá Holubice. Obklopena kruhem záření byla jedno s Parsifalem, Králem, který začal svou pouť do hmotnosti, aby vykonal soud nad živými i mrtvými jako Imanuel. A zvolna se provádělo sestupování do stvoření. Nejdříve Parsifal. Ve hmotnosti ubíhaly mezi tím nekonečné časy. Všechny sféry zářily ve světle jeho síly, když se jich Pán dotkl a na hranici hmotnosti čekala na něho jeho hvězda, která ho duchovně předcházela. Jako křišťál zářilo stvoření v očekávání velké události. Zesílený proud života probíhal úplně zvláštním pohybem. Prastvoření duchové řadili se těsně kolem svého Krále a Pána, aby od něho přijali sílu, kterou mu jeho Otec dal sebou.

Bílý světlený oř nesl svého pána zahradami ráje a mnoho duchů ze všech sfér, kterými táhl, následovalo jej až na hranici, která jim byla předepsána. Na tom místě krychle stvoření, kde Pán vstupoval do pozdějšího stvoření položil Leilak, jeden z nejvyšších, strážce Svatého Grálu kolem něho plášť. Králi Parsifalovi připadal hutný a těžký, přesto, že byl z lehké světlé látky, třpytný jako hvězdné nebe. Ještě však zářil z něho kříž a Svatá Holubice nad jeho hlavou.

Tak táhl Pán ke Smyrně, za jásotu celého kruhu stvoření. Smyrna vydala vše, vyzdobila se jako nevěsta, k příchodu ženichově. Zářivě čistá, svítící věčností a blažeností ukázala své zářivé plody. Všude, kde Pán zaklepal, bylo mu široce otevřeno.

Všechno, co bylo dáno od Boha, zůstalo čisté a nezkřivené. V radostné hrdosti chtěli později stvoření rozložití svá díla před Pánem. On je pozval ke své hostině na vysoké, daleké zlaté hoře, k níž přišli všichni, žádný z nich nechyběl. Každý měl na sobě svatební šat. Tak vstoupila jeho noha na jejich půdu a celý světů zářil k požehnání jeho příchodu. Nepotřeboval ostří svého meče a mohl poskytovat lásku. Parsifal byl naplněn radostí a tak bohatě proudilo Boží požehnání nad Smyrnou. A Pán zavolal některé, kteří ho měli následovat do hmotnosti až k Ephesu. Veliký svítící, zářivý kříž stál nad Smyrnou. Jasný proud světla spojoval říši Otce se Synem.

Zlatě oděni, s vlajíci prapory a dlouhými palmami táhli lidští duchové na Horu Světla, aby slyšeli Pána. A On jim dal živý chléb, tak jak to odpovídalo jejich vysoké zralosti. Oni žili ve Slově a proto zůstalo u nich a žádné utrpení je nezasáhlo.

Zlatě zářilo světlo nad Smyrnou. Prastvoření strážci přišli dolů sloužit svému Pánu a Hora Světla stala se svatým hradem Krále Parsifala. Nejvyšší ve Smyrně přišli a kladli své koruny k jeho nohám. Byli čistí a bez poskvrny.

Nad Thyatirou se něco stahovalo. Zvláštní olověná tíže ležela na jinak tak čistém kruhu stvoření. Jako temné závoje stahovalo se vše vysávajíc třpyt z velkých dálek a jeskyň. Pěvci vnímali zvláštní harmonie, jakoby hrozící oblaka svištěla strunami jejich harf. Co dosud svítilo radostí a krásou, mělo náhle bledý lesk, jakoby to zatáhl jedovatý dech. Anděl Thyatiry sklonil hluboko svou hlavu a neodvážil se jí pozvednout, váhal.

Neodrážel temnoty ostrým mečem, dokud byly malé. Nyní se náhle rozšířily. V tu hodinu však znovu slyšel hlas Boží výstražný a požadující:

„Drž to co máš, dokud nepřijdu.“

Isabea, žena se rozšířila mocí svého rozumu.

Jako opojný jed působilo umění její výřečnosti a jejího zjevu. Byla krásná a okouzlující milostností, ale had seděl v jejím srdci. Zjistně využila darů Pána, který ji vyvolil k vysokému působení, jen pro sebe samu. Spoléhajíc se moc svých výsostných práv, jako vládkyně jedné veliké říše, vysmívala se zákonům otců. Síla přitažlivosti byla velká a silná byla moc jejich myšlenek. Ona se otevřela jedovatému šípu, který byl vyslán

Luciferem. Měla ducha prorokování, ale nedívala se přitom na říši Boží. Místo toho hleděla si říše odpůrcovy a dala se svést svou žádostí po moci. A všechny ostatní žádosti pak následovali.

Dala těm, kteří ji ctíli, nové zákony a novou řeč, a nového boha. Této modle obětovala brzy opravdového Boha a vyzdobila jeho chrám bohatstvím země. Daleko zasáhla tato temná hra. Lidské duchy, kteří ji nechtěli následovati, začala pronásledovati. Nad Thyatirou bylo temno. Bytostní trpěli. Již nešeptali radostně v jeskyních a čistý duch neoživoval třpytný zvuk.

Písňe pěvců staly žalnými a žalujícími. Ženy vplétaly do svých tkaniv temná, šedá vlákna, kterých před tím nebylo. Trpěly a bojovaly, ale jed zle na nich utkvěl jako neviditelný plyn, který rozzíravě pronikal všemi sebe hustšími látkami a jemnými trhlinami. Proto však, že bylo tak temně nad Thyatirou, krásnou částí stvoření, začala hučet hrozivá bouře, když se Světlo blížilo. Proto se začala žena chvět v hněvu.

I nad Thyatirou vzešel velký den. Oslnivě svítil kříž v oblacích. Pěvci ho viděli a nové tóny proudily radostně z jejich strun. Ženy získaly opět světlost jasností a jasné barvy pro svou práci. Všechno čisté bylo naplněno silou vítězství. Pevně drželo všechno pohromadě mnohem pevněji než dříve. Z vyšších sfér pomáhali duchové. Přišli a podepírali, radili a připravovali. Bytostní naplnili přírodu opět radostným tkaním, neboť Pán pravil:

„Kdo zvítězí a udrží mé dílo až do konce, tomu dám moc nad pohany.“

A soud Boží nad Thyatirou letěl nízko. Zabili ženu a její stoupence, jako jejich modly a sloužili kříži, jemuž postavili chrám, chrám Jeho Otce, jako jeho obydlí. Pán dal své síle prouditi na očištěnou světovou říši. Dal jí světlo vycházejícího dne a hvězdu „Irmingard.“ Její paprsek nesl sílu čistoty do hvězd a dal světovému koloběhu Thyatiry novou sílu. Bytostní jásalí a radostně vyzdobili světlu, očištěnou zemi svou radostí. Tak zazářila nová hvězda nad Thyatirou, kterou jí Pán přislíbil. Nejčistší z kněží a pěvců stal se králem, který jako nejvyšší sloužil Bohu a svému Pánu a Jeho věčným Synům. Byl veden jedním z prastvořených duchů.

Se vztyčenou hlavou a široce otevřenýma očima, s blažeností v srdci a světlem v duchu, plni napětí a netrpělivosti touhy, tak stáli na svých vysokých bílých věžích lidští duchové Philadelphie. Daleko ven táhla jejich láska vstříc Pánu, neboť oni věděli, že přichází. Mudrci a kněží to již dávno slyšeli. Měli klíč, protože měli slovo a věděli o událostech ve vesmíru. Pro ně byla otevřena cesta k pravdě a oni svou silou vyčkávali hodiny.

Letící paprsek kříže proletěl otevřenými dveřmi a našel je všechny svítící. Nebylo potřeba zkoušky, ani bolesti, aby setřásl poslední zbytky falše a nesprávnosti. Oni žili v Bohem chtěných zákonech. Všechno, co náleželo k tomuto světu, mělo zůstat. Ani stéblo nebylo zlomeno, žádná bouře jimi neotřásla a žádný temný oblak ji neblaze nezastínil. Lidští duchové postavili svému Pánu hrad, který byl čistým chrámem Božím. V jeho nejsvětlejším místě stál bílý kámen a na něm svítilo jméno:

„I M A N U E L “

Pán vešel do chrámu, dal všem čekajícím ze svého chleba a sílu svého Svatého Ducha.

Philadelphie byla čistá jako zrcadlo. Z ní zářilo bohatství a láska, kterou jí Pán daroval.

Zatím co nastalo putování Pána stvořením, byly započaty současně první přípravy k soudu. Tam, kde jeho moc zakotvila a jeho Vůle zavládla, tam okamžitě také působilo Jeho Slovo. Čím lehčí, světlejší a čistší byl určitý díl světů, tím rychleji následovalo jeho osvobození od hněvu meče. Čím těžší, vzdornější a hmotnější, čím temnější a zakřivenější však byl, o to tíže a bolestněji bylo lidským duchům.

Zatím co síla Syna Člověka dotkla se světlu blízkých, čistých částí světů, působilo toto také současně v dočasně protivných světových obcích a to vždy podle jejich stavu, buď rychle nebo pomalu. Z toho důvodu předcházelo také přípravné působení duchovních sil již dávno na Ephesus, neboť tam panovala temnota a tím vyšší hutnost a zdlouhavost.

Naproti Prasvoření v hlubokém dně pozdějšího stvoření žije část stvoření Ephesu a přede tím své osudové nitky. První mocný tlak se Světla při Parsifalově vstupu do pozdějšího stvoření zasáhl jej protože stál v přímé linii pod říši Boží.

V trvale zákonitém kroužení světových kruhů nadchází pro každou světovou část okamžik, kdy musí zakročit bod obrátů a je pak podroben rychleji vznikajícímu procesu soudu. Každá světová část putuje takto zákonitě nezměněnými událostmi. Jak se pak očistí a opevněna z toho pozvedne, závisí od stavu její zralosti a jeho světelného vývoje.

Ephesus hluboko klesl. Nekroužil již více v zákonech předepsané dráze.

Silná hutnost, která falešným chtěním lidského ducha tísnivě zalehla, stěžovala to, činila svět temný, líný a nemocný, sotva mohla unést tíhu zla.

Falešné chtění se rozšířilo ze země a zasáhlo svými jedovatými výhonky ostatní hvězdy. Jemnohmotně byla tíže, kterou byl Ephesus prostoupen, jako bahno. Tím bylo umožněno, že mohli z nejtemnější světové části duchové po cestě tohoto močálu vyléztí vzhůru a usadit se v oblasti, k níž by se byli jinak nedostali. Že tam daroval Syn Boží toto světlo, že položil milost svého Svatého Slova jako semeno této říše, to bylo těm duchům, kteří přišli s výše, aby připravovali poslední čin lásky Tvůrce, jako záhada.

Těžká byla jejich cesta Ephesem až dolů na malou tak nevýznamnou zemi, které se dostalo takové milosti a lásky. Opět stáli lidští duchové bez pochopení před velikostí svého Boha a Pána. Proč dal tak nevýslovnou lásku zkaženému pokolení? On, který Smyrnu, Thyatiru, Philadelphii naplnil svou láskou a oni mu za to dali jen dík, radostný čin a bohatou pokoru? I tito byli přece také později stvoření duchové, stejně jako ti na Ephesu. Měli stejnou sílu a stejnou lásku a dostali stejnou milost a nic více.

Ismaniela, která se nacházela v jemnohmotnosti téměř u samé země, vyčkávala v podobném myšlení hodiny, kdy měla začít její činnost. Při tom vzpomínala hlas Ježíše, Syna Božího, který jim kdysi na této temné zemi dal varovné podobenství o věrném a nevěrném služebníkovi.

Jak kalný byl pohled na úrovně kolem země Ismaniele, která odešla právě z modrého ostrova Patmos. A na této zemi, v této hrubé hmotnosti se měl zrodit Syn Člověka. Tomu, jehož myšlení bylo k zemi tak připoutané, zdálo se to být nemožným a což teprve kdyby se mu dostalo přehledu o všech těch dalších. Protože tento přehled neměl, považoval ve své nevědomosti za oprávněné, ba dokonce za samozřejmé, že Bůh chová k němu tak velikou lásku. A přece jak malý je člověk a jak neuvěřitelně nenasytý ve své domýšlivosti.

Ismaniela se musela přemáhat. Nesměla mít citů, které by se nezachvívaly stejně zářícími nitkami lásky, které proudily z Parsifala k zemi. Prohřešila by se proti Duchu Svatému, který chtěl dát lásku, přísnost, zatím co její lidský duch ve svém omezení v celém Ephesu viděl jen důvod ke zničení. Při tom poznala Ismaniela, jak již temnoty jemné hrubohmotnosti lidského ducha strhují dolů a nedají žádné možnosti k přijetí záchvěvu z ráje. V prudkém úleku přece tímto nebezpečím se vztyčila s vřelou, světlou touhou po čistotě svého domova. A ihned stála oddechujíc v zlatých zahradách blaženosti ze kterých vyšla. Proudění síly ji pronikaly znovu. S pevným přesvědčením nemít žádného pohrdání vůči zbloudilým lidským duchům, vrátila se opět do hutnosti poblíž země zpět.

V těchto úrovních odehrávaly se všechny události, které předcházely i ty, které měly následovat. Plynuly tam ještě obrazy z dob pronásledování křesťanů, z dob rozšiřování křesťanské víry ohněm a mečem. Plynuly a přecházely obrazy válek a nenávist pohanů vůči křesťanům, křesťanů vůči pohanům, hříchy inkvisice a pronásledování čarodějnic. A toto všechno se valilo v barevných zrcadlových obrazech kolem země, jako věčná výčitka. Výčitka, která osoby, duchy, připoutávala na jejich jednání, poutala je na místo jejich činů a odpykání a odčinění. Tak ubozí, zmatení a chudí byli duchové, kteří se kdysi na zemi domnívali být velikými. Toužebně čekali na dobu inkarnace, aby v ní mohli odčinit to, co je tak těžce tížilo.

Ismaniela viděla nyní poprvé velikou milost, které se dostává v nezměrném měřítku, všem těmto lidským duchům. Při spatření této bídy už v ní nevzniklo přání na zničení. Takový byl stav v jemné hmotnosti světové části Ephesu, když se Boží Vůle blížila k zemi. Krev umučených volala k nebesům. Jen několik málo těch kteří usilovali ke Světlu, hledalo Boha v Pravdě. Církev trůnila v moci na stolci Petrově a míchala se do obchodu světských knížat. Všechno bylo postaveno do služeb rozumu, dokonce i víra v Boha. Proto bylo také všechno mrtvé a pusté, nikde nebylo vidět života, jen víru zmatků, který falešně považovali za život. Kde mělo vyrůst dítě Boží? Ve víru lži? V nějakém velkém městě. V domě knížete, bohatce, velikána nebo učence? Všude strnulost, neživotnost a duchovní poušť odrazili paprsek Boží, nikde nemohl zakotvit kořeny v takové půdě.

„My připravujeme útulek, my najdeme místo, my budeme pěstovat a pečovat o základ pro Slovo!“

Tak šeptaly postavy, které kráčely s Ismanielou, jsou přitahovány silou své světlé přitažlivosti do zelené, čisté, nedotknutelné přírody. Nad loukami, dalekými kraji a mírnými pahorky snesly se dolů k zemi.

Otevřela se cesta shůry k zemi. Jan přišel dolů, putoval nad zemí a tu a tam lomcoval některými duchy. Ze všech pozemských zemí, byla vyhlédnuta německá země, jako tehdy nejzralejší, aby přijala Vůli Boží.

V nejvyšších výšinách daleko nad ní zářila hvězda. Byla duchovního druhu a slibovala tak velké událost, jakých lidstvo ještě nezažilo. Ale lidé ji neviděli. Jen duchové, kteří obklopovali zemi a přecházeli kolem ní, věděli o hvězdě a čekali ji. Mocně blížil se duch Syna Člověka stále blíže k zemi. Světlo šířilo se z pozemského místa, na které přišel. Vrstva za vrstvou jemnohmotné hutnosti prostoupila světlou postavu Parsifala. Silní bojovníci byli po jeho boku a schrána za schránou uzavírala světlé jádro, které se tak stále více přizpůsobovalo zemi. Světlo si vyhlédlo pozemskou nádobu: Jasnou, čistou, jednoduchou a prostou, plnou radostného upřímného smýšlení a věrnosti, plnou svěžesti a činnosti, píle a dobré vůle. Této pozemské ženě dostalo se prostoty, čistoty a jasného, nezkaleného úsudku.

Jako kdysi Marie z Nazareta v prostém, pořádném kruhu dobrých měšťanů, tak žila a vyrostla také Ema Bernhard. Zdravá a čistá tělem i duší. Tato žena, dobrá a věrná manželka a věrná matka, byla vzdálena všemu nadpřirozenému. Ale v hloubce svého ducha prožila mnohé, co se nedostalo na povrch.

Mnoho čistých nitek živilo její síly, které v matce spočívaly nespotřebovány a které přitažlivě vytvářely základ pro pozemský vývoj dítěte. V neustálé práci, od rána do noci, byla nastávající matka první v domě, která vstávala a poslední uléhala k odpočinku. Všude kolem ní šířila se čistota a pořádek jako síla a požehnání. V její blízkosti byla jistota, klid a ohleduplnost.

Jako její bytost, tak jasná a určitá byla její řeč i hlas. Vytvořila svému muži krásný domov a dítěti nezapomenutelný otcovský dům. Tiše stavěla sobě kolem sebe ve vši přirozenosti chrám pro Vůli Boží. Kolem ní vznášely se čisté bytosti vysoké síly, které se mohou přiblížit jen k těm matkám, které byly ze světla povolané a vytvářely tak ze sebe mosty, po nichž čisté paprsky mohly dosáhnout k zemi.

Zářivě rozšiřovala se den za dnem jasná cesta vedoucí s nebes k zemi. Po ní vystupovaly i sestupovaly bytosti, které jinak už dávno neměly spojení s hmotou. Kolem nastávající matky uzavřela se světlá schrána, od níž vedla jasná, svítící šňůra až nahoru do nejsvětějších výšin. Cítila se velmi šťastna. Stávala se tišší a měkčí a často dlela zamyšleně u okna. Jednoho dne, při té příležitosti, přišel z nejjasnějšího světla paprsek, který ji polekal a oblažil. Kolem ní znělo cosi tak jasně, jako zpěv mnoha chlapeckých hlasů. V jejím nitru zažehlo podivuhodné světlo, které téměř zastavilo její dech. Tiše sepjala ruce.

V tom zašuměly andělské perutě a mocná síla se blížila shůry. Jako ostrý, jasně se blýskající meč pronikl světlo tělem modlící se ženy.

„Pane, dej mi sílu, abych mohla vykonávat svůj úkol,“ zaznělo prosebně v její duši.

Jakmile proud světla naplnil pozemskou nádobu svou silou, začal kolem matky silný duchovní život. Často blížili se vysocí, světlí poslové, kteří starostlivě opatrovali budoucí dítě.

Ismaniel se více od jejího boku. Silně ovlivňovala život nastávající matky, nutila ji ke klidu, pohybu a k přijímání správné výživy. Jí cele se zmocnila tak velká blaženost, kterou přenášela i na matku.

Jednoho dne přišla stará, podomní obchodnice do domu. Oslovila mladou ženu, aby si od ní něco koupila. Po odmítavé odpovědi se náhle oči cizinky rozevřely a téměř zpěvným hlasem volala:

„Jsi omilostněna přede všemi ženami, neboť přineseš světu velké světlo!“

Vzrušeně naslouchala Ema těmto slovům. Cizinka však rychle odešla. Byla to Alžběta, dřívější matka Janova, která mluvila z této cizí ženy.

Bouřlivě táhlo jaro do kraje a v neobvyklé bouři žvlů spatřil malý chlapec tento svět. Obdržel jméno Oskar Ernst. Drobní andělé vznášeli se kolem něho a Pramáti Elisabeth stála ve světlém oblaku nad jeho ložem. Nad jeho hlavou planula hvězda, která mu byla pozdravem Otce z domova.

Ismaniel prožila zrození svého Pána do hmotnosti a bylo to pro ni a pro všechny duchy, kteří došli k poznání a zvláště pro jeho vyvolené služebníky nepopsatelné štěstí.

Viděla, jak se nebe otevřelo, jak bílé zářící Otcovské ruce sesílaly požehnání na Syna. Viděla, jak světlé proudy vystupovaly a vstupovaly do maličkého těla dítěte, jak se krev pohnula, jak malé srdce tlouklo a

plíce učinily hluboké první dechy. Položila svou ruku na hlavičku dítěte, které jasnými očima hledělo do nekonečnosti.

První výkřik byl jako tón z jiných světů. To nebyl dětský křik, ale doznívání vzpomínek na jásající chóry v říši jeho Otce. Znění tohoto hlasu oblažovalo. I rodiče to cítili. Byl to jen krátký okamžik, volání, které učinil ještě ze svého domova k zemi, na které začalo jeho dílo.

Již se třpytila křídla Svaté Holubice nad jeho malou hlavou, kříž zářil z jemného těla a světlé proudy tryskaly z jeho prsou. Ale lidé to neviděli. Jen vnitřní radost a jakýsi druh zbožnosti se jich zmocnil, když přistupovali k loži dítěte.

Růžově plynulo světlo Pramátí Elisabeth kolem dítěte. Čtyřicet dnů ještě bylo otevřeno spojení s duchovní říší. Strážci přicházeli k němu dolů. Ismanuela vystoupila ještě vzhůru. Často zazářily květiny nad dítětem, tak zázračnou krásou a vůní růží a lilií sálá domem, který brzy opět v rovnováze každodenního pořádku skýtal starý obraz píle a útulnosti.

Rodiče ani nevěděli, jaké milosti Boží se jim dostalo, neboť dítě mělo utrpením mezi lidmi státi se vědoucím a nesmělo proto být během svého dlouhého pozemského života, těžkého to školení, poznáno.

Bylo pokřtěno. Starý, věrný Simon stál mu po boku, když ruka pozemského kněze dávala Synu Božímu požehnání, jako on kdysi žehnal Ježíši. Farář, který křtil, byl jedním z těch nemnohých, kteří již na zemi vnímali volání světla a po duchovních drahách dospěl k chlapci.

Tak začala již zde cesta splnění pro Syna Člověka. Jan Křtitel stál při tom ději rovněž před chlapcem, jehož pohled zdál se ho poznávat. Lidé však cítili jen obzvláštní pohnutí.

Léta přešla ve stejnoměrnosti všedních dnů. Malý hoch vyvíjel velkou svěžest a byl pln sršícího života. Měl však málo dětí kolem sebe. Jeho přátelé zůstali neviditelnými všem lidem a často si s ním hráli. Velmi se radoval, když přišla Ismanuela.

Ale on znal ještě jednu paní, která byla mnohem světlejší než Ismanuela. Měla na hlavě korunu z hvězd a byla obestřena růžovým světlem. Prákrálovna Elisabeth! Jeho matka. Často vídal také velkou hvězdu, která stála vždy na východě nad ním. Jedné noci se rozjasnil pokoj nejjasnějším světlem. Pramátí Elisabeth stála u lože chlapcova a hladila ho žehnajícíma světlýma rukama.

Paprsky tekly s nebeských výšin a něžné hlasy zpívaly sladké melodie. Pramátí Elisabeth držela v ruce bílou pásku, kterou položila na oči svého dítěte a slzy se jí řinuly po tvářích.

„Nyní musíš jít svou cestou milý můj synu. Otcova láska je s tebou. Vytrvej, až se opět shledáme!“

Hluboký pozemský spánek držel dítě v zajetí, v němž měl zapomenout na svůj domov. A tak začala pouť Syna Člověka pozemskou tíží, aby ve spoluutrpení stal se vědoucím pro své vykupitelské dílo. Tichý rys bolesti chvílemi přeletěl tváří chlapcovou, když v tichém pozorování vnímal vlivy pozemského života do sebe. Bylo to hledání něčeho čarokrásného, nezapomenutelného, co v něm zůstalo. Touha po domově! -----

Naplnila ho radost a láska ke květinám a zvířátkům.

„To jsou všichni tvorové Otcovy,“ myslel si.

Nikdy neřekl jinak, než Otec. Cítil v tom spojení a sílu, na kterou se upjal celým svým srdcem. Byla to jeho opora vůči cizině, do níž byl ponořen. Všechno mu bylo cizí. Nebylo ani jediné bytosti, ani jediného druhu, která by na zemi a v ostatních úrovních byla s ním stejného druhu. Nevěděl proč, ale cítil, že je osamocen.

Tak se stal cizincem mezi nimi, protože nemohli pochopit, když všechno, aniž by sám něco věděl, pozoroval ze zákonů svého Otce. Tím vznikaly však protiklady k lidským zkriveným zákonům, jejichž účinky se ve spožití lidí musely jevit jako zlo. A na tom byla založena pouť utrpení pro Parsifala na zemi.

Vzdor tomu nesehnul se však nikdy před lidskými omyly, ale šel vždy svou vlastní cestou, i když mu to přinášelo utrpení. A při tom proudila z něho stále silnější a neobyčejná síla přitažlivosti pro ostatní lidi, která svým neobvyklým způsobem popuzovala pokřivené lidi a činila z nich nepřátele.

Pak přišla horká letní noc. Zázračné světlo klouzalo po nebi, hvězdy se třpytily v hluboké temné modři noci a ve stromoví nezněla ani jediná hláska. Světlí duchové se vznášeli nad světy. Ve svých rukou nesli jasné plameny. Bylo to, jakoby příroda slavila slavnost s nebesy. Velké tiché štěstí naplnilo hrud' Syna Člověka.

Nad světem stál planoucí oblouk, světlo Svaté Holubice seslalo dolů poselství k lidem. Tu i tam bylo přijato. Ale ve změnění všech představ nebylo čistě cítěno, ani jasně rozuměno.

Zvolna snášela se dolů světlým kruhem svítící růže do temnoty země. A tak zcela tiše přišla láska Boží k lidem, ale nikdo to necítil. Jen Syn Člověka bděl dnem i nocí a svatá vroucí radost tušení klíčící blažené lásky ho naplňovala.

Ismaniela pozorovala paprsky duchovního naplnění, které táhly jemnohmotnou úrovní. Viděla, jak se krvácející rány obrací ke světlu a jak svatá ruka je léčivě hladí. Ismaniela a mnozí z duchů, kteří měli vstoupiti do hmotnosti, radovali se z tohoto pozemského dne a slavili v duchu se svými bratřími na věčnosti zrození Marie na zem.

Z Parsifala však tryskaly stále více jasnější paprsky do temnot pozemského okolí a z hmotnosti vzhůru. Současně snesl se v milující síle druhý paprsek z věčných říší se shora dolů a mnoho miliard jemných perutí světla z živé síly obou paprsků rozechvěla jemnohmotnost i hrubohmotnost.

Z hlubokého těžkého stavu spánku, jakoby po vdechování omamných jedovatých rostlin, probouzeli se mnozí duchové a zasněně se rozhlíželi kolem sebe. Váhavě se dívali po jemných světelných paprscích, jejichž bytí nepovažovali ani za možné.

Mnozí je ihned popřeli lepším věděním svého rozumu a uzavřeli se. Měli strach, že by je svěží závan vzduchu rušil. Jiní však neměli pokoje. Tušili nový život a tak začal tichý proud duchovní činnosti. To působilo také na lidi a vyvolalo tažení za duchovním věděním. V lidu se vynořily napomínající prorocké hlasy. Lidé nižších stavů byli ještě nezkřiveni a v nich spočíval mnohý otevřený duch. A přece, kdo zde chtěl prorokovat toho přirovnávali k šejdířům a podvodníkům a v nejlepším případě ho nebrali vážně. Běda jim však, jestliže byli tak čistí, že museli být bráni vážně. Pak byli zesměšněni, zahrnuti pohrdáním, pronásledováním a trápením. Tak tísnivě brzdivě působilo zatmění na zemi. Světlé plameny ředily se v zoufalství kolem Jana a podávaly si své ruce, ale neopustily již více kruh země, nýbrž věrně vyčkávaly své inkarnace. Tak našly konečně klíčící paprsky, které tryskaly z temnot a byly čistší a spěly k čistotě. Stejný druh přitahoval stejný druh a tak se snášeli povolání duchové stále víc k hrubé hmotnosti.

Tu i tam snášely se k zemi již čisté, něžné plameny nad hlavami budoucích matek, které byly otevřeny a uvolněny, aby do sebe přijaly ony duchy, které Pán před tisíciletími povolal, aby mu sloužili v čase posledního soudu. Strašlivá strnulost byla na zemi. Do všeho se vplížila zisťnost, do umění, literatury, které měly lidi vést a povznášet v neposledním místě. Nepravost, nepravdivost a nečistota bujela všude a stále více se rozšiřovala. Zamyšleně hleděli věční duchové dolů k zemi.

Jaká tam má být záchrana, jaké očištění? Temné vlny byly ještě malé, jen tiše se ještě převalovaly nad zemí. Světový požár ještě nevzplanul. Věděli však ze zjevení slova, že je již blízko. Doba ještě nepřišla. Duchové zráli teprve v pozemském bytí, ti duchové, kteří měli ve spojení s nimi ve věčnosti na zemi vybojovat veliké vítězství. Znovu a znovu bouřil Jan lidské duše. A sotva tichá ozvěna vracela se ze země.

Ismaniela procitla v nový pozemský den. Kolem jejího tichého domova šuměly velké stinné stromy a hluboko lesklo se modré jezero, které se rozkládalo u paty veliké zahrady.

Šumící vlny pěly ji svou první píseň. V jejím duchu však znělo jako šum a šeptání Nilu, a po svém boku viděla často onoho vysokého, moudrého kněze Isis, Amon-as-ra nyní v jiné postavě, který jejího ducha tak mocně táhl na zem. Stal se proto jejím dědečkem na zemi.

Často ještě viděla do světa světla a bolest i touha zasáhly její srdce.

Jedné noci však stál velký světlý kříž u lůžka dítěte. V jeho středu to zářilo jako živé moře plamenů. A s tím ponořila se hluboko každá možnost vzpomínání, dala místo pozemskému domovu.

Cosí šeptalo nad sférami jemné hmotnosti. To velký strom světů šuměl svou zázračnou píseň. V jeho mohutných kořenech trůnili modré ženy, které tkajíc osudy, předly nitky od začátku až do konce. U jejich

nohou šumivě tryskal prazdroj, hlas moudrosti a pravdy, který zvěstuje budoucnost. Pramen šeptal to do ucha Urdy, nejstarší Vědmy, která předla jemné nitky toho, co nastalo. Verdandi čerpala pravdu ve zlaté misce a točila první nit, kterou Skulda pletla jako budoucnost. Šeptem mluvily tato tři o velkém dění minulosti, přítomnosti i budoucnosti. A Verdandi pravila:

„Chyby všech sedmi obcí jsou k soudu ponořeny do lidských duchů v Ephesu a tak také jejich přednosti. Proto jsou všichni vinni a musí všechno splnit, neboť On přišel dolů k Ephesu. On, který je vysvobodí. Smyrna ho přijala jako svého Pána. Thyatira přemohla zlo, jeho silou. Ve Philadelphii však zachovali jeho Slovo a proto je Pán zachoval před pokušením. Ephesus bude však potřetí posílen Slovem. Stalo se tělem kvůli němu a bydlí mezi lidmi. Oni však ho nezpozorovali a nepochopili, neboť jsou více mrtví, než živí.

Hled'te na ty nitky lásky, které proudí ze zdroja Pravdy. Vizte Spravedlnost ve světle světa. Vizte hojnost, kterou shromáždí a kterou působivě předá vám dál, aby se připojila k tomu, co bylo. A hled'te, jak z prstu Skuldy vytéká budoucnost, ubohé lidské pokolení, že jsi se tak zapletlo do zmotaných sítí svého chtění.

Pohled'te jak čtyři jezdcí Pánem vyslaní se začínají bít. Až se čas naplní a Syn Člověka zavolá, budou připraveni. Pak budou útočit jako rovný s rovným, vůči hmotnosti. Vidiš ty nitky, které z toho zasahují Skuldo? Hled', vystupují třpytivé obrazy práce bytostných, kteří pracují ve hmotě země. „Vidiš, jak jede s krvavým mečem na divokém oři a táhne za sebou smrt a mor?“ zašeptala Skulda v odpověď.

„Pohled' jen jak se zrcadlí obrazy války a viz ty strašné zbraně, horký dech války krouží kolem celé země. Vidiš Urdo, jak myšlenky nabitě jedem z nich vystupují a přidávají nové temné nitky k starým černým uzlům? Mají všechny tyto nitky být v tkanivu života? Ubohá země, jaký bude tvůj úděl?“

„Můžeš ještě žalovat, ještě litovat?“ Viz Syna Člověka,“ pravila Skulda.

„Moudrost je Jeho dechem, čistota Jeho krví, světlo Jeho vůlí, láska Jeho jednáním a spravedlnost Jeho silou. Hled', jak kráčí po zemi, jak Jeho láska září, ale jak také temná setba myšlenek stoupá jako morový dech močálu.

Viz, On řeže temné nitky, které po tisících znovu vyrůstají všude, kde zakotvily. Hled', jak zvedá meč nad základ kořene, jak seká. Vetkej to jednání Syna Člověka. Světlo zlatým leskem zasahují nitky ze světla do temných přediv. Ale prazáklad je rudý jako krev. Stravující oheň musí všechno pozřít, staré pomine. Holo a pusto musí být po sklizni.“

„Dívej se, jak zralé zlaté klasy se ohýbají po větru. To jsou ještě dobré plody, které shromáždí ke sklizni. Přichází ze všech částí země a zářivě prosvětlují naše tkanivo. Hlad a nouze a lež, které šli proti sobě, již nejsou a temné zuřící moře již zmizelo. Nejčistší světlo spočívá nad zemí, když se krve napila a zmizela.

„Vidiš onu Horu? Ona je jako Pathmos ve věčné říši. Tam kraluje Slovo na zemi. Je to blažený ostrov ve středu moří. Světlé nitky běží k němu vzhůru a temné se zjemňují, když se jich Pán dotkl svým mečem. Dlouho budeme tkát a dávno již samé světlo, když tyto obrazy teprve ve hmotě budou proudit a zhušťovat rukou bytostných. Je to dlouhá doba pro Ephesus, co nám připadá jako jeden den. Ach, slyšíš? Země pláče. Jak sténá pod tíhou zla, které na ní stále hustěji a stále tíživěji padá, vzdor tomu, že Syn Člověka již na ní žije. Ubohá země, ubohý Ephesus. Namáhej se, abys vytrval!“

A znovu zazněl hlas Verdandi.

„Jen nejčistší zlato proudí shůry, všechno temné k tomu přidělali jenom lidé!

Vidiš tu růži ve světlém moři, hled', jak září!

Z jejího klína vykvétá lilie, pramáti ji chrání a dává jí sílu.

Kdo je Pán? Daleko po zemi putuje jeho noha. Kam jde, tam se shromažďuje světlo a temnoty se sráží k obraně, neboť ty nitky pozemského bytí Parsifalova jsou tak příliš silné. Všechno se sbíhá ve tvé ruce a všechno to temné musí On rozetnout svým mečem!“

„Kdyby jen napřed našel cestu k růži!“

„Všechno tkám trpělivou rukou,“ zněl Skuldin hlas.

„Když už najde růži, bude temná cesta brzy u konce.“

„Pak přijde boj a vítězství nad drakem.“

„Již se sbíhá kruh bojovníků, již se světlo ponořilo do hmoty a láska Otcova mluví ke svému Synu,“ radostně pravila Urda.

„Podívej se na Horu! Jak potom zazáří na zemi, jak zahoří vlny u Jeho nohou a čistá Lilie vykvete na Hoře Sion.“

„A nejčistší ze strážců pramene světla sestupují k Synu Božímu až dolů do hmoty. Takové nitky ještě nikdy netkaly předoucí vědmy pozemskému pokolení, než k času obratu světů.“

„Svaté utrpení a nejvyšší sílu přináší Bůh a Pán!“

Tak to šeptalo sférami jemné hmotnosti, tak to šeptalo pod stromem světa v prameni pravdy a tak tkaly osud tvořící vědmy, obraz za obrazem.

Boží zákony se na zemi stále silněji projevovaly. Lidé toho však netušili. Všechny poměry se zostřily, protiklady se staly zřetelnější a zlé vlastnosti lidí vystupovaly na denní světlo. Lidé šli temným údolím. S nimi Parsifal, který měl zcela zapomenout, aby také plně poznal všechna trápení světa.

Přesto však působilo již Jeho světlo na zemi a proudy ze Svatého Grálu protékaly jím a přinášely mu věčnou sílu. Všechno, čeho se chopil, se zdařilo a bylo vedeno k rychlému úspěchu. Jakmile však došlo k pozemské zralosti a účel učení a cvičení vyslance Božího měl být splněn, bylo mu to nějakým způsobem odňato a On byl opět znovu postaven před nové úkoly.

Jeho všeobsáhlá síla a moudrost byla během těchto dob omezena jen na pozemské. Měl shromažďovat zkušenosti v každém oboru, který země skýtala. V této době učení prožil mnoho lidských životů vtěsnaných do mála desetiletí, neboť v něm žily zákony věčnosti. On měl všechno zkusit, co vytvářelo lidskou radost a lidské utrpení. Proto, aby všechny lidi pochopil.

Jeho vědění zrál, pracovalo a připravovalo se ve zmatku, a to prožíváním a utrpením ve hmotě. A Otcovo vedení stále ostřeji brousilo světlý meč.

Pramáti Elisabeth shlížela z nejvyšších výšek k svému dítěti. Jí byla cesta nyní uzavřena. Hluboká propast hmotnosti a vysoká vrstva temnoty vsunula se jako přehrada mezi ní a jejího Syna.

Ve hmotnosti zuřil divý boj. Temnota se shlukla a vzpírala. Začala lákat a štvát a mást lidi, protože cítila čistotu světla jako bolestný protějšek. Mezi lidmi vířila nenávist, třídní boj a ziskuchtivost. Všude a do všeho se vplížila nedůvěra.

Ti duchové, kteří prahli po světle, mlčky kráčeli tímto mořem muk. Cítili bolest, bolest, která je chvílemi až srážela k zemi. Byla to jimi nepoznaná úzkost o Syna Člověka, který se utrpením měl stávat stále více vědoucím.

Všude tam, kde tito světlo hledající duchové chtěli jednat v lásce Boží, zsršel proti nim vztek, nepochopení nebo lačnost po majetku. Všechno, co bylo čisté, muselo být špiněno. Cítili, jak to nejkrásnější je rváno z jejich rukou a okamžitě ničeno.

„Dokud sejete plevel, jak můžete sklízet pšenici?“

Tak volal Jan hněvivě všemi sférami a svět Ephesus se poprvé zatřásl. Příšera války, šlehající plameny letěla tryskem nad světem. Za ní hnaly se fúrie, jako bič ze země do země a zaplavily všechno krvavě rudou září. Lidstvo se zahalilo do víru touhy po zapomenutí.

Neslyšelo hučení výšek, ani varovnou píseň o velkém pozemském utrpení. Nebylo zastavení, muselo to tak být! -----

Přes moře jelo jasné světlo k svému pozemskému domovu. Syn Člověka.

Ale jeden ostrov v severním moři ho zastavil a zajal. V odloučenosti válečného zajetí probudil se utěšitel světa. Prohloubení v jednotvárnosti pozemských dnů vzbudilo v Parsifalovi tón fanfáry ze Svatého Grálu! Z nejvyšších výšin hřměl hromový hlas do probouzejícího se ducha:

„Slyšíš volání? Znáš tu zemi, víš o cestě, vidíš ono světlo? Slyš mé slovo!“

A v Synu Člověka utvářel se základ k Slovu Božímu, které mělo z něho proudit k probuzení a spasení lidského ducha. Z vlastního utrpení a ze spolu prociťování bolesti celého lidstva povstalo poznání o

zvratném působení a o následcích falešného chtění, jako první proud z živoucího zdroje Pravdy.

Léta uplynula pod pěstmí nepřátel jednotvárně Špína, nemoc, strádání řadily se střídavě za sebou jako těžká robota.

On sám byl světlo, jedině On byl život, mohl život dáti a opět bráti zpět. Ale lidé to nevěděli. Ano On sám si toho ještě nebyl vědom, teprve když po tvrdé bídě dlouhé doby se válka chýlila ke konci, když pak znovu vstoupil na půdu svého domova, stále více v něm tryskalo vědění nekonečnosti, síly a světla, kterou neznal nikdo jiný, než On.

Lidstvo bylo otřeseno, bylo jiné, i když se nestalo lepší. Všude to kvasilo a temnoty se vzpřičily v husté zdi. Léta války nemohla očistit svět, neboť to byla válka světla.

Odporná zvířata jemné hmotnosti se množila nad lidstvem, držela ho ve svých spárech, tlačila ho a zalévala slinami své jedovaté nenávisti. Číhavě strojilo se bezpráví a nespravedlnost, nouze, lež, ziskuchtivost, lakomství a všechny neřesti lidí skočit jim na záda. A lidé se nemohli vztyčit ani pohnout.

Nouze a starost o každodenní potřeby se stala panikou. Ale Janův hlas došel konečně sluchu u několika lidí. Oni ohlašovali novou dobu, obrat, příchod světla a obnovení síly v duchu.

Anděl přistoupil k hloučku pozemských lidí, mezi nimiž žil Syn Člověka jako neznámý a pravil hlasem jedné ženy:

„Hleďte, jest mezi vámi jeden, jehož jméno jest Slovo. On jest Pán, král a kníže pokoje. On zvítězí nad zlem mečem svých úst. Před ním se naplní všechny Jeho skutky a On vám vybuduje říši, která je čistá plná nádhery.

Láska mu podá svou ruku a čistota zachová věrnost a On zvítězí ve spravedlnosti!“

Lidé se radovali z toho co slyšeli, ale nějak příliš toho nedbali. Oni také nevěděli, kdo tím byl míněn a proto na to brzy zapomněli.

K zemi se však blížila velká síla. Lidé to nedovedli pochopit, ale květiny a stromy a všechno bytostné z ní jásavě ožilo. Příroda vzkvetla k nové kráse. Brzy zavládla ve zpustošených a zničených krajinách živá práce. Ale v poražené říši vládly rozpory a boj mezi bratry.

Syn Člověka slitoval se nad lidmi a daroval jim Slovo. Někteří z nich naslouchali. Což nebyli k politování? Snad opravdu nebyli ničím vinni? Jaká to myšlenka. Jaká předhůzka, aby oni, ubozí, utlačení, pronásledovaní a štvaní, kteří potřebovali jen lásky, měli být ještě obviňováni. Jed jejich nafoukanosti smísil se s domýšlivostí a leností a tak je zachvátil vztek.

„I červ se kroutí, když se na něj šlápne!“

To byla jejich omluva, jejich krásný pláštíček, kterým se sami přikrývali a obelhávali, aby mohli lépe nadávat a pronásledovat svého vysvoboditele.

Smutně pohlíželi Věční dolů na Syna Člověka. Cesta jeho bolesti nebyla ještě u konce. Vědmy stále ještě tkaly těžké osudové koberce a vpřádaly do nich temné nitky. Lidé jim k tomu dodávali materiál ve chmurných barvách. Neporozumění, zlomyslnost, zákeřnost a pomluvy – to všechno, byla odpověď na proudy záření a tu musel Syn Světla sklidit za svou lásku.

Kam přišel, všude mocně přitahoval lidi k sobě.

Jeho добрota, jeho přátelství a vyrovnaná čistá bytost dobývala srdce všech lidí. Mnozí si však nedovedli vysvětlit sílu jeho mocné přitažlivosti a tak hledali v nejasných možnostech a ve své nevědomosti sprádali celé báchorky. Proto ho také obviňovali z neuvěřitelných věcí, jaké jen jejich nízký pozemský rozum mohl vymyslet.

Nedovedli pochopit to, co je přirozené, neboť výše jeho původu byla pro ně nepochopitelná. K tomu by museli nejdříve získat opět slovo. Tento klíč ke království Božímu. –

A museli si ho také opravdu získat, vybojovat touhou a silou chtění a každý sám pro sebe samostatně vypracovat.

Daleká, jasná příkrá cesta se tak otevřela před lidstvem. Potřásali hlavami, nevědomě a váhavě stáli před ním a ani jeden se neodvážil velkého kroku. Nebylo odezvy v jejich duších. V lásce skláněla se zářivě

krásná tvář k pozemskému lidstvu a pohlížela plna Božského slitování jejich zlé rány, neboť všechny rány, které lidstvo způsobilo Synu Božímu na kříži, vrátily se tisíceronásobnou tíží zpět k tomuto lidstvu.

Podobalo se to smrti, zoufalství a hnilobě. Milá, láskou zjasnělá tvář se zachvívala a zavřela oči. Ošklivost se zračila v čistých rysech, které ještě přenášely do hmotnosti odlesk vznešenosti světla.

V Marii, Božské části Lásky, která měla následovat spravedlnost, nebylo falešného, odumírajícího soucitu. Byla to drsná, velká, nad všechnu změkčilost povznesená láska, která chtěla pomáhat jen v záchraně. Chtěla dávat slabým to, co jim prospívá, pomáhá a co je léčí, a to tam, kde živá síla dobrého chtění zazáří jako znamení před jejím moudrým zrakem.

Na ochranném plášti halícím ji, který ji Pramátí kdysi darovala, byla Marie nesena stále více do hutnosti a do hrubé hmotnosti. V černém plášti nesly ji andělské ruce dolů k zemi. Kolem ní zvučela hudba úžasné krásy, která nesla sebou ještě paprsky z vysokých sfér až do úrovně země.

Světlo kolem Marie se třpytilo jako nejjasnější perly. Její bílá světlá postava je opět třpytně odrážela.

Světlo zářilo na svítících rukou a bílé, jasně průhledné tváři. Zvláště tmavě svítící modř velkých očí zářila tisíceronásobně naplněna láskou na celou zemi. Nad její hlavou vznášela se svítící koruna. Celou postavou však, až do výše hlavy, svítil jemný, něžný paprsek kříže a na jasném čele se rýsovaly třpytně světlá křídla Svaté Holubice. Daleký kruh světla kolem Marie zářil v jemném růžovém světle, které přicházelo z vyzařování královny nebes, která svou silou Marii doprovázela.

„Ty jsi růže,“ pravila Prákrálovna zvonivým, milým hlasem, která svým lahodným balzámem lásky Boží vyléčí rány mečem způsobené. Pohled, meč na tebe čeká na zemi, abyste společně splnili Svatý slib, před tváří Boha Otce. Dvojdílně má Imanuel působit ve Vůli Otce v době světového soudu. Ta, jako část jeho lásky připoj se ke spravedlnosti, aby tak nadešlo splnění!“

Zlaté proudy nebeské záře klenuly se jako posvátné lomené oblouky domů nad Marií a hlasy radostně zpívajících duchů doprovázely Královnu Grálu na cestě dolů.

Všichni bytostní vpíjeli do sebe nebeské barvy a tóny a uzdravovali se tím z těžkých ponižujících utrpení, neboť tlak hutnosti ležel v nich, v proudu pomocné, život probouzející lásky, který se opět přiblížil k lidem, kteří měli zacpané uši i oči. Jásali, modlili se a radovali. Vyzdobili luhy zvláštní hojností květin. Pečovali o ně deštěm, rosou i slunečním svitem, aby světlem proniknuté oči Marie nemusely vidět při svém probuzení nic strašného.

Pozemská nádoba, která měla přijmout a skrýt Božskou Lásku, byla v čisté, prosté domácnosti připravována a sřezena a opatrována věrnou láskou rodičů. Ve vsi přirozenosti pozemského života malá Marie vyrůstala v radostné, zdravé, životem sršící dítě. Její radost ze života byla naplněna životním teplem jejího světlého domova, který po jejím pozemském zrození jí byl skryt.

Také Maria se měla stát utrpením vědoucí. Vědoucí ve všech ženských osudech lidstva této země. Z doby bolesti měla rozkvést její svatá láska. Musela být ženou, matkou, vdovou, jako každá chudá pozemská žena musela se z blízka do očí podívat bídě a starosti a v tom byla korunována láskou Páně.

Čisté nádoby směly budovat její pozemskou schránku, aby přitažlivostí nejčistšího Božího světla mohli přijít do hmotnosti ti vyvolení, kteří měli spolupracovat. Dlouhá, těžká pozemská vlna času zahalila paprsek světla z věčnosti. Nikdo ho nepoznal. Všichni povolání byli ještě ve velké dálce. Léta pomalého zatmění země k přípravě na světový obrat se zvolna valila. Těžce a olověně spočívala na Božskými světy temnota.

Největší část lidských duchů spala, ale bytostní bděli. Jejich životem nezkaleně proudila síla ze Svatého Grálu. Oni poznali požehnání, kterého se mělo dostat zemi. Zrcadlivě tekutá a světlá sféra bytostnosti se točila kolem hmotnosti. Na nejvyšším místě bytostného, na místě, jehož kdysi umožnila přechod duchovního do hmotnosti, nacházel se na vysoké hoře hrad vůdců bytostného a živlů, tak zvaní „bohové starověku“. Jejich působením zůstalo stále lehké, světlé, čisté jako tehdy, když lidé jejich činnost ještě mohli sledovat a otvírali se jí. Jako kdysi stáli na svém místě ve stvoření a v každé části světů na stupni, který jim Vůle Boží v zákoně bytí kdysi přidělila. Jen v lidech byla souvislost s těmito tvořícími silami ve stvoření vypleněna, udušena, zabita nebo rozdracena.

Bytostní poznali, jaké pomoci se ještě jednou dostane lidstvu. Strojili hrad, svolávali hučícím, daleko znějícím rohem vůdců činných hučících sil, elfy květin, kteří zdobily luhy a duchy vzduchu a přikázali jim, aby vyzdobili svět.

U dlouhé blýskající se tabule ve velkém vzdušném sále seděl otec Walu při hostině. Vysoko klenula se modrá oblaka. Paprsky světla tekly jimi a žhavily vzácná vína ve velkých rozích. Pili životodárné krůpěje, jásavě pozvedli roh a pitím uvědomovali si nejvyšší věrnost. Havrani otce Walu obletovali kolem a přinášeli zprávu o odporé temnotě na zemi. Velmi rádi vzlétli opět k Walhalle do jejich čistých výšin.

„Vězte“, pravil Odin ke svým synům, kteří seděli v polokruhu a naslouchali. „Vězte“, jaké zprávy se mi dostalo. Mocná železná, ledová síla proudí shůry dolů jako volání z bytostného, jehož vládcem je Merkur. Nás, své pomocné sloužící síly nad touto hmotností svolává dohromady a sklání se k nám ve Vůli Všemohoucího Otce jemuž sloužíme. Slyšte:

Vůle Všemohoucího Otce přichází do hmotnosti. Veškeré hmotnosti dostane se nejvyšší duchovní přípravy, aby nezemřela. Brzy bude příprava k světovému požáru z ducha všude cítit. Merkur volá svým žehnajícím paprskem:

„Tebe Thore! Vyzbroj se plododárným kladivem a uhoď na štít! Zavolej Trud, Mudi a Magni k službě, aby posílily pomocníky. Zavolej zlatovlasou Sif, aby se připravila.

Ty Thore bdi! Přijde čas, kdy se lidé opět budou muset bát síly bytostných, ježto ji nikdy více nebudou moci poroučet, neboť síla Otcova je chce ukáznit. Lidské pokolení na nás zapomnělo. Zradilo nás, využítkovalo a přehlíželo. Nikdy nám cele nerozuměli. Vždy s námi zacházeli nepozorně, jako děti s nejměnějším přítelem. Nyní musí začít opět od začátku, nejdříve však musí být zavrženo zlo. Řaďte se v šik! Síla Všemohoucího Otce žije ve hmotě, stala se tělem ke konečnému soudu nad lidským duchem!“

Ve světlé vzdušné výšině zdvihl se šumot, proud a hukot. Thor vyskočil vzhůru a dal mocnému kladivu dopadnout na blýskající štít tak, až zarsřely jiskry. Byl velmi krásný. Vysoká a mocná jeho postava stála na vysoké věži. Jeho rudý vous se vlnil a svištící vítr, který rychle přicházející bytostní svým pohybem vzbuzovali, vál a pronikal ho cele. Měkce splývající plášť ovíjel vysokou postavu. Celý zjev byl plný síly, odvahy a chuti k boji. Z bílé tváře planuly modře blýskající se oči. Obklopen hradbou blesků a hromu zdravil Thor svého pána Merkura!

Shůry se blížilo mocné světlo. Ledově bílé a jako nůž ostré paprsky prořezávaly jemné, jasně skleněné obláčky. Přinášely sebou sílu, která jako třaskavé plyny napínala oblaky mraků. Žhoucí střed barvil ledové vyzařování síly do ruda. Celým zářením přeskakovalo jiskření blesků jako malí hadové, kteří syčí. Jako ledové krystaly jiskřil se železný oděv, který jako šupinatý pancíř obepínal obrovské tělo.

Ozbrojeni pancířem jako rytíři dvoru jevily se ruce a obrovské nohy, které jako sloupy pronikaly setkávající se mraky. Hromový krok zdál se blížít z nezměrných světových dálek. Ale to nejstrašnější a současně nejnáděrnější byla Merkurova tvář. V něm bojovala pohyblivá živost všech živlů a železným klidem nepřemožitelného dobyvatele. Zářivě spočívala světla očí pod jeho čelem. Vše přehlížející hleděly do dálek, aby mohli přijmout i nejměnější pokyn ze světla a předat ho služebníkům ve hmotnosti.

Nepotřeboval kopí k boji, neboť jeho síla přetrhla každé proudění, které by se mu chtělo protivit. Všechn valivý i točivý pohyb v kosmu se mu musel přizpůsobit, nebo by všechno bylo zničeno. Tak lil Merkur sílu chtění do pozdějšího stvoření.

Hromově zněl jeho hlas:

„Ještě mne Pán nezavolal k započítí. K přípravě zasahuje má vůle Wal. Čekejte jeho volání a bděte! Až zářící kruh kolem sídla opět zazáří ze země, pak bude čas, ve kterém Pán pozvedne hlas. Nebude to již dlouho trvat. Probudte nyní ve hmotě pomocné síly, aby se povolání duchové probudili a našli cestu k němu, k jejich i naší spáse. Z Boha Otce Svatá síla proudí nad Svatým Grálem. Vizte, Svatá Holubice.“

Znění zvonků se blížilo k sféře, když Odinův hrad otevřel nádherný sál, aby přijal paprsek z Grálu. Merkur zanikl ve valícím se světle, které miliardami světelných jisker proudilo k síni. Bytostní se široce otevřeli. Proudící postavy vystupovaly vzhůru k prazákladu k Walhalle a pily z nádherného světla. Všechno bytostné se nasýtilo a posílilo v den obnovy síly, která proudí celým stvořením. Byl to první den Svaté Holubice, kterou Syn Člověka spolu s Marií na zemi prožili. Odvážní bohatíři řadili se v houf kolem vysokého křesla otce Waly. Zůstali pevně spojeni s bytostnou sférou, protože tělem i duší sloužili na zemi Odinovi a v myšlenkách na Walhallu zemřeli. V jejich duších byla přepevná láska k vlasti, k Walu. Mysleli jen na boj, nic jiného v nich nemělo místa.

Jako lidští duchové bývali sice ve změnách dob tu i tam vícekrát inkarnováni, aby dozráli. Vždy znovu však zůstala v nich láska k boji a hrdinství, k vítězství a věrnosti. Vždy znovu oddělovala se část, kterou otec Walu kdysi nechal odejít a vracela se opět zpět do Walhally. Nyní cítili znovu pláti jiskru, která je opět spojovala s duchem. Nad sférami letěl výkřik jako hřmící roh, volání k boji, který je všechny rozechvěl v radostném úleku.

„Požár světů!“

Toto slovo znělo v tom volání. Prochvělo jimi, jakoby to zařval lev, a celá oblaka se rudě zbarvila. V tom se přiblížil Njordur k Walu s Freya a Freyerem. Byli to vládcové živelných duchů ve vodě a světle, ovládající moře a síly slunce. Napjali oblouk k Walhalle a přešli přes něj k obratu světů. Freya byla líbezná a vznešená. Zlatě svítil její vlas, plody a květiny kvetly z dechu její vůle. Obetkaná paprsky stála v celé své líbeznosti před Odinem a podávala mu jedno ze zlatých jablk, které pěstovala. Jen z její lásky rostly tyto plody. Ve své ruce nesla nejkrásnější květinu, neboť nyní se mělo na zemi dařiti tomu nejkrásnějšímu.

„Slyšte vy všichni, které jsem povolal!“

Tak zazněl Odínův hlas sálem. Ve světovém požáru nově vznikne právo bytostných ve stvoření. Lidský duch musí poznat cenu bytostné síly, která mu bude poznáním Boha teprve zjevena. Stvoření má být novým. Všechno temné shoří. K tomu volá Všemohoucí Otec své věrné!

Nejvyššími kruhy bytostných snášela se zlatá záře světla stále níž a hlouběji dolů až do hmotnosti. Tam se pohnul světlý život v tušících, pomáhajících, probouzejících snahách všech bytostných sil v přírodě. Lidští duchové naslouchali. Jak ten svět je přece krásný. A láska k přírodě zasáhla unavené, zmatené, zkostnatělé lidské duše. Snažily se osvobodit se z Luciferova víru svých radostí, z temných, zaprášených obydlí svých rozumových vášní, ze šlapacích mlýnů omezených pracovních možností.

Pozvedli hlavu, cítili opět slunce, vítr, déšť a světlo, šumění vesmíru a nacházeli také opět slova vděčnosti k Tvůrci, který to všechno stvořil. Tak uvolnili za pomoci bytostných své ztrnulé duše a zkamenělé mozky a usilovaly ve svých svátečních hodinách zvolna a váhavě k výšinám a světlu. Přemocné světlo se začalo na zemi rozžhavovat. Oni lidští duchové, kteří byli Pánem předurčeni k tomu, aby během soudu byli k službám Synu Člověka, pociťovali přicházející světlo nějakým jim zcela zvlášť nápadným způsobem.

Přesně podle zákonitého působení jejich předem určených cest museli tito lidští duchové křížit cestu Páně. A to na určitém místě země v pro ně určitém čase. Jestli při tom světlo poznali, to záleželo jen na jejich vlastním vývoji a na jejich svobodné vůli. Stáli pak najednou na rozcestí. Jedno slovo, jeden pohled mohl vyvolat rozhodnutí, duchovní život, nebo duchovní smrt ležela tak v jejich rukou. A přece všude k zemi připoutaný rozum vyhloubil hluboké a temné propasti mezi sebou a duchem. Tím onemocněli také mnozí z povolaných a mohlo se to stát jejich zkázou, neboť jejich duch nemohl se tak spojit s denním vědomím. Tu zasáhly vyšší síly z onoho světa. Blížily se bytosti, obklopovaly lidské duchy stupňovanou silou záření. Ti, kteří věděli o příchodu Pána, chtěli se domluvit s lidmi. Chtěli se jim zjevit a mluvit k nim o Vykupiteli.

Tito se však neprojevovaly v obvyklých okultních kroužcích. Přicházely z vyšší úrovně a nemohly proniknout hutností duchovně i rozumově zkřivených kroužků. Oni si vyhledali své lidi. To nebylo tak lehké, neboť lidé byli odříznuti od spojení s citovým životem. Jejich velký mozek pracoval jednostranně. Jen několika omilostněným byla tělesná nádoba připravována, aby měla v sobě možnost přetvoření a dostala se tak na cestu překonat dědičný hřích. Jen k těmto se mohli duchovní vůdcové přiblížiti a učinit se srozumitelnými. Tak byli také povolání Páně připravováni v hrubohmotném pozemském těle.

Již rozkvetlo také dítě Irmingard, která své světlé jméno z vděčnosti dostala s sebou na zemi, a to ve světle meče a růže. Jasně paprsky obklopovaly tu, jejíž šat byl čistý a bílý jako sníh na nejvyšších ledovcích. Kolem Božského Vyslance tvořil se v úzkém kruhu jeden kruh za druhým, který měl stále více vyrůstat k světlému ostrovu, světlé skále, která by přitahovala všechno čisté a na níž by se rozbilo všechno temné. Ve stálém boji s přitahovanými lidskými duchy však vyrostlo mnoho těžkého pozemského utrpení, které bylo bezpodmínečně nutné k zdokonalení. Často byla Maria pozdvižena vzhůru do svého světlého domova. Dostalo se jí zprávy z lásky Boha Otce o jejím putování ve hmotnosti po boku Syna Člověka. Obdržela dar moudrosti a vidění a její ruce sílil Otec léčivou silou k požehnání lidstva. Světlé dvojici, která všechno věděla, a viděla co přichází, bylo velmi těžce kráčet v plném vědomí těžkou cestou ke splnění.

Jan hleděl dolů k Synu Člověka, který cestou svého naplnění putoval po boku Marie. Vážnou, až smutnou tvář pohlížel Jan dolů k Pánovi. A hledal, hledal jednoho lidského ducha, který by byl tak daleko vyvinut, aby bez zkreslení mohl přijmout to, co jim Jan měl

řící, co chtěl skrze Syna Člověka říci lidským duchům.

Toužil, aby sám směl sestoupiti do hmotnosti, aby směl putovat po boku Pána a být mu pomocníkem, jak jím již kdysi byl. Duch Is-ma-el cítil v této době pozemského vývoje přesně tutéž otcovskou lásku a péči, kterou choval K Abd-ru-shinovi v daleké říši Ismánů. Onu svatou, čistou, hlubokou lásku k Pánovi, která je povznesena nad jakoukoliv milost a všednost.

Byl volný, ale vystoupil vysoko, že se již více neměl vtělit. Na této zemi nebyl také žádný člověk tak připraven, aby mohl vzít do sebe ducha Is-ma-elova. Čistí duchové se namáhali nalézt prostředky jako mosty ke spojení s těmi, kteří se narodili na zemi. Stále více se přibližovali. Avšak lidé, kteří se mohli jejich vlivu otevřít, připouštěli k sobě jen nízké duchy.

Pozemské rušivé záchvěvy vsunuly se tak mezi ně a čisté paprsky ze světla. Tito mediální lidé byli obetkáni všemožnými zaujatostmi a vyzařováním svých vlastních slabostí. Proto zůstali uzavřeni všem vyšším a čistším záchvěvům a nenacházeli cestu k pravdě. A tak museli nesčetní světlí pomocníci čekat.

Maria, matka Ježíšova se snesla dolů. Čekala stejně jako Jan na hodinu, kdy najde spojení s lidskými duchy. Konečně vyšlehy paprsky ze zdola nahoru. V blízkosti Syna Člověka probudily se síly v jednom z inkarnovaných povoláních.

A tak přišla doba, ve které Syn Člověka vedl mocnou ránu proti Luciferovi. Tiše a uzavřeně žil s Marií a s několika, kterým zcela důvěřoval. Těžký boj byl připravován, velký boj proti Luciferovi! Bytostní se zatrásli, příroda ležela jako ztrnulá a mlčky vyčkávala hodiny, v níž jedinou ranou mělo být zlo spoutáno.

Nad zemí se rozšířilo napětí jako za onoho času, když lidé zavraždili Syna Božího. Bylo to tísnivé ticho.

Bytostní strážcové ve Wallhale volají k boji. Vytáhli jako na lov. V hučících bouřích letěli nad zemí a švali temné duchy nad močály a mokřinami a zaháněli všechno nečisté, temné a zmatené dolů. Rychlostí bouře letěli ořové s odvážnými jezdci v mracích. Ve vyetí psů útočily nesčetné šiky a hnaly čarodějnice a kobylinky, které se ustrašeně schovávaly. Jevily se jako temné hadrovité stíny, které vystoupily tam, kam nepatřily.

Před Synem Člověka rozložila se čistě umetená, jasná cesta obklopená zelenými, čerstvě umytými loukami. Tato vedla jeho i Marii dolů do dalekých, tichých a prazvláště pustých dálek. Nebylo temno, ale také ne jasno, zdálo se, jakoby všechno kolem spalo. Lučinaté údolí se zužovalo a již nebylo vidět jedinou květinu. Ptáček nezaspíval a stále užší cestička vedla mírně, sotva znatelně dolů.

V dále zvedaly se skalnatí hory jako kruh kotle, zarostlé temnou travou a nad nimi byla napjata olověně zbarvená obloha, která se podobala hrubé, neživé látce. Všechno to těžce tlačilo dolů. Okolí ztemnělo, stíny vylézaly z hloubky a nepoznatelně se zhušťovaly. Ze šedi přecházely do černě. Údolí bylo ještě užší, stíny ještě temnější a hory pochmurné. Páry vystupovaly z nějakého pramene, který černě mokval ze země a bublavě vyvrhoval velké bubliny. Odtamtud vyhlížela velká, želvě podobná nestvůra, která žabíma prackama chtěla sahat přes okraj bažiny po čistém oděvu Marie. Při tom se zdálo, jakoby i z této nestvůry vystupovaly jí podobné stíny. V okolí se otevíraly na různých místech jiná černá zřídla, která stékala dohromady za sykotu do potoka, který tekł kolem cesty dolů.

Když však Syn Člověka přistoupil ke zřídlu a pohlédl dolů na zvíře, rozevřelo svou obrovskou tlamu a řvalo. Pak se zhroutilo a zaniklo. Jako zmačkaný černý hedvábný papír přilepilo se na povrch kotlinky, jejíž zřídlo zaniklo. Stále dál do úzkého, temného údolí kráčel Syn Člověka, vedle něj Maria. On slyšel sténání pramenů podle cesty, které všechny odumřely, když přešel kolem. Země zazněla dusotem velkého stáda. Byli to samí ohavní, velcí, chlupatí vepři. Kteří tu chrochtavě pobíhali. Chtěli se odvážit útoku, ale když přišli do blízkosti světla, museli zmizet. Bylo to, jakoby se rozplynuli, jakoby se vyzuřili a zanikli. Tak stáli v hlubokém údolí obklopeni pláštěm, které světlé ruce přinesli dolů. Skály se tyčily jako věže, byly temně vlhké a rostly do hrozných výšek. Strmé, hladké stupně, na kterých se nemohla ani noha zadržet, leskla se jako desky břidlice. Nikde nebylo ani stébla rostlinky, za to však se tu lepili mloci, můry a odporné mouchy. Zvířata přísála se úponkovitými prackama na hladké kameny a klouzala zvolna opět do hloubek. Mnohá začala znovu vylézat vzhůru. Jiná padala se shora dolů a rozbíjela se na temných kamenech. Tu vždy vystříkla krev z rány vzhůru a z toho se opět vyvíjela nová zvířata.

Také touto úzkou průrvou prošla světlá dvojice a za ní padaly ohavné bytosti dolů bezmocné, rozložené a zničené. Se smrtelným strachem v očích visely na skalách a zasychaly se v živoucím těle. Jejich kůže schla a odpadla s masem, které jiní požíraly, kosti se rozpadaly a padaly úd za údem do hloubek. Bolestné sténání se plížilo roklí. Závratně úzká stezka vedla srázným spádem dolů. Bylo tu sice ještě okolí, ale jeho hmota se při nejjemnějším dotyku rozsypala a byla v rukou jako plevy. Strašlivě cenila propast svůj jícen, z jehož hloubky vystupovaly páry a měnily se v postavy. V postavy zcela jiného, ohavného druhu. Měly hákovité hřebenky jako draci, obrovské tlamy jako vlci a drápy jako tygři, těla jako kočkovitě prohnutá, plná švihů a zakončená ocasem jako krokodýl. Syčivě vystřelovaly z jejich tlam dlouhé jazyky. Na každém jazyku byla špička jako šíp, z níž stříkal jed. Některé jazyky se štěpily a střílely stále novými šípy. Pán šel svou cestou skrze rokli pomluv. Zlo se krčilo a skrývalo. Bylo tak nebezpečné, jako zbabělé, tak nepravdivé, jako odporné a nehodné povšimnutí. Pán vytáhl svůj meč nad propastí zla. Mučivé výkřiky vylétly z hlubin, jakoby příšery hořely v živých tělech. Zato však přišli se shora zlí ptáci, kteří celou rokli naplnili šířkou svých křídel. Jejich šum byl jako hukot orkánu.

Jejich zobáky byly otevřeny až po široké chřtány a zakřiveny jako turecká šavle. Oči velké a kulaté žhnuly jako zlaté uhlíky a peří se zdálo být z kovu. Chtěli útočit. Obrátili své ostré, obrovské drápy proti světlu. Mocným úderem chtěli uhodit, ale oheň spalil jejich drápy. S divokým jekem vylétli ptáci vzhůru, zatím co jeden dráp uťatý mečem padl do hloubky. Rudá, hustá, vřelá krev stříkala z rány. Nestvůry propadly vzteku. Zvučné údery křídel a výkřiky plnily do nekonečných hloubek propadající se propast. Bylo stále temněji. Stále výše čněly stěny, stále užší a menší byla cesta, po níž šuměl potůček. Zvířata klesala s výkřiky do propasti.

Shůry pohlížela zářivě jasná tvář dolů k Synu člověka. Zdálo se, jakoby nyní zavládl klid nad tímto hnusným světem. Temnotě zůstala rovněž úzká cesta. Ale nebylo slyšet nic jiného než tiché kroky světlé dvojice po kamenité cestě propasti.

V tom se náhle rozšířila, stupně vedly dolů na místo, které bylo ještě v úplné temnotě. Maria zůstala stát. Jakoby musela zápasit s nějakým strašlivým rozhodnutím. Pak vykročila na první stupeň. Rychle došla dolů hlouběji, stále hlouběji, ale čím hlouběji pár došel, tím dále vedly ještě stupně.

Ze zdola vystupovala vzhůru hrůza. V bočních chodbách to řvalo jako v klecích divokých opic. To byla nyní úroveň, která měla dost odolnosti, aby se uplatnila. Vodopády padaly z výše, horko bylo k zadušení. Šedivě bílé stíny visely po stráních. Ve středu rozšiřující se řeky čněl ostrov mnoha vysokých stromů. Na každém viseli oběšenci. Jako třásně závoje pohybovali se ve vlažném větru. Kolem byl strašný mrtvolný pach. Když Pán kráčel kolem, padali se stromů do proudu. Ale ihned viseli tam zase jiní. Tlačili se kolem jako zoufalci, kteří čekají jen na příležitost, aby se zabili.

Ve vedlejší rokli praskaly výstřely. Rudý oheň blýskal a bylo cítit pach střelného prachu. Vraždychtivé obličej se nořily z par a schovávaly se. Bylo to, jakoby všichni byli zachvácení zoufalým strachem. Přitom bylo stále více horko. Ze zdí tekly páry. Zápach prachu a krve se mísil až k odporné nesnesitelnosti.

Ze skalnatých roklí natahovaly se nahé zkroucené ruce a blížily se k Marii. Ohavné tváře se přibližovaly a opět mizely, braly na sebe lidem podobné formy a při tom zlověstnější, odpornější a vzteklejší formy. Převládá v nich určitý rys, který projevoval druh temnoty a její vášně. Vztekla řádili jednotlivci mezi sebou. Zmocnila se jich ošklivost před sebou samým a jejich nenávisť byla ještě větší, když zvětrili světlo. Z hlubin močálu vystoupili ozbrojení tovaryši a stáli hrozivě jako vojsko před temným jezerem. Šípy přeletovaly na druhou stranu, ale obracely se opět zpět jako odražené neviditelnými štíty. S výkřikem pohltila temnota vojska Luciferova, po nichž nic nezůstalo.

Tiše a neustále kráčela světlá dvojice pod ochrannými těžkými schránkami dále. Vypadalo to, jakoby lucerna putovala středem černé nekonečnosti. Bez mezí, věčně, bezútěšně. Ale temnota byla tak hrozivá, tak těžká a přitahovala stále víc stejného druhu proti světlu. Hrozila všemi svými hrůzami. Strašný byl pocit osamělosti, hloubky, hrůzy, hříchu.

Pod zemí cosi výhrůžně vylo. Jedna z kamenných kotlin se otevřela. Po stěnách klouzala žhavě rudá, slizká zpěněná zvířata. Dlouhými pařáty sahala po Marii, která zůstala něco zpět. Syn Člověka vypadl právě na jednu z příšer, když zazněl úzkostlivý výkřik: Plášť Marie se pootevřel, světlo přeletělo vztekem stažené tváře a velká obluda se na ni řítila. Rychle přiskočil Syn Člověka ku pomoci, ale se shora přišlo světlo. Jako velký bílý plášť snesl se světlý oblak. Bílé svítící tváře z něho vyhlížely. Marii jakoby něco vynášelo vzhůru. Ve velké rychlosti octla se ve vyšších, lehčích, svobodnějších krajích.

„Již dost!“ Pravid nad ní svatý hlas. Pohodlně ležela na měkkém zeleném, květinami posetém koberci. Víc Maria již nic nevěděla.

Syn Člověka však kráčet sám dále do hlubin. Vařící temnoty vystupovaly stále víc ze zdola nahoru. Místo, na kterém Syn Člověka stál, rozšířilo se ve velkou sklaní desku, která se leskla jako z ocele. Byla hladká, lepkavá krví a slizem příšer a ohavných tvorů. Kteří v zoufalství stále znovu rozbíjeli své hlavy o skály, hledající východisko z muk, které v hlubších sférách je stále znovu očekávaly.

Otvíraly se propasti, nad nimiž přešla Vůle Syna Člověka. Žhavou špičkou svého meče razil si cestu všemi plemeny nejhorších postav, které trvale vzrůstaly, žádná forma se tu neopakovala. Byl to vždy jen úplně nový výplod pekla. Drže a výsměšně a přece ve zbabělém strachu se pošklebovaly. Nemohly však blíž ke světlému zjevu, který byl obklopen svítícími kruhy a které stále víc svítily. Síla záření tryskala ze Syna Člověka stále mocněji, čím víc se blížil konečný boj.

Nedíval se na strašlivé scény, které se odehrávaly ve skalních síních a jeskyních. S pozdviženým mečem útočil stále více kupředu. Kolem jedovatých kořenů, černých jezer a strašlivého pekla zpustošení. Hrůzoplňné výkřiky, které zde zněly, zvučely mu v uchu. Tísňivě lámal se výkřik za výkřikem na klenbách a sloupech nejnižších síní.

Plameny ohňů rozžhavily se do ruda. Divá zvířata se strašlivými drápy, zuby a rohy, střežila vchody k obrovskému sídlu zlosti, hříchu. Kamkoliv vstoupila noha Božího Vyslance, tam všechno ztichlo. Až kamenné ztrnutí zmocnilo se valícího se vojska obrů, kteří se vynořili z hlubin jako hmyz v nesčetných množstvích.

Vzduchem zazněl zvuk práce, kování, pískání a vytí. Kolem postavy Božího Vyslance kroužily světelné kruhy s neuvěřitelnou rychlostí. Nad ním zjevila se jasná, oslňující záře a město temnot pronikavě zařvalo jako zuřící, raněný býk. Temnota se stahovala stále víc zpět dolů a Syn Světla ji stále dál a prudčeji pronásledoval. V tom náhle vystoupila hrozivě vstříc ve žhavém třpytu tvář Luciferova. Ve vzteku obklopen šlehajícími blesky a ruce pěnou byl zahalen v oblaky par a jedu. Jeho dech šířil oheň a dým. Tímto protivenstvím vzniklo strašlivé napětí. Syn Člověka stál v nejhlubších temnotách před nejohrožnějším okamžikem. Lucifer se ječivě zasmál, zmizel ještě v hloubce a před ním vystoupily nesčetné jeho voje a šířily hrůzu. V tom pískavě zasyčelo vzduchem. Všichni se sehnuli. Lucifer stál vztyčen. To on vrhl kopím po Světle.

Ale Světlo ho uchopilo mocnou rukou. Halící plášť při tom padl zpět a tak stál ve středu temnot zářící kříž ve své oslňující čistotě. Jako šípky zasáhly letící paprsky všechno zlo. Luciferovi služebníci vykřikli strachem a padli. Lucifer sám zařval hněvem a vrhl se na Syna Člověka, aby s ním zápasil. Byl to krátký boj, meč zasáhl Luciferovu hlavu. Padl a jeho ledové oči strnule hleděly plny zlosti na vítěze.

Syn Člověka položil svou nohu na krk Luciferův, spoutal jej svou vůlí a uvrhl do hlubin temnot. Kol kolem vyla a hučela strašlivá bouře! Blesky hřměly, skály se s rachotem řítily. Lucifer se však víc nepohnul. Ležel spoután na zemi. I pochmurné síly kolem něj ležely spoutány jako zkamenělí, věrní pomocníci svého pána.

Syn Člověka však vystoupil vzhůru. Světlo, nezakryté tíživou schránou, která byla naň vložena v temnotách, svítilo jako očištěné. Po dlouhé, hluboce vážné době, v níž se odehrál boj s Luciferem, procitl Syn Člověka opět k pozemskému bytí. Po jeho boku Maria.

Zvony jásavě zvonily, svět byl světlý a bytostní vystrojili přírodu pro svého Pána. Mír se rozšířil nad zemí, neboť temnota byla spoutána. Jen v sobě ztrnulé lidstvo nemohlo nic z toho pozorovat. Nevědělo, jak veliká událost nepochopitelného významu ve vesmíru byla splněna. Sice ještě na zemi mohla se všechna temna hýbat, ale chtění Luciferovu učinil Pán konec. Nyní šlo ještě o to, zničit všechno temno na zemi a mezi lidmi. Věční byli plni radosti. Světlo proudilo s nebes v mohutných, širokých proudech a Vůle Boží posílila a povolala své služebníky ve hmotnosti.

Z místa, kde Syn Člověka žil s Marií, šířil se jasný lesk. Z věčné říše přicházely zlaté paprsky světla dolů na zemi. A na jejich zlatých paprscích blížily se Svaté, věčné síly k Synovi a zvěstovaly mu lásku jeho Otce a jeho spojení s Ním od věčnosti. Světlo bylo oslnivě a chvějivě vylito nad bílou tabulí, kolem které seděla světlá dvojice s několika lidmi důvěrně známými. Hudba zněla jako z dálky a plápolající světla žehla nad květinami, rozloženými zdobícíma rukama.

V místnosti, která se zdála být nahoře otevřená, vládlo mocné napětí. Jemné závoje obláček šinuly se sem a tam a z nich vyhlížely světlé, milé tváře. Něžné hvězdičky květů a lístky růží tiše šustily při padání dolů. V rukou rozplynuly se jako jemný proužek mlhy. Víno se zažehlo ve středu nádoby postavené ve středu tabule.

Nad tváří Marie vznášela se jasná zář. Svítala. Její oči byly pozdviženy a odrážela se v nich radost, jakou používala nahoře ve světlých síních svého domova. Tváří Syna Člověka zářil svítící kříž. Z jeho očí tekly světlé paprsky a kolem jeho hlavy vznášela se jasná planoucí zář. Byl naplněn štěstím.

Dvě zářivé, světlé postavy přišly dolů. Mocně působilo vyzařování, které je obklopovalo. Vážné a nehybné byly jejich tváře, velké, plamenné jejich oči. Obrovské postavy třpytily se ve stříbrně tekoucím světle, které je obklopovalo jako pancíř. Na ruce měly velké štíty. Jeden měl v pravici lilii a druhý meč. Byli to: Gabriel, zvěstovatel a Michael, bojovník Boží. Svými stříbrně zářícími silami utvářeli most z Božsky bytostného, až dolů do temnot země.

Světlé paprsky Syna Člověka však proudily po nich vzhůru a tak vzniklo zázračně vyrovnané střídání zářivých sil. Začaly být viditelné stupně světla, které vedly stále hlouběji dolů. Na nich zjevila se postava Pramátí Elisabeth. Zvolna, v růžově třpytném lesku blížila se opět k svému Synu a odvázála pásku z jeho očí. Nad Marií a Abd-ru-shinem vzepjal se světlý oblouk a kolem obou zářil svítící kruh.

Pak něco zazářilo z nejvyšších výšin. Tu se blížila stále víc k Synu Člověka světlá postava Ježíše, Syna Božího. Jeho tvář plála nevyslovitelnou láskou Ruce se vzpínaly vstříc Synu Člověka. Žehlo na nich znamení hřebů. Tak se setkaly ruce Syna Božího se Synem Člověka. Jeho síla a světlo pronikaly jím v kroužícím kruhu a Ježíš pravil:

„Otče, já mu předávám svůj úřad, který jsi mi uložil Tvým Svatým jménem!“

Zvonivě a šumivě zpívalo světlo v této hodině na zemi. Marii a Abd-ru-shina pozvedlo do síly jejich Otce. Nad přírodou vznášela se Svatá zbožnost. Tak, jakoby svět byl účasten přemocné, pravěčné, tvořící Vůle Pána, který ve své nezměrné, velké lásce chce lidskému duchu ještě jednou pomoci.

Lidský duch! On byl jediný ve stvoření, který cítil jen málo, nebo docela nic. Jásot však naplnil přírodu, říši bytostných a říši duchů, neboť oni cítili sílu která do nich plamenně bila z Vůle Boží. Nejdříve začalo ostré třídění. Lucifer byl spoután a nad zemí plálo zářivé světlo. Síla Vyslance Božího začala svým zářením podporovat čisté záchvěvy. Mnoho duchů počalo se probouzet.

Nyní přišel také čas, v němž pomáhající duchové mohli nezkaleně vysílat své paprsky k lidským duchům, kteří jim již svou touhou a svým chtěním vycházeli vstříc. Dorozumívali se s nimi mnohými způsoby. Slovem i písmem bylo zvěstováno to, co mělo duchy probudit.

Šlo to celým světem jako výkřik. Touha po pravdě, po světle, osvícení. Všichni chtěli za každou cenu rozšiřovat světlo. Avšak, kdo to dovedl? Lidé se napátrali až do unavení. Nemocní a plni touhy často se převalovali na loži. Jak byl ten život prázdný! Ale vzdor vši námaze nacházeli vždy jen malou část. Vždy jen zrníčko ve velké záplavě mořského písku byla pravda. Všechno ostatní klam. Oni si však namlouvali, že všechno, co si vymysleli, je pravda. V této domýšlivosti postavili se proti všemu, co se k nim nechtělo připojit a stali se nepřáteli toho, který jedině na světě nesl v sobě Pravdu Boží. Pán byl na zemi, rozsel své světlo a dal lidem Svaté Slovo!

Ale pozemští lidé nechtěli poznávat. Bránili se vši nízkostí k zemi připoutaného rozumu, jako proti nepříteli. Vždyť za nimi stálo a popouzelo temno, jemuž naslouchali. A tak Syn Člověka prožil mnoho bolesti, jmenovitě proto, že mnozí z povolaných vůbec nechtěli procitnout ze svých hrubohmotných omezení a mnozí z nich nejen že zcela selhali, ale úplně obetkání pozemskou ješitností, ještě trnitou cestu Vyslance Božího po přechodném poznání ztěžovali, ztrpčovali a snažili se pomluvami znemožnit.

Neochvějně však putoval Syn Člověka jako živoucí Vůle Boží v Abd-du-shinovi, světem a mnozí duchové se otevřeli váhavě, konečně a pomalu Svatému Světlu. Na obzoru vynořil se zářící kříž, živoucí Kříž Pravdy, ve svém všemocném světle. Ale jen málo lidí mohlo tento kříž vidět, právě tak, jako kdysi, když se objevil nad zemí za doby pozemského života Ježíšova.

Ale jeho síla se tentokrát učinila pronikavě citelnou. Lidé se modlili pod tlakem, utíkali do kostelů, do přírody, do opojných pozemských radostí. Nikde však nenacházeli pokoje, útěchy ani vnitřního míru. Tak byl připravován čas, ve kterém Vůle Boží má předstoupiti před lidmi s požadavkem.

Lidským duchům zjevil se mocný anděl. Přiveden ohněm blesku, byl v bílém hávu opásán zlatým pásem. Jeho nohy byly jako hořící kov ozářené barvou modře svítícího tyrkysu. Síla jeho záření, která přinášela záchvěvy z nejvyšších výšin, byla překvapující. Hlas podobal se hřmění mocného vodopádu. Mluvil a jeho hlas pronikal jako znění zvonů a otřásal nejhlubšími hlubinami nitra lidského ducha. Privil:

„Slyš, lidský duchu, já jsem posel Boží. Má ti být oznámeno, že jeho světlo svítí na zemi. Byl jsi volán a máš se nyní probudit. Viz, přišel čas zaslíbeného Syna Člověka. On jest zde. Připravujte se. Již se snáší kruh ducha nad vámi, abyste se opět našli. Dostane se vám ze světla velkého vedení. Otevřete široce své duše, aby jeho Svatá Síla k vám mohla.“

Těm lidem, kteří cítili v sobě volání, začínalo veliké prožívání, neboť pozemsky nemohli vidět anděla zvěstování, jejich duše byly probuzeny, stály před branou poznání. Tu i tam uzavírali malé kroužky, které hledaly vůli Boží.

Tak přišel čas, že lidští duchové, kteří byli až do této hodiny podrobena změnám pozemského bytí a duchovního vývoje, byli v tomto životě opět spojeni s Božským paprskem, jejichž Svatá Síla je po tisíciletí bytí a změn putování doprovázela. Měli se zvolna probouzet z hlubokého spánku zapomenutí. Ze spánku zapomenutí, který je pro vývoj ducha zrovna tak nutný, jako plné bdění v okamžiku dotknutí se s Božským paprskem. Neboť v nevědomém putování zákonitými důsledky dřívějších vin, dozrává duch ve hmotnosti rychle předem předurčenému vývoji.

V té dlouhé době, která mýjela od vraždy Syna Božího nad hmotností, probíjeli se lidští duchové životem v hořkém boji. Na nich všech zůstali viset těžké strusky, které v hlubokých bolestech z nich odstraňovalo utrpení ze zvrátého působení. Uvolnění byli ti, kteří usilovali ke světlu. Ti však, kteří nechtěli vidět světlo života, ztrnuli, zahořkli a uzavřeli se. Tak byly dvě ženy, jejichž touha po světle procitla stejným způsobem v jednom městě v německé zemi. Vnímaly volání Anděla a od té hodiny touha více neutuchala v jejich srdcích. Společně hledaly záři kříže, pobyt Vůle Boží, který podle zvěstování anděla byl na zemi. Síla jejich čistého chtění a modlitby otevřely je pro paprsky, které ozařovaly již celou zemi. Tímto způsobem přijaly vysoké Poselství od Pána. Byly v duchu vedeny na Horu, nad jejímž světlem zaplavenou výšinou stál zářící kříž ve Svatém lesku, který jim anděl Páně při zvěstování ukázal.

V duchu směly proputovat líbezný, sluncem prozářený svět, naplněný vůní drsných horských luk a šumících lesů. Hora sama leskla se ve světle slunce jako nejčistší sklo a nad ní se vznášela světlá holubice. Zvolna byly obě ženy vedeny do živého ducha, který v nich probouzel společné vzpomínky ze zašlých dob a dalekých zemí. Stupeň po stupni, láskou a péčí chráněny neviditelnými silami putovaly nad světy, které jim byly cizí. Směly vidět jasné čisté duchy, kteří je v lásce vedli krok za krokem. Zjevovali se jim lidé, stavby a krajiny z dávno zapadlých tisíciletí. Cizí kroky, cizí staré znaky moudrosti a cizí jazyky se vynořovaly. Zvláště nápadný byl však obraz muže z dalekého, dávno zapomenutého pokolení. Cizí a krásný, sluncem zahnědlý, se zlatě zářícíma očima, vyvstal obraz tajemného knížete Abd-ru-shina v jejich duchu. Nad ním vznášela se ve světle Boží Svatá Holubice.

A světlý kníže pronášel slova, která se oběma zdála tak nepochopitelně cizí a přece tak známá, která je vedla do ducha Pravdy. Jedné z nich dal klíč do ruky. Svítil zlatem a otevíral jí schopnost číst knihu života ve stvoření. Druhé však ukázal nekonečně se jevící báň nebes, v níž nesčetná pestrá souhvězdí v bílém, světelném oblouku ovlivňovala dějiny lidstva.

Jedna z těch dvou pozemských žen byla Ismaniela. Dostalo se jí milosti, že směla otevřít knihu života ve stvoření a číst v ní. Její cesty zkřížil znalec hvězd. Ze světelných drah hvězd zvěděl příchodu vznešeného Božího Vyslance a našel již místo, na kterém tento sídlil. Až podivné byly často pocity obou žen, které, stojíce ve středu pozemského střízlivého života dvacátého století, směly prožívat tak velké věci.

Ovšem že nemohly o tom mluvit s lidmi, kteří by jim byli vůbec nerozuměli, ale muže, který se vyznal ve hvězdách, mohly se zeptat. A on je přivedl k Abd-ru-shinovi.

Ve velkém napětí síly šly obě ženy touto cestou. V tiché vilové čtvrti otevřela se nehlučně branka a vpustila je obě do zahrady. Kolem žen rozložila se světlá zář, jakoby kráčely v jasných slunečních paprscích. U dveří domu stály dvě jasné, průhledné postavy, tiše, slavnostně a vážně. Kopí byla opřena o zem, velké štíty v rukou a na hlavě třpytivou helmu s křížem.

Ženy si vzpomněly, že takové svítící obry již někde musely vidět před dávnou a dávnou dobou. Chápavě se na sebe podívaly, mluvit nemohly. Dveře se otevřely a světlí strážcové je nechali projít bez pohnutí. Tiše

stáli jako sochy ze světla. Když se dveře elegantního a přece pohodlně zařízeného bytu otevřely, obklopil je opět proud oné hřejivé oživující síly. Pak vstoupily do jasného, slunečním paprskem prozářeného pokoje a stály zcela nepřipraveně vstříc muži, kterého přišly navštívit.

Byla to přestávka jen krátkého vydechnutí, než příchozí pronesly svůj pozdrav, a přece se v ní odehrála veliká událost, o které obě ženy sotva něco tušily. Jen rády by se byly podívaly do dobrotivých usměvavých očí, a přece jejich zářivé světlo je nutilo, že svoje sklopily. Jak rádi by byli jejich duchové, pociťující vysokou sílu této hodiny, klesli Vyslanci Světla k nohám.

Přemocný byl dojem, který vycházel z klidně přátelského muže, jak tu v moderním odění stál prostě a samozřejmě před nimi. Ani nevěděly, co povídaly, cítily jen radost ze shledání. Neboť před nimi stál Abd-ru-shin, jak ho často vídaly v duchu. Prozářen světlem, Svatou Holubicí nad ním a živoucím křížem Pravdy, jímž jest sám. U něho stála Maria, vznešená světlá paní, která je vedla k pohodlným sedadlům, do nichž usedly proti dvojici.

Abd-ru-shin mluvil povzbuzující slova, zatím co ony tiše naslouchaly a daly na sebe působit jeho zářivou silou. A v jedné z obou žen vynořil se tón jednoho hlasu z dálky, ze starých dávných dob:

„My se opět shledáme!“

Před jejíma očima vznášel se kruh a v něm svítící Holubice. A tak se uvolnily jejich jazyky, mluvily k Pánovi, že ho očekávaly a znaly již odedávna a nyní přece nevědomě před ním stály prázdné a chudé, jen plné touhy. Pán dal jim několika málo slovy naplnění života a zaslíbení Světla.

Řekl jim, že zářící hrad, který viděly, jest světlý domov, který obývá a že přináší lidstvu Světlo z nejvyšších výšin, aby nemuselo zahynout. Mluvil o své Hoře, kterou mu Bůh vykázal, aby dokonil své dílo ve stvoření a dovolil jim, aby Svatou Horu navštívily.

Společně nastoupily obě ženy na zpáteční cestu. Byly tak naplněny tím, co prožily, že ani nevěděly, jak se dostaly domů. Ruka Syna Člověka spočívala nad nimi a k nim se přidružilo světlé, vysoké vědění. Paprsek světla se v tentýž čas dotkl ještě i jiných duchů. Blažení, naplnění velkým prožitím, živoucího slova přimkli se k sobě, aby si všechno sdělovali.

Jak dobře si rozuměli lidé, kteří svým druhem a životním názorem byli si tak vzdáleni, našli stejně společnou pásku a stáli si blíže, než staří, dlouholetí přátelé. Síla Slova je spojila, prozářila, osvětlila, omladila je a ozdravěla. Plni jásotu a síly chtěli v paprsku tohoto Svatého živoucího Světla začít nový život. Chtěli být novými, aby se stali tím, co Vůle Boží od nových lidí v tisícileté říši požaduje. Chtěli předběhnout všechny lidi, aby jim pomohli a jásavě jim mohli zvěstovat, že přišlo Světlo, aby je vysvobodilo.

Každý z těchto lidských duchů byl rozechvěn a požadující paprsek Světla vnikl jim až do nejhlubších hlubin. Ženy kráčely napřed, ale mužové je následovali z větší části. Světlí, chvějící se kruh se kruh začal žhnout láskou a svítit kolem Božího Vyslance. Věčné nitky se napínaly, přicházeli z tisíciletí sem a pojily se v nový svazek. Vzletně, až žhavě nastoupily blažené paprsky, které kdysi byly spojeny na ostrově Patmos, cestou na Horu Sion.

„Zuj obuv svou, posvátná je půda, na které stojíš!“

Rozechvěním pronikl hlas ducha plameny, které se našly, aby se přiblížily ke svému Pánu. Tiše padaly bílé vločky na vysoké zdi sněhu, který jemný, hvízdající vítr metl jako prach do očí. Jako za hustými záclonami doznávaly v dálce zvonky saní, které opět sjížděly dolů.

Ženy zahalené v kožichy stály a čekaly na okamžik, až budou zavolány do malého, dřevěného domku. Teplo je obklopovalo na chodbě, současně s přátelským pozdravem dobrotivé paní domu. Byly obklopeny tichým, příjemným pohodlím.

Byly však tak uchváceny hlasem ducha, že ani nevěděly, co se pozemsky kolem nich dělo. Cítily sílu mocného záření kolem sebe a slyšely hlasy jen jako z dálky. Jejich jména byla vyvolána, měly se shromáždit aby spořádaně přešly do Pánova domu. Několik minut čekání skrývalo v sobě věčnosti života.

Ismaniela stála po boku svého chotě. Její duch byl vzdálen, ponořen do bílého třpytného světla. Modlila se. V jednom z jí z dosud neznámých mužů před sebou viděla náhle a jasně a zřetelně jeho svítícího ducha v oděvu egyptského knížete. Jeho hlas zněl jí tak známě, že by ho byla téměř oslovila tehdejší jménem:

„Ebranit!“ Ale její rozum nebyl ještě dostatečně spojen s citovým mozkiem a proto její ústa nedovolila tak rychle zformovat toto jméno.

Zářivě stál tento muž, někdejší přítel Abd-du-shinův před Ismanielou. Jeho přítomnost působila zvláštním způsobem. Všechno, co nepokojně a nejasně zachvívalo nově příchozími hosty, se utišilo. Tento muž svým zjevem stál a naléval slunce do jejich duší, jasnost, klid a jistotu jejich chtění. On byl pevnou oporou pro nováčky, kteří k němu s důvěrou vzhlíželi, zvláště mužové.

Pak tu byl ještě jeden takový plavovlasý obr v pokoji. Po jeho boku jemňoučká, bledá paní, jejíž velké oči zářily duchovním pohnutím jako hluboká, hedvábná, zelenošedá jezírka. Plavý byl její vlas a Ismaniela vzpomínala, žen ve světlé říši Thyatiry. Její ústa mimovolně formovala jméno „Maria“, což ji neviděla putovat po silnici k Bethanii s Lazarem a Ježíšem, Synem Božím? A tato žena opět nesla pozemské jméno Maria.

Letem přešly tyto obrazy citu. Její choť stál před ní zamyšlen. Ještě bojovala moc jeho vůle se silou jeho rozumu a on slyšel jako skrze závoj hlas svého ducha, který mu napomínavě vryl do paměti posvátná slova:

„Nic ti nepomůže vzpírat se Vůli tvého Boha, neboť ty jsi můj!“

Tu se otevřely dveře tiše a k domu kráčel pohromadě zástup lidí, který skrýval spásu světa. U brány stála vysoká, duchovní světlá paní – Gertrude – strážkyně brány. Daleko hledící světlemodré oči pronikaly dušemi. Skryti, a přece až do hloubky prohlédnutí, cítili se lidé tímto pohledem. Svítící štít stál duchovně po jejím boku a jiskřící přilba kryla hlavu duchovního vůdce nad ní. Na jejím oděvu zazářil zlatý, světlý kříž. Nad ní slyšeli duchovně slyšící znění zpěvu:

„Kdo se bojí hrotu tohoto kopí, nekráčeť ohněm!“

Když Ismaniela vstoupila do domu, kde ani netroufala si klást své nohy na podlahu, zněly tam podivuhodné nápěvy. Posvátná hudba plná vážné Svaté Síly. Vůně mnoha lilií mísila se se světlým dechem horského sněhu a s vlhou teplou vůní vosku z bílých svící. Chvějivě padal jejich lesk na pološeru chodby, naplněné zástupem lidí. Bylo to jako by se malý prostor rozšířil, obsáhl všechny ty, kteří se v pokoře přiblížili a mnohem více. Byly tu světlé vlny blažených, snažících se duchů, kteří toužili přiblížit se ke svému Pánu. Ismaniela je víc cítila, než viděla. Svět se někam propadl.

Bílým šatem byla oděna nějaká sestra s nějakou známou tváří před Ismanielou a vzhlížela k ní vzhůru.

„Nano, ty jsi přede mnou našla Pána,“ pravil duch Ismaniely k této ženě. A její pozemské oči přejely přes zjev prosté, sympatické sestry, jako přes starou dávnou známost. Cítila k ní nevyslovnou důvěru.

A tak slyšela, jak stráž brány volá její jméno i jméno jejího chotě. Její přítelkyně kráčela těsně před ní již světlou branou, která se otevřela, aby přijala ty, kteří jsou dobré vůle. Hudba šuměla kdesi nahoře podivuhodnými tóny. Co z toho viděno bylo pozemsky a co duchovně? Všechno zářilo jasem.

Svaté ticho naplnilo místnost, která se zdála šířit nekonečně do výšek a dalek. Bylo to takové ticho, že bylo možno slyšet plápolání paprsků světla, a tichý dech sladce vonících růží. Zuřivě bíle plál stůl Páně, na němž v jiskřícím lesku stál věnec rudého vína, kolem Svaté svítící nádoby světla.

Tato byla korunována křížem. Stůl byl jak zasypán rudými růžemi urovnanými povolnou ženskou rukou. A na vlnách tónů a svého živoucího Světla blížil se Syn Člověka, aby pozval lidské duchy k Svaté hostině, aby jim dal živoucího chleba a obnovil posvátnou smlouvu.

Hlas Pána zněl vesmírem! Neboť co on mluvil, bylo Svaté splnění. Vesmír nesl jeho slovo v sobě a působil jím v okamžiku chtění, neboť on sám je Vůle Boží, tělem učiněný Duch Svätý!

Po jeho boku seděla Maria v černém plášti. Syn Člověka měl fialový, světlá plášť se zlatými liliemi a zářivým křížem. Jeho oděv byl bílý, z jeho pozemské schránky proudily paprsky světelného kříže živoucí Pravdy. Jeho hlava zdála se býti bílá jako sníh a jeho oči jako sálající plameny ohňů. Ve své pravici držel sedm hvězd a z jeho úst se blýskalo jako ostrý meč. Tvář zářila jako jasné slunce.

Po druhé straně Pána stála dívka. Oslnivě bíle svítíl šat jejího ducha, který formálně ji zahaloval. Její tvářička zářila šťastnou radostí a zlatý kříž prozařoval její hrud'. Když oči Ismaniely spatřily toto mladé děvče, uchvátil ji pocit, jako bolest a radost, chvění její duše přeneslo se na tělo a horká vlna do ní vstoupila.

Tiše pohroužila se do sebe a její myšlenky hledaly, kde to dítě již měla vidět. Mohla to být jen tato, jiné na světě nebylo. Bylo to v nějakém jiném světě? A tu jméno protrhlo závoj pátravých vzpomínek. A s ním vynořil se ještě zářivější obraz nahoře na Patmos: Irmingard!

Paprsky poznání šlehly duchem Ismaniely. V tom ji zasáhl zvoucí hlas Syna Člověka:

„Věříš v Boha, vládce všech světů, jehož silou jsi vznikl a trváš? Chceš jemu náležet a jemu sloužit v proměnách svého bytí?”

Pevné „ano“ zaznělo prostorem.

Kolem stupňů Parsifalova trůnu pozvedly se jasně plameny. Svaté proudy tekly dolů z lásky Boha Otce skrze něj a k ní. Hluboce rozechvělé děti klečely před svatým grálem na Hoře Sion a zaslibovaly se znovu svému Pánu a Bohu. A Syn Člověka je zpečetil Světlu. Síla Ducha Svatého vzešla nad nimi a naplnila je.

Ismaniela pozvedla oči a pohlédla do zlatě světlých očí Syna Člověka. Bylo jí, jakoby ji prozářil tímto proudem světla a prosvítil ji i nejtajnější záhyby její duše. Byla spojena se světlem a kříž stál zářivě před její duchem jako ve věčnosti.

S hukotem hnala se bouře kolem Hory a svatého domu. Syn Člověka zavolal Merkura a jeho obrovská moc naplnila dům. Prostora stála pod ledovým tlakem. Bylo to, jakoby se chvěla země a tiché zachvění probíhalo mezi lidmi. Pán zavolal bytostné. Jeho volání znělo vesmírem, a oni ho všichni slyšeli.

Na svých ledových paprscích přiblížil se Merkur k zemi a kolem svatého domu shromáždili se všichni poslové živlů. Bílí ořové hnali se záplavou mraků jemnou a světlou. Halící vločky zmizely a jemné mlhy stoupaly vzhůru.

Svatá Hora, na kterou přišla tak vysoká síla Světla, byla ještě zahalena před zraky lidí, ale vzduch byl tichý a jasný.

V tom spatřila Ismaniela Jana Křtitele za jednou paní, ke které Syn Člověka v duchu pravil:

„Neboj se, Já jsem první a poslední život. Já jsem život od věků do věků a mám klíč pekla a smrti. Piš co jsi viděl a co se má stát. Tajemství sedmi hvězd, které jsi viděl v mé pravici a sedm zlatých svícňů. Sedm hvězd jsou andělé sedmi obcí a sedm svícňů, které jsi viděl, jest sedm obcí!“

Čtyři archandělé stáli kolem Syna Člověka. Do místnosti svítily jako sklo a jejich barvy proudily přes stůl Páně. Sluneční paprsek prolomil mraky, když Král Svatého Grálu podával k nové smlouvě hostinu svým věrným. Jejich duchové byli všichni ve světle v tuto hodinu. A tak se naplnila síla živoucího Boha.

Zvolna odpadly vlny svatého proudu světla, tiše dozněla hudba, odlétly vůně a zhasla světla. Ze Svaté Hory odešli návštěvníci, kteří naplnění velkým prožitím museli svá šťastná srdce teprve zvolna zvykat na záchvěvy pozemského života. Ale vzali sebou silnou svatou ochranu, sílu, kterou ještě nepochopili v celé její velikosti, ale kterou cítili. Každému z nich byl přidán světlý vůdce a brána k světlu byla otevřena.

Mnoho nitek temných spojení zaschlo. Jasně, čistě a světle zachvívali se ve zlatých tkaninách světla, které jejich vůdcové střežili bdělým okem. Znovuzrození, obdarování silou ke vzestupu odcházeli od stolu Páně a nad jejich duchy stálo Slovo Ježíšovo:

„Buďte jako děti!“

Hlas Syna Člověka zněl výstražně v duchu Ismaniely!

„Udržuj krb svých myšlenek čistý!“

Bylo jí, jakoby světlá stezka, na kterou postavila nohy, najednou stála velmi hrozivě a s požadováním před ní. Se získaným poznáním Syna Člověka nebylo ještě vykonáno všechno a bylo třeba vystoupit po světlé stezce s jásotem a beze spěchu. Krok za krokem, kus za kusem a kámen za kamenem musely být překonány.

Proč stál Syn Člověka v lesku svého Božského, zářícího světla náhle před ní s takovým požadavkem. Až dosud vždy jen dával z plných, bohatě proudících rukou. Současně však stála také bez pomoci před otázkou, jak si má přijatou hojnost udržet a zpracovat. Neproudilo bohatství kolem ní nevyužito? Protože ho mohla zadržet a využít? Vždyť nevěděla jak to má dělat!

„I to tě Pán naučí.“ Tak pravil jasně a zřetelně hlas v jejím nitru.

„Důvěřuj jen a snaž se Slovo Páně také správně pochopit!“ Opět bylo jí, jakoby za těmi lehkými, utěšujícími slovy stálo závažné Božské napomenutí.

„Správně pochopit Svaté Slovo! Pro každého lidského ducha z Ephesu to znamená život nebo smrt!“

„Jste Světlu zpečetěni!“ Slyšela opět znít hlas Syna Člověka a v duchu cítila jeho jemné prsty, jak na čelo znamená kříže.

„Čistotou této vody dávám ti znamení kříže, to znamení mého Otce, tvého Boha a Pána, který tě činí jeho vlastnictvím a zavazuje Světlu!“

Privřela oči při síle těchto slov, které v jejím duchu neuhasitelně zněly po tisíciletí a byly znovu darovány pro tuto pouť ve hmotném, vědomém bytí.

Duchovní oko Ismanuely bylo otevřeno. Síla Světla ji vedla. Jak jinak viděla tak mnohé lidi a události, zcela jinak, než jak se jí jevily před tím. Touhyplně pospíchal její duch ke Svaté Hoře. Tam stála duchovně v kruhu několika povolanych, k nimž Syn Člověka mluvil. A přece byla v Pánově hlasu tichá bolest, jako by při svých slovech současně myslel:

„Kdy pochopí lidé Božské? Nikdy, neboť to nedovedou. Kdy však budou tak daleko, aby učinili onen velký krok, který je zcela postaví do mého světa?“

Kolem Hory zněl šepot. Jiskřivě vysílaly hvězdy své paprsky dolů na světlé hlavy Marie a Abd-ru-shina a kolem měsíce se rozložil mlživý kruh světla v duhových barvách.

„Pane, my jsme zde,“ šeptalo tisíce bytostných hlasů. „My Tě slyšíme, my Ti sloužíme, my se nemusíme teprve učit jako lidští duchové, nýbrž my jsme připraveni! Nás nemusíš nejprve narovnávat, my jsme bděli ve tvém světle a osvobozeni od tlaku, který nám lidé způsobili. Děkujeme Ti, Pane!“

Tak přinesli bytostní Synu Člověka novoroční pozdrav.-----

Jaro vtáhlo do kraje. Stále více stoupala v Ismaniele touha po Svaté Hoře. Až přišlo volání shora. Pán zavolal a všechny pozemské možnosti se naskytly k nastoupení cesty. I své dítě směla Ismanuela vzít s sebou.

Májové slunce zářilo na Hoře a tak jako příroda radovali se i lidé, které Pán povolal, aby poupata svých duchů mohli otevřít světlu k rychlejšímu rozkvětu, neboť čas naléhal a povolání museli zrát pro splnění.

Ismaniele nadešly zářivé dny štěstí. Veliké dojmy, které její duch na Svaté Hoře dnem i nocí přijímal, byly tak mocné, jako zázračné a závažné, že je ani nebyla všechny sto vědomě přijmouti. Byla by musela ve dne v noci psát a vyprávět a nikdy by to neobsáhla, neboť prožívání a pozorování valilo se v nepopsatelné hojnosti.

Ale jen zvolna byly jedny dveře za druhými otvírány k uvědomění. V této době směla Ismanuela žít v nejbližší blízkosti Pána a každé z jeho dobrotivých slov přinášelo jí opět novou sílu a pomoc. Byla jako obklopena pomáhajícími, vedoucími proudy světla.

V pohnuté lásce a péči pomáhaly všechny dobré ženy jak mohly. Vděčně to pociťovala, ale často byla velmi daleko ve svých myšlenkách i v duchu. To bylo pro její okolí i někdy velmi těžké.

Často vydali se povolání na dlouhé cesty skrze lesy, v nichž Ismanuela a její přítelkyně prožily mnoho zajímavých věcí. Celý svět horský a lesní zdál se žít. Byl naplněn živoucími bytostmi, které nemohli se ani dočkat toho, aby se povoláním lidským duchům projevíly a učinily srozumitelnými. Bylo cítit jejich radost, že konečně po tak dlouhé době duchovního spánku mělo se opět podařit, aby se bytostné mohlo projevit lidskému duchu.

Každou hodinu rozvíjely se stále více vedoucí pomáhající síly. Povolání uvolňovali svá ztrnulá těla. Teprve nyní cítila, jak i tato těla se stala zkrivením ve vši dokonalosti a zákonitosti neživými. Všechno, co si lidský duch vymyslel v duchovních a tělesných cvičeních, Syn Člověka zavrhl.

„Buďte přirození!“

Bylo slovo, které jim dal a ve kterém bylo všechno obsaženo. Lidem však bylo těžko tomu porozumět. Neboť již více nevěděli, co je přirozené ve smyslu Božích zákonů. Lidský život by sotva stačil, aby

nynějšího člověka správně narovnal a postavil přirozeně do opravdové Vůle Boží.

A Pán je učil, aby opět byli nejprve přirození, neřekl jim:

„Čiňte toto a zanechte onoho!“ Oni by takovým způsobem všechno dělali, ale nic by živě nepochopili.

Nechal je proto často jít jejich falešnými cestami, nechal je klopýtat a pak jim dal náhle pokyn, který je zachránil právě ještě před pádem. Pak se velmi zalekli a pochopili nebezpečí, které bylo za nimi. To všechno skýtalo zprvu jen malé rány, na kterých se však mohli tak mnoho naučit, že by těch velkých vůbec nepotřebovali. Pán viděl své duchy, kteří se od věčnosti věrně namáhali a proto jim často odpouštěl a laskavě jim pomáhal.

Oni však viděli mnohé chyby opět příliš ostře, když to nebyly jejich vlastní a vytvořili si tak překážky a zbytečné bolesti. Pán viděl všechno, Maria je prohlédla jediným pohledem.

Lidé se však neznali.

„Poznej sama sebe!“ požaduje Bůh od lidí a Syn Člověka je učil, aby se sami poznali.

Na světelných paprscích sestupovaly svítící postavy dolů a šeptaly mezi sebou plni horlivosti a radosti:

„Den Svaté Holubice je zde!“

Byl to předvečer. Z východu táhly sem velké duchovní zástupy. Bílí ořové Ismánů cválali nad lukami a výšinami jako kdysi pouští písku. Seskupili se v kruhu kolem domu a drželi tichou stráž, aby blízkost nějakého rušitele nevadila Pánu ve Svaté přípravě. Přinesli klid svého míru a obetkali ve svém věrném chtění celý jeho dům. Radoval se, když viděl jejich příchod. Nikdy nechyběli v hodině nejvyššího duchovního spojení. Lidé se připravovali na Svatou Slavnost, o které jim Pán pravil:

„Je to den Svaté Holubice, ve které se láska Boží vlévá do stvoření. Přináší vám život a sílu. Otevřete daleko své duše a využijte každého okamžiku. Kdo mne slyší, ten stojí v soudu, a můj hlas proniká nejhlubšími hutnostmi hmotnosti. Já jsem svázal Lucifera, aby byl zlu učiněn konec. Buďte bdělí, neboť vás zavolám ke žnám, když to nebudete očekávat.

Pomozte mi třídít čisté od nečistého, aby prudké bouře nevnesly hluché hlasy do čistých polí. Otevřete se mé lásce, dejte místo mé přítomnosti, aby jako očišťující oheň projela všemi dušemi a osvětila je. Vězte, že vás miluji jen pro vaše dobré chtění, i když vás temnoty těžce zatěžují. Avšak moje láska není vašeho druhu, neboť je z Boha, je z Otce, je Svatá. Proto jí nebudete rozumět.

Ale radujte se a snažte se učinit jí hodnými, tím jste vykonali dost.

Tak mluvil Pán k duchům, kteří se směli připravovat, aby přijali povolání k přípravě pro službu Grálu na zemi.

Vůně lilií vanula nad Svatou Horou! Blažené štěstí zalilo časného rána všechny zbožné. Světlé zástupy navily růžových řetězů kolem domu. A opět objala vůně květin a jemná vláha, a zlatá zář lesklých svící pobožné duše do svého prostoru. Bylo v nich tak ticho, úplně prostě. Blaženost připravila lidi, kteří vystoupili na nejvyšší bod, když Syn Člověka k nim mluvil. Jak šel jeho hlas k srdcím. Hluboko do duší vnikl jejich tón a otrásl jimi.

Každé z jeho slov byl život. Byla to setba, která v připravené půdě vzešla v nádherné plody. Nejen pro lidi, kteří zde naslouchali a vpijeli do sebe proud živé vody a nevěděli a nechápali, co přijímali, neboť život je nekonečně více, než si člověk dovede představit.

Každé slovo se zachvívalo v Božských zákonech, zasahovalo do proudu Božského paprsku, které řídilo. A na letících, zákonitých vlnách slova blížili se vůdcové povolaných, nových služebníků kříže na zemi. Jeden po druhém přistupovali ke stolu Páně, kladli své prsty na kříž zlaté nádoby a říkali hlasitě plni zbožnosti:

„Slibuji, že budu sloužit jen Světlu. Čistě jako vody svěžího pramene, pevně jako tvrdost nejlepší ocele a ostře jako špička meče. Chci stát proti temnu se vši svou silou, v myšlení a jednání.“

Ismaniela viděla jen zlaté, světlé oči Syna Člověka, které v jejím duchu žehly jako plameny. Bylo jí v tomto okamžiku, jakoby ona sama byla jen čistým, šlehajícím plamenem, který stále víc a víc rostl, až se ve své špičce slil s mocně zářícím sloupem světla, který nesl hlavu zářícího ducha.

Stála před obrovskými stupni světla, hledíc do moře bílého světla, viděla jen oko, které plné lásky, ale pronikavě stálo nad vším stvořeným i později stvořeným. Vytvořily se proudy a světelné stupně, po nichž jemné postavy stékaly dolů až do svatyně. Prákrálovna Elisabeth skláněla se v růžovém světle k svému Synovi. V rukou nesla svítící kruh, který položila u jeho nohou. Všem povoláním duchům bylo jako by zvláštní, že se jich zmocnila síla tohoto svítícího kruhu s nevyslovitelnou mocí.

Nevěděli, co to je a co od nich chce tento zářivý kruh, na němž se třpytily vzácné broušené kameny, jako zlaté topasy. On vlil do jejich touhy sílu, on vzbudil věrnost nad prostor a čas, on posílil vůli k ohni Božímu, který stravuje a spálí všechno falešné. Byl jako planoucí kruh z plamenného, zlatého světla, čistý, živý a vzplál se se zalíbením a s dosud nepochopitelným předurčením do duchů povolaných.

Povolání dostali se po této slavnosti do silného, vysokého napětí, které je opět přivedlo o velký kus cesty dále v jejich vývoji. Velmi často cítili mocnou sílu, která jako jemné nitky paprsků se shora na ně působila.

Kdyby se byl Syn Člověka nevtělil do hrubohmotného těla, nebyly by to jemné a přece mocné paprsky z prasevítla mohly zakotviti ve hmotnosti. Akt vysvobození hynoucího lidstva z nejhlubší hutnosti byl by nemožností. Lucifer je cele podrobil moci rozumu. V poslední hodině ještě přišla záchrana z Božího milosrdenství. Maria, láska Páně, vysílala sílu své léčivé pomocné lásky na všechny, každá z jejich rad zasáhla jádro zla a obsahovala pokyn k jeho odstranění.

Zvolna, jako všim šlo to také mezi povolanými s chápáním laskavých výstrah Marie. Nebyli již zvyklí stát proti Pravdě a jako takovou ji nezměněnou chápat, proto se jim zdál druh Mariiných slov cizí. Neocenitelnou hodnotu prostoty a poctivé otevřenosti v nich museli se naučit nejdříve chápat. Nad tím byli ještě všichni dlouho znepokojeni. Nechyběla jim vůle, ale schopnost chápat. Vědomě a často bez úmyslu poskytla jim stráž ochrany a mnohou pomoc, neboť ona se octla nejbliž pochopení Mariiny vůle.

Ale oni však ani stráž brány nerozuměli, neboť byla v mnohém vnitřně výš než oni. Každý začal chápat a zápasit s nějakou slabostí, s falešnou ctižádostí, ješitností, žárlivostí. Lidské se pohnulo a bylo povzneseno, neboť mělo být odloženo.

A tak ve svém štěstí sestupovali nevědomě stále hlouběji do záchvěvů, které byly víc osobního rázu a vlastně vůbec ani být neměly. To přineslo neklidné vlny do milujících proudů duchovních pomocníků. Tito varovali a v jejich hlasech zněla žaloba, avšak co řekli, to vztahoval každý jen na ty ostatní a ne na sebe. Tu pravil Pán:

„Vidíš třísky v oku bratra svého, ale břevno v oku svém neznamenáš.“

Zrovna tak, jako Ježíš mluvil kdysi ke svým učedníkům. Ismanielu to táhlo do nádherné přírody, která se jí stále víc otevírala. Její hlasy se stávaly jasnější a zřetelnější. Na čistých, světlých vlnách tekly k ní z dalek zvuky hor a lesa. Byly plny radosti a vděčnosti z poznání, že jim Bůh poslal pomocníka, který svět opět osvobodí od tlaku dědičného hříchu. Tak se blížily bytosti, vyslané ze světla, aby mohly připravovat vše k vznešenému splnění.

Také manžel Ismaniely obdržel takové pokyny. Na to se dali někteří učedníci cestou a poddali se vedení jednoho takového ducha. Jejich Pán dal jim k tomu svolení. A hle, duch je vedl. Často usedli nevědouc, co světlo zamýšlí. Pak se objevila jasná postava nebo zářivé světlo poblíž jejich skupiny a kynulo, aby je následovali. Pod jejich šlépějemi začala se země třást a tiše zářit, cítili to přesně. K jejich hlavám směřoval oblouk se shora, který je spojoval s vedením.

Tam kráčeli nádhernou lesní stezkou, která se pak rozšířila a vedla na výšinu. Před nimi šel stále ve stejném odstupu jejich vůdce. Opřen o hůl se chvílemi ohlížel, když příliš dlouho prodlévali a kynul jim na cestu. Šel mlčky a přece to bylo jakoby se s nimi bavil. Síla jeho zvláštního druhu a jeho chtění formovala se k určitému a jasnému pojmu.

Došli k potoku, který vůdce přešel napříč, načež v ohybu cesty náhle zmizel. Teď tu stáli tázavě a dívali se jeden na druhého. Nic nebylo vidět, jen les vlídně šuměl.

Ismaniel a její choť začali psát. Opět dávaly šeptající hlasy vedoucí znamení ze světla. Bylo předcítáno a hledáno. Tu nacházeli všechna daná znamení od bytostních v průběhu času vybudovaná a zřetelně poznaná. Jak se ostřil zrak pro přírodu, jak byl každý kámen, každý strom, každé stéblo naplněno

vyprávějším životem, jak se otevíraly lidem oči nad jemno řečí v přírodě, kterou nevnímali, ale kterou nejasně jako vzdálenou pohádku cítili.

Tak se dostali na skálu, která porostlá mechem a korunována malou jedlí stála mezi třemi vysokými stromy. Nad skalkou však zářil zlatě třpytící se v duchovním světle kříž Pravdy, obklopen zlatě planoucím, pevně uzavřeným kruhem světla. Jen několik okamžiků vznášelo se to jako světlé duchovní znamení nad skalkou a pak zmizelo. Povolání však věděli, že našli místo na které duch ukazoval.

„Zde má být splněno svaté dílo!“

Tolik věděli určitě všichni. Ale neznali způsob. Krok za krokem, kus za kusem, měli se nejdříve zdokonalovat v chápání duchovní vůle. Před duchovním zrakem Ismaniely zazářil světlý kruh, zdobený vzácnými kameny, světě z hlubin země. Směla ho již jednou vidět v rukou Prákrálovny a zvěstovala to nyní ostatním.

Měli tedy těžké, hutné hmotě odkoupit svítící odměnu ducha, měli si ve věrné práci ve světle kříže ji vyzískat. Velikost tohoto duchovního zaslíbení si neuvědomovali, ani ji netušili, ale usilovali proto pozemsky o cíl, k jehož provedení je duch vedl.

Tak začala horlivá práce kolem duchem označeného kamene, který měl být pozdvižen. Zatím, co mužové střídavě vykonávali těžké zemní práce, pomáhaly ženy v lehčím díle. Stále znovu přicházely napomínavé povzbuzující pokyny od duchovních pomocníků, kteří práci podporovali. Brzy se zdálo, že kámen povoluje, ale jeden mocný kořen držel a znemožnil pokrok práce o několik dní. Žár rostl, hmyz trápil pracující, ale oni s radostným tvoření neustávali.

Důl byl stále hlubší a práce těžší. V tom přišlo nečekané znamení z výšin. Kámen byl odstraněn, hluboká jáma vyházena, malá chodbička vedla stranou, hlouběji do hory. Tam bylo skryto ve světle ducha místo, v němž se uzavíral zářící kruh významného splnění.

„Máte však navštívit pracoviště znovu, teprve večer, v čas plného měsíce. Pán půjde s vámi!“

Tak pravil vedoucí duch.

V podvečerní hodině shromáždilo k tomu vyvolené účastníky. Nad horou bylo dusno a v dáli se hrozivě blížila bouře. Tu se stalo, že Ismaniela upadla v hluboký spánek. Zelené a fialové paprsky nepopsatelné síly přicházely shůry a naplnily prostor k prasknutí. Všichni vítali mocné napětí kroužícího chvění nad sebou a v sobě. A Pán pravil:

„Já jsem připraven!“

Objevili se mocní andělé v hukotu zvonů, takže se zdálo, jakoby dům kolísal v prudkosti bouře. Bytostní blížily se k Pánovi, duchovní sestupovali dolů po světlých paprscích, blížili se k Marii a Irmingard, zapalovali šlehající plameny na hlavách povoláných a připravovali je k hodině večerní, kterou jim Pán určil. A Pán pravil vyvoleným:

„Přikročte ke splnění, pojděte a následujte mne!“

Když kráčeli zšeřelým vysokým lesem mlčky a v napětí svaté zbožnosti, předcházeli je po cestě zářící kříž Pravdy a vysoko planoucí světla ho následovala.

Muži sestoupili do hluboké jámy, jeden po druhém vynesl ještě vzhůru několik lopat, pak sestoupila dolů Ismaniela. Bouře začaly znovu hučet. Blížily se tři bouře, z jihu, západu a severu. Srazilily se v určitou hodinu nad Svatou Horou. Z východu však zářilo jasné modré nebe, stříbrně osvětleno zvolna vystupujícím měsícem, který své rozdělující síly záření vysílal proti mračnům.

Mezi lidmi bylo ticho, jen krůpěje pleskaly tiše a listí a drobné oblázky padaly do jámy. Vítr hučel a jasné blesky rozjasňovaly les. Praskající blesk sjel dolů a valil se přes celé nebe od severu k jihu jako pozdrav Merkurův. Pak bylo ticho. Ojedinelé blesky jen tu a tam zasvítily.

Světlo vystupujícího plného měsíce plížilo se přes horu vzhůru, klesalo od špičky k špičce dolů k lesu, až plný lesk širokých vln tekl přímo na dno jámy, kde Ismaniela klečela.

Hledala.

Tu zašumělo něco jako hvizd jemného větru, zašeptlo a zašustilo jako jemný hedvábný závoj. Vůně růží a lilií se rozšířila. Celé místo bylo potopeno v růžovém světle. Na tekoucích vlnách duchovních proudů

přišla Pramáti k Synovi a mluvila s ním. Oko Ismanuely vidělo zářící kruh v rukou Prakrálovny. Blaženě zvolala:

„Zde je kruh!“

A Prakrálovna řekla měkkým zvonivým hlasem:

„Bud' pozdraven můj Synu! Věrným chtěním tvých služebníků jest splněno, co tisíce let předtím bylo Otcem moudře předurčeno. Začátek je nyní spojen s koncem.

Kladu opět zářící kruh síly kolem tvé ruky na znamení, že Boží Vůle nyní nově oživující vstoupila do stvoření. Obrat světů nyní duchovně nastane a bude tvořivě připravovat, co se musí splnit ve vši hmotnosti. Lidský duch nemá již žádné svobodné vůle, musí se nyní podrobit Vůli Boží.

Zářící kruh věrnosti se dnes uzavřel také pozemsky, můj Synu. A toto Svaté místo splnění je ozářeno světlem svítící koruny, která spočívá na čtyřech sněhobíle svítících sloupech, jež se tyčí z plamenného kruhu.

Jdi můj Synu, začni své dílo. Bytostní sklání a přejí tobě a Marii radost a vítězství. Lidští duchové se musí sehnout, ať chtějí nebo nechtějí, neboť tvá Vůle se silou tvého Božského Otce vládne stvořením. Temnota se musí skrýt, v těžkém boji zničení skončiti a to začátkem obratu světů.“

Nastalo ticho. Slovo doznělo a Pán se modlil modlitbu díků se svými učedníky.

Cosi šeptalo nad sférami jemnohmotnosti, cosi šeptalo pod stromem života, pod stromem světla v prameni pravdy. Takové nitky nepředly přadleny osudu pozemskému pokolení, jako za času o obratu světů.

„Svatou nouzi a nejvyšší sílu přináší náš bůh a Pán!“

„Nejčistší ze strážců vystupují z pramene světla K Božímu Synu dolů do hmoty.“

„Hora, pohleďte na Horu! Tak začíná svítit na zemi. Již se shromažďuje kruh bojovníků a v jeho ochranném světle snáší se nyní světlo do tmy. Růže svítí po jeho boku a poupě lilie se tulí k jeho nohám!“

Tak si šeptaly vědmy, radostně zněly hlasy plné horlivosti a štěstí.

„Můžeš ještě obsáhnout hojnost třpytivých nitek, které proudí dolů ze Svatého zřídla. Jak tlačí, zatím co do hmotnosti země se ještě matou temné nitky v klubka a obetkávají lidského ducha i rozum.

Bude to ještě dlouho trvat, než světlé proudy a obrazy k nim dojdou. Pohled', stále plamenněji žhne meč, který Pramáti Elisabeth přinesla Synu!“

„A jeho služebníci! Vidíš jak hoří a svítí jejich věrnost v kruhu.

„Vidíš, ta jak vysoko plane světlo lásky? Z toho kruhu nemůže nikdy vyrůst nic falešného.“

„Má být pevný jako ocel a také ostrý. Jeho světlo čistý jako pramen až ke dnu. Střež tento kruh Skuldo, a vpleť mu v pravý čas ty nitky, které ho zocelí v ohni nouze, aby zesílil k nevyšší síle ve službě pro Grál!“

„Pohled', jak se bytostní bojovníci řadí, jak ohněm hřmící sekyrou roztínají mraky. Jak ženou bouře do houfu. Jak volají a probouzí duchy pramenů, kteří dlouho spali, hluboko v temném klínu země!“

„Jak všichni začínají své dílo, když Vůle Boží pozvedá své rámě s kruhem k zavolání!“

„Svaté volání je zasáhne a zapálí!“

„A neustále tkají ta věčně zářící nitky k nám dolů ze světlé síly Boha Otce. Ještě nikdy nepředly jsme my vědmy lidskému pokolení takové nitky, jako od hodiny od obratu světů!“

Ještě jednou však musela Ismanuela podniknout těžkou chůzi do nížin. Proto, že její bližní sami usilovali ke světlu, mohla také ve svém úzkém kruhu rodiny žít cele vysokému rozletu svého ducha.

Tu přišla jedné noci Pramáti Elisabeth k Ismaniele, mluvila o svém Synu. Ismanuela spatřila ji ve světlé zářící čistotě její postavy a slyšela slova, která mluvila ke svému Synu. Přinesla mu meč, který Bůh Otec posvětil a jí předal a přinesla mu zprávu o Vůli Pána.

„Použij meče v boji proti temnu!“

Takové bylo její napomenutí a opět mluvila o světlém kruhu, který má být vykonán v ohni lásky a důvěry. A tak opět vyjít na denní světlo po dlouhé a dlouhé době.

Síla kolem Pramátí, byla však již příliš silná pro Ismanielu v pozemském těle. Nemohla ji proto ještě zcela rozumět a slyšené nemohla také zpracovat. Ale byla tím celé dny naplněna.

Brzy následovalo povolání Pána na Svatou Horu pro neurčitou dobu. Její odloučení bylo lehké. Bylo jí, jakoby spadla tíha s jejích ramen, když měla svůj domov za zády. Žádný pláč, žádná bolest odloučení nevznikla, jen radost, mocná, jásavá radost naplnila její duši. Několik dnů před její odjezdem naplnilo zvláštní štěstí, zvláštní chtění a zvonění ducha Ismanuely. Bylo to v dopolední hodině, když ji zvuk zvonů zcela naplnil. Viděla Syna Člověka v zářícím světle, před ním bílý kámen se zlatě světlým slovem, jehož písmo sice znala, ale nemohla rozluštit.

Meč zářil jako oheň, v jeho ruce a před ní klečel jeden z nejvyšších služebníků Svatého Grálu na zemi. Bílý byl jeho šat a perlivě se jiskřilo to, co mu Pán podával. Nad tímto obrazem skláněla se žehnající Láska Boží, ve světlém trojúhelníku vznášelo se zářící oko a obraz zlaté váhy svítil v pozadí, kolísající, zlatý, proniknutý světlem jako v dlouhé budoucnosti. Vyzvánění letělo a znělo stále víc. Ismanuela viděla do pracovny Pána. Tam se shromáždil malý kruh přátel, seskupených kolem pána a on mluvil. Přitom plálo něco nad hlavami povolaných ze světla a jí bylo, jakoby viděla malé, jasné pestré plameny.

Opět znělo znění zvonů kolem Ismanuely. Ona sama se viděla náhle v nejvyšších výšinách. Byla však jako dítě a ležela na zemi ve světlých, zlatých oblačných dálkách, obklopena bílými vznešenými postavami. Staré, věčně mladé tváře pohlížely k ní vědomíma a radostnýma očima.

Tento živý obraz zmizel ve světlo. Ismanuela viděla v bílém šatu obklopena temně modrým jasným světlem, jako by ji toto zahalovalo, jako plášť oddělovalo jejího ducha a tělo od pozemské tíže. Opět letěly znovu zvony a zvolna procitla při tom k pozemskému vědomí. Toto byla duchovní příprava pro slavnost, která se měla brzy pozemsky naplnit. Pán volal své první učedníky.

Nahoře na Svaté Hoře se opět všichni našli. Byla to velká radost. Ismanuela pozorovala, jak rychlé pokroky udělali jejich duchové v pozorování a prožívání dějů, které jim lidem unikaly. Celý svět kolem nich začal teprve nyní žít. Ismanielu to hnalo do lesů, kde se jí vždy dostávalo užšího spojení s vedením.

Učedníci četli mnoho ve Slově Páně. On jim dal možnost scházet se ve společných hodinách čtení, při kterých býval přítomen. Aby jim silou své osobní blízkosti pomáhal. Každá tato duchovní hodina byla pro učedníky zřídlem síly a novým krokem k pochopení Slova.

Všechno jejich přinesené získané vědění jim pomáhalo jen málo. Nebo vlastně vůbec nic, když stáli proti Slovu Božímu. Tu museli poznat, že všechno dosud přinesené zůstalo vždy jen kusým dílem, nedalo se nijak spojovati s novými vědomostmi.

„Nechte všechno za sebou a následujte mne!“ pravil Syn Boží. Nemínil tím zbavení se pozemského majetku, nýbrž získané vlastnictví rozumu, neboť jen ve volném, k setbě připraveném poli mohla živoucí síla Slova rychle přinášet ovoce. Teprve když se stali novými v poznání, musela být celá bystrost rozumu současně používána. Pak se to dělo však v čistém Božím smyslu. Nebylo to lehké, neboť byli s dědičným hříchem zcela zkřiveni, jako všichni ostatní lidé. Oni mohli náhle vidět možnost k záchraně a sáhnout po ní, ale nástroje, které jim byly v lásce dány, nedovedli ještě používat.

„Bud'te jako děti!“ řekl jim Pán. Ženy to měly lehčí. Někteří učedníci však byli již v dřívějších životech silně zatíženi domýšlivostí rozumu a naložili si tak těžkou karmu, kterou nyní ve zvláštní milosti za doby Syna Člověka směli odčinit.

Byli proto zrozeni do poměrů, které jim vyžití a dožití této tíže museli ulehčiti, kdyby ve své pokoře k tomu byli měli také vážnou vůli.

Zvláště jeden byl mezi nimi, kterého Ismanuela ještě z doby Ježíšovy měla v temné paměti. V jeho blízkosti bylo jí vždy úzko. Bylo jí, jakoby prsty sahaly na její hrdlo. Jeho tvář nesla rysy někoho, kdo je těžce stísněn mukami svědomí a rozumu. Toužil sice po plném pochopení Slova, trpěl však věčnými pochybnostmi.

Stále tlačila ješitnost a chtění vědět všechno lépe na něj a zavalovala mu jasnou, prostou cestu do světla. Trpěl, ale nemohl se vytrhnout. Jasně světlé kruhy pnuly se kolem tohoto muže ku pomoci a vysoký duch

byl mu určen za vůdce. Dovedl se také tak dalece otevřít, že sám dostával poselství od tohoto vůdce a byl z toho velmi šťasten.

Pán sám prokazoval mu vždy zvláštní dobrotivost a dával mu tím nepopsatelnou pomoc, které učedník však zcela nerozuměl, neboť byl velmi ješitný, že mu radost, býti někdy před ostatními povolányi vyznamenán, kalila oči. Smutně se díval jeho vůdce na Ismanielu, která v tomto vůdci poznala učedníka Jana.

Bolela jí láska tohoto ducha, který se tolik namáhal, aby tomuto lidskému duchu pomohl. Tento trvalý boj se zvykem rozumového myšlení byl temným stínem v zářícím štěstí Hory.

Radostně a plni jásotu se však připravovali všichni k posvěcení učedníků. Každý sám pro sebe ve svatém tichu a společně v hodinách pobožnosti. Také Ebranit přišel k této slavnosti.

Starý mír a slunná radost, které obklopovali Ebranita vzbudila v Ismaniele vzpomínku. Náhle viděla z dálky nádherné krajiny Nilu. Viděla sama sebe v kroji egyptské kněžny, jak si hraje s dítětem. Bolestně a přece sladké zvuky domova letěly jako hlas flétny nad řekou.

Rychle zmizel obraz, když Ismanielu o tom začala přemýšlet. Potom však náhle po několika minutách se událo ještě více. Před Ebranitovu tvář přesunula se jako světlý stín jiná, a ona poznala Josefa z Arimatie. Viděla ho, jak s Janem nesou tělo mrtvého Spasitele a jak mizí v jeskyni. Ale její přemýšlení opět i tuto nitku přetrhlo.

Ismanielu viděla také chvílemi vůdce jiných učedníků. A nakonec také vlastního, který jí byl ještě novým. Měl tak velikou sílu kolem sebe, že jí to až tísnilo, musela si zvolna na tuto velikou sílu zvykat, rovněž také na jeho jasné, jí oslepující vyzařování.

Tak nadešel den posvěcení učedníků. Šumivá křídla světla vlála kolem svatého domu, který stál v jasném světle zářivého srpnového dne. Svatá hudba a vůně růží ho naplňovala. Veliký svítící kruh světla šířil se stále více v modrém světla nebes, nad domem přicházel blíž a ještě blíž a záplava světla, která z něho proudila byla mocné síly. Hučivě se snášela a lidé se domnívali ji slyšet.

Oslnivě se pohybovala ve světelném sloupu, který se stále více jevil ještě viditelnějším. Bílá křídla Svaté Holubice, jež se zprvu snášela nad Pánem, pak se snesla v něho a zářila z něho.

Hlas Syna Člověka zatřásl vesmírem, zvučel a zvonil a nahoře zářilo oko dolů k Jeho Synu, který volal své první učedníky. V kruhu stáli za nimi noví vůdcové, připraveni vzít je pod svou ochranu na příkaz Pána. Láska proudila z nich dolů, pomáhající svítící barevné paprsky, které se podle druhu záchvěvů a úkolů jednotlivých učedníků různily v barvách. Podivuhodné světlo bylo v místnosti, která se rozzářila paprskem Nositele Světla v živoucí tvar kříže.

Ženské a mužské postavy, Prastvoření a čtyři svítící andělé stáli po boku Marie a Syna Člověka. Za anděly se však otevřela světlá brána a vedla vzhůru přes nepřehledné, daleké stupně do duchovní říše. Tato cesta byla Láskou Boží připravena pro učedníky, aby mohli přijmout novou, vyšší jiskru Ducha skrze Jeho Syna.

Z nejvyšších výšin, z Božského Světla bylo vidět oko Otcovo a jeho síla zhušťovala se v dění této hodiny tak mocně, že několika omilostněným se zcela zřetelně objevil světlý obraz oko Božího.

„Oko Otcovo na vás spočívá!“

Pravil také v tomto okamžiku hlas Pánův.

Učedníci stáli v moři světla, snad všichni cítili spojení s duchovními výšinami této pohnuté chvíle. Jako z vysokých dálek mluvil hlas Páně k jejich otevřeným duchům. Každé z těchto Svatých slov je pronikalo jako oheň a živě je naplňovalo tím, co Pán mluvil.

„Učedník nesmí znát ve službě ani muže ani ženu, děti, ani rodičů, sester, bratří nebo přátele. Jen jediným musí být nyní naplněn:

„Povinností vůči svému Bohu!“

Pak řadil se učedník za učedníkem v zástup, který kráčel kolem stolu Páně. Každý z nich beze slova položil své prsty na předložený prapor. Pevně a hluboko pronikaly oči Pánovy do duší, do očí každého jednotlivce.

„Poklekněte, aby se to ve vás naplnilo!“

Slyšela Ismanuela hlas Páně. Klesla na kolena, něco, jako plamenná krůpěj padlo na její hlavu, když je Pán žehnal. Světelné vlny je pronikaly, jako by stáli v ohni. Ismanuela cítila v pozemském těle novou, živě palčivou jiskru ducha a sílu k Svatému křtu, která jí takto byla propůjčena. Jan Křtitel, veliký a plamenný stál v její blízkosti. Přes jeho bílou tvář klouzaly světlé perutě Svaté Holubice a jeho hlas hřměl, když svědčil, ukazuje na Syna Člověka:

„Pohled, to je beránek Boží!“

Bohatý, pestrý a slunný podzim vtáhl do Tyrolské země. Zlaté slunce vznášelo se nad rudě zbarvenými špičkami horských vrcholů kolem údolí Innu. Nebesa svítila modří a velká hejna ptáků táhla přes Horu k Broneru.

Bytostní předli jemná pletiva a nosili je v teplém slunném vzduchu, všechno se těšilo z krásy a míru na Svaté Hoře.

„Radujte se z každé hodiny, vy učedníci,“ pravili duchovní pomocníci, „naslouchejte v sobě, hleďte kolem sebe, vnímejte a učte se!“

Stojíte ve svém vývoji, čas pospíchá a těžký kosmos valí se vstříc svým neměnným osudům. Nečekejte netrpělivě na hodinu soudu, ale pečujte o to, aby pro vás nebylo příliš brzy, až přijde. Využijte každé hodiny.

Ismanuela mnoho chodila na podzimní luka, shromažďovala v přírodě stále novou sílu a přijímala ze vši té nádhery, kterou stvoření poskytovalo.

Ale přes vlastní blaženost a radost stoupalo v ní znenáhla stísnění, nějaká starost. Neklidně zvedla se často za noci ze svého lože a vyšla tiše z domu ven do přírody. Pohlížela v kruhu kolem Svaté Hory. Často jí bylo, jakoby se blížili nenávisti plní lidé. Ona však stále znovu potlačovala svou starost v sobě, nedůvěřovala si a peskovala se pro slabost a strašáctví.

Na jedné pochůzce po lučinaté stráni, která se zvedá za domy a poskytuje nádhernou vyhlídku do údolí Innu, spatřila duchovní svítící vysokou postavu ozbrojenou štítem a kopím. Dívala se dolů do údolí a výstražně směřovala kopím do vařících, temných vln mlhy u jejích nohou. A v tuto chvíli opět zastínil nepřijemný strach Ismanuelu. Ona si však řekla:

„Když taková stráž opatruje Horu, k čemu ještě nějaká lidská starost!“

Přece však řekla Pánovi o své starosti, pro kterou neměla žádného odůvodnění. On mlčel.

Rychle měnily se ještě teplé dny pozdního podzimu v šedé dny blížící se zimy. Mlhavě těžká temnota prvního prosincového měsíce dolehla na duše a ony cítily tento soumrak jako tíhu. Bouře řvaly kolem domu, večery se stávaly dlouhými a temnými.

Ženy směly často shromáždit kolem paní Marie v jejím útulném pokojíčku a v práci a hudbě směly se radovat z její dobrot, lásky a péče, z její slunné a veselé bytosti. Často však uprostřed tohoto štěstí vplížil se do Ismaniely opět výstražný bolestný tón tohoto ducha, pro nějž neměla žádného, naprosto žádného vysvětlení. Tím více ji to však tížilo. Bylo to, jakoby ze zdola vystupovaly hrozivé, znetvořené, temné myšlenkové formy.

„Blíží se naplnění!“

Tak zněl stísněný šepot z výšin. A tak začal pohyb kruhu, který se blížil ke svému konci ..... stal se trnovou korunou. Pán trpěl. Jeho tvář byla světelně bílá a nad jeho hlavou se vznášela koruna. Byl v kruhu svých učedníků. Srdce Ismaniely sevřela křeč bolesti, kterou cítila, ale která nebyla její, jak to již jednou podobně prožila jako Magdalena za doby Ježíšovy.

Trpěla s křížem, ale ještě o tom nevěděla. Bylo jí velmi těžko, přesto, že se snažila být veselou. Zrovna tak jako jejímu Pánu. Tomu bylo však lépe skrýt své vidění před lidmi. Sníh padal ve velkých spoustách, jakoby bytostní chtěli zřít hradbu mezi horou a nížinami. Temnota bojovala svůj mocný boj proti paprskům světla. Dole v hlubinách sbírala se a shromažďovala k útoku nenávist a zlost lidí proti Světlu.

Za jednoho kalného, šerého, zimního rána přitáhl na Horu zástup pochopů. Obklopili domy, zajali Pána a paní Marii. Vrchnost státu jednala se Synem Člověka stejně jako kdysi s Ježíšem, Synem Božím. Když Pán opustil Horu, stáli učedníci před otázkami pochopů, ale síla Páně je naplnila. Zprvu jimi projel mrazící úlek, který je učinil pevnějšími a ostřejšími.

Z hlubin, v nichž ležel spoutaný Lucifer, zazněl zlý smích. Učedníci však zůstali pevní a moudří vůči svým nepřítelům, oni přece věděli, že síla Světla tentokrát zvítězí a nebáli se. Byli však smutni až k smrti.

Pán s Marií byli však v Otcí. Spočívali v jeho Svaté síle. Bolest a nouze, pozemské starosti zasáhla sice jejich těla, ale nad tím vším utrpením vál Pánův hlas, hlas beránka s krvácející ranou.

„Musím jítí touto cestou, chei-li přijít do svého!“

Ismaniela v duchu prožila cestu utrpení na Golgatu. Temně stála taky tentokrát hora s temným křížem utrpení, ale nahoře ve Světle svítil kříž života v lásce Otcově.

A to trvalo sedm dní. Mocně letěl svítící kruh. V kruhu učedníků znovu vzešla radost. Jásavě vyčkávali návratu svého Pána. Jejich víra a láska stala se svítícím plamenem, planoucím v kruhu, který obklopil vznešenou dvojici. A světlá postava Marie přistoupila k nim ve svém pozemském těle. V kruhu učedníků, obrácena od Otce, pravila její ústa slovo Ježíšovo:

„Dokonáno jest!“

Vážné oči těch, které předou osudy, pohlížely skrze obrazy svého působení dolů k zemi.

„Vidíte,“ pravila Werdandi, jak svaté zřídlo teče mocnou silou! Nyní se nitky zachytily a dosáhli k povoláním, kteří je při předání osudu spojují s Božím světlem a osvobozující je od hmoty pozdvihují ke svaté službě, anebo vylučují.

Těžké utrpení vtisklo pečeť do jejich duchů a probudila se stará bolest, kterou již kdysi kvůli bohu vytrpěli na zemi. Tak se zformují dřívější jednání zvratným působením a osvobození od sebe samých splněním svých úkolů.

Opět stojí Kaifáš při obratu světů, opět pozvedá svou ruku k činu pro světlo a opět znovu klesá do pochybností a nenávistí pozemsky spoutanou mocí rozumového hříchu. Toto bude zápas až k smrti.

Všichni jsou zasaženi bolestí, pohled jen, jak krvácí. Ale jinak nikdo z nich nevystoupil za svou světelnou nitku. Každého čistě zasáhne plný paprsek z kříže. V duchu se ho pevně drží, i když temnoty zuří kolem.

Vidiš, bílé poupě v kruhu světla! Pohled' jak svítí v těžkém utrpení sedmi dní. Není ona jako čistá krůpěj z kalicha Svatého Grálu? Nezní to kolem ní jako tiché zpěvy nebeských chórů? Což není kolem ní rozšířena vůně z čistých proudů nebeských zahrad čistoty?

Hled', ještě padají slzy přes líce, které se zúžily. Je to umírání ve hmotě, aby v duchu a Bohu rozkvětlo v život. Ještě tekou slzy po tvářích a již svítí světlý obličej radostí z přestálého utrpení. Kruh Nahome vznáší se mocně ke svému konci. Vysoko v nejvyšších výšinách se uzavřel, dívej se, brzy rozkvetete čistá lilie na Hoře Sion!

A viz, jak mladému junáku zuří z hlavy hněv, nejvyšší věrnost vzbudila hněv ducha, který proniká temnoty ihned jako meč!

Dívej se, jak se to shrnuje nad zemí a jak toho stále přibývá. Z nejvyšších výšin sjíždí dolů světlo, paprsek z duchovna. Byl volán lev. Střež se temný hmyze, když lev svolá zástupy světla na zemi. Vidiš, jak šípy létají z Hory?

Ze světla sestupuje vysoké vedení. Bíle zářící rytíř vysílá oheň svého chtění do světlých nitek královského kupce. Rytířský vůdce a hrdinové světla následují paprsek lva a posílají síly dolů z ducha do plamenů procitlých povoláních. Nemají vědění o mocných duchovních následcích pozemského splnění. Není v nich vědění o velkém vlivu malého, zdánlivě nepatrného jednání. Jsou nemoudří a neopatrní, ale čistí a věrní.

Jasně zářilo oko věrné paní, která střežila čistotu Irmingard. Z kruhu Irmingard padaly k ní dolů světelné paprsky. Světelné paprsky sprádaly se v nitky, které vedly k ženám. Slyšíte šumot a vanutí sněžného větru kolem Svaté hory? Bytostní staví vysoké zdi, aby tíže zvědavosti nemohla do světlých výšin, ve kterých se bolest mění v radost.

Slavnostní zvony zněly Synu Člověka z nejvyšších výšin!

Tak si povídaly vědmy, předoucí pod stromem života.

A Jan Křtitel vystoupil ze světlých výšin do kruhu učedníků a mluvil k nim. Jeho tvář byla bílá, velké tmavé hvězdy očí kryly v sobě světlo, které mohlo hořet jako plamen, ale přece zase tiše a plny vroucnosti pohlížely hluboko do duchů, které hledal. Jeho vlas proudil v hustých kučerách až na ramena, šat zakrýval jen půl hrudi a jeho kůže svítila jasným světlem.

Oděv vypadal jako ten, který kdysi nosil v poušti a na svých obtížných cestách do Jeruzaléma. Byl to oděv poutníka. On sám byl obrovské postavy, hubený a jeho bílé štíhlé, dlouhé ruce vyzařovaly jemné proudy světla.

Duchem Ismaniely otrásl zvuk. Byl to hlas Křtitelův, který ji zaplavil rozechvěním. Nebyl to hlas člověka, spíše anděla, který z nejvyšších výšin zvěstuje poselství Páně. Mocně otvíral duchy, budil je, vytrhoval je ke světlu a otvíral je již jen tím rozechvěním, které tryskalo z jeho tónů.

Byl to tón zákona, který zformoval samohlásky a dal tak lidem slova tak, jak je vůle Boží pravěčně staví do stvoření.

„Mám vám zvěstovati já, Jan, který jsem směl přinést zjevení:

„On zde nyní bydlí mezi vámi na zemi jako váš Pán, který ve splnění mého zjevení může o sobě říci:

„Já jsem Syn Člověka, Imanuel – Abd-ru-shin.“

„Přicházející!“

Jakou záplavu síly přinesl Jan těmito slovy. A pak pokračoval:

„On praví vám: Sedm pečeti je otevřeno! Přináším vám z Vůle Boží svaté tajemství tónů, barvy a čísla.

Přináším vám jméno!“

A ještě jednou zazněl jeho volající hlas nad celým Ephesem: „Kde jest lidský duch, aby přijímal? Světlo je na světě. Já, Jan vám to zvěstuji a já vím, že on je Beránek Boží, který vám dává život.“

Jako žulové blesky byla tato slova kladena vedle sebe, jako pádné rány. Kdyby lidský duch byl bdělejší, pak by byla pádnost splnění zákona ho strhla jedinou ranou do paprsku kříže a on by už nikdy neodešel z proudu života, který ho projel takovou silou. Současně s Janem sjelo devětsetdevadesátdevět světelných paprsků. On sám, když se už učedníkům zjevil, stál ve světle jména. ----

Veliké a mocné splnění nyní na zemi začalo. Všechny oči, všechny uši napínaly se k Hoře a naslouchali při znění jména, jehož svět zapomněl.

Ale jak jinak ho člověk přijal. Zcela jinak než učedníci očekávali. Zloba ho pomlouvavě rozkřičela. Nebylo jáso tu, díky ani pokorné touhy po světle. Jako kdysi Ježíše, Syna Božího, tak i Syna Člověka lidi pozorovali jen svýma očima, posuzovali jen podle svého myšlení, pomlouvali ho a soudili.

Avšak ne On byl souzen, ale člověk ukázal svou pravou tvář a musel se na něm soudit.

Nastalo pravé třídění. Také mezi povolányi v nížinách. Tak mnohý se dal omámit nenávistí, která otravuje myšlení vystupující z hlubin. Tak mnohý hleděl zpět, místo kupředu na světlé cestě, kterou mu kříž v lásce ozařoval, ustoupil stranou, nebo učinil jen zcela malou okliku a světlo již více nenašel. Zhaslo mu, jeho duch ztemněl a jeho rozum horečně pracoval na svém ospravedlnění.

Byla to však jen část pozemských duchů, která se dala zmásti, jen několik těch, kteří sami zapomněli milosti a síly světla. Současně jasněji vyšlehly plameny toužebných probuzenců, kteří již dávno čekali na hodinu poznání. To byli ti, kteří z pomlouvačných řečí proti Abd-ru shinovi, slyšeli něco jiného než neoprávněný výsměch.

„Jak veliký a čistý musí být tento, že ho lidé tak nenávidí!“

Byli to světlu otevření duchové, kteří tak cítili a tito hledali pronásledovaného, pomlouvaného a vysmívaného se vším nevýslovným věděním ducha, který jedenkrát prožil lidskou lásku a nikdy víc nemůže zapomenout. Tak přišli k živému chlebu a jejich hlad byl nasycen. A Jan řekl nejvyššímu mezi učedníky.

„Piš!“

Tento psal:

„Slavnost se koná“ a poslal psaní všem věřícím. A všichni, kteří byli věrni a dobré vůle přišli.

A Pán mluvil.

Jeho hlas probouzel a rozechvíval celý kosmos, všechny části světů a celé stvoření. Naslouchající, otevírali se tomuto Svatému hlasu, této Svaté pravdě, které rozuměli lépe než pozemský člověk.

Ismaniela však poodhrnula si část závoje, který zahaloval stvoření. Ona směla vzhlížet do čistých sfér, které jinak žádný člověk nemůže pochopit. Mohla tak učinit jen silou a milostí Ducha Svatého. Viděla Parsifala a Marii ve Svatém Grálu obklopeném svítícími rytíři a paními a bylo jí, jakoby to ona stála se všemi učedníky v duchu, před stolem páně tam nahoře.

A když Pán na zemi pozvedl posvátnou nádobu a promluvil Svatá Slova, tu viděla jak postava Ježíše Syna Božího přichází dolů a vchází do Parsifala – Abd-ru-shina. Růžové světlo zaplavilo místnost, svítící vůdcové zazářili ve světle Božím a Svatá Holubice zjevila se nad zvonící nádobou.

Daleko šířily se kruhy světla nad Horou, dál do světa a čisté šípy paprsků zasahovaly duchy, kteří daleko od Hory toužili po světle. Vlny světla je volaly a budily je silou slova. Mocně a zářivě svítil kříž na Svaté Hoře dolů na vroucí, hluboké mlhy nížin. Ani hlas nepronikl ze zdola nahoru ke Svaté Hoře, ležící ve třpytu zimního slunce na bílých sněhových poduškách. Nad ní se klenula temně modrá baň nebes.

Pánovi nadcházely mocné duchovní hodiny, byl v silné vysokém napětí. S vážnou, bledou tvář a mlčícími ústy sedal v kruhu svých. Mocné světlo zazářilo nad jeho hlavou, která se viditelně měnila, přetvářela.

Svítil světlo bylo připraveno od Otce pro Syna, aby On síly svého spojení s Božskou částí mohl lehčeji snášeti, neboť tělo muselo si na trvalou sílu spojení s Božským teprve zvykat. Synu Člověka byla přece dlouhou dobu neznámá, aby mohl zcela jako člověk zrát mezi lidmi. Nyní však, když cesta temným údolím byla již za ním, kráčel obrovskými kroky vstříc vývoji svého Božského poslání a duchovního splnění. Čas,

jinak tak pomalý a těžkopádný, zdál se mu letět v tomto duchovním prožívání. Neslýchanou hojností tlačil na duchy učedníků, kteří sotva měli dost možnosti zpracovat nadbytek svých dojmů.

Poslové ze světla přicházeli, blížili se také vysoce vyvinutí lidští duchové. Tlačili se k učedníkům, aby byli od nich slyšeni a viděni. Dávali zprávu o poznání, které si získali na onom světě, o zářící síle, kterou Abd-ru-shin vylévá do vesmíru. O plamenném světle kříže, který je přitahuje, aby Pánovi řekli o své radosti, o svém vědění a o své touze ke službě. Duchové blížili se v zástupech, tlačili se kolem Svaté Hory, proboužovali se ke světlu, v němž touhyplně vpíjeli do sebe paprsek kříže jeden za druhým.

Ze všech zemí a ze všech dob přicházely zprávy od duchů, kteří se nyní chtěli přiblížit světlu ve hmotě., ze staré viny, nebo staré, opět procitlé věrnosti. Z jejich slov a jejich dalekosáhlého vědění se učedníci mnohému rychle naučili. Začali mít při tom tiché tušení o velikosti časového vývoje, který byl přece tak malý v poměru, na obrovskou rozlohu stvoření a nekonečnost věčného. Rozechvěni tušili probouzející se poznání ve velké, velké dálce! Úzkostně se tázali:

„A my? Jak jsme ještě malí a ubozí. Jak máme ve vši velikosti obstát?“

Bylo jim úzko před přemocnou vznešeností událostí, které smějí prožívat a které se začali naplňovat. Zářivě rozletěla se brána ducha. Na valícím se bílém světle svého Božského Otce sestupoval Imanuel a dotkl se duchovně svou světlou nohou země.

Putoval nad zemí. Stopy jeho světelných kroků svítily nad ním a označovaly duchovní cestu jeho vítězné síly. Země se třásla a zachvívala se pod silou Svatého doteku. Bouře hučela nad ním, také nad Svatou Horou a domy se otřásaly pod řvoucími útoky větru.

Jemnohmotností pronikalo sténání. Ve velkých zemích a městech všechno se sráželo, druh k druhu a lidstvo se stalo nepokojným. Všechny popudy se stupňovaly, protivy se ostřeji rozlišovaly a stávaly se tak bojovným prostředkem. Vášně rostly a lidé byli stále více podrážděni. Nouze a starost jako následek zápasu velkých národů se stupňovaly. Lidé cítili hořké a těžké účinky, ale neznali a nevěděli příčiny.

A Pán vydal se také pozemsky na malou cestu s Marií a Irmingard a malou částí svých vyvolených. Ostatní drželi věrnou stráž na Svaté Hoře a těšili se, když síla Pána šla nížinami, aby připravovala soud Boží na zemi.

Ismanuela chodila po Hoře, všude měla bdělé oči, ale v duchu dlela často v blízkosti Pána, neboť dostalo se jí milosti, že směla důležité děje ve světle prožívat ve vůli Pána. V bdělých nocích vycházel její duch nad prostor a čas a mohl se mnohému naučit.

Tu se jí dostalo také nádherného prožití.

V duchu vystupovala vzhůru vysokým lesem až na hřeben hory, která se vznáší nad výšinou Grálu. Byla jasná noc, hvězdy jiskřily jako diamantové obrazy a rozlévaly své světlo na cestu. Čím výše vystupovala, o to hezčí a nádhernější byly hvězdy, o to mocnější jejich řeč a tím lépe jí Ismanuela rozuměla.

Vyprávěly o vůli Boží, která je stvořila v samočinném působení svých mocných prazákonů, z nichž se všechno jedno za druhým postupně vyvíjí. Mluvily těžkou pomalou řečí hutností, tyto děti hmoty a jejich řeč, která prozrazovala druh jejich podstaty, tekla v paprscích Světla po staletí světelných roků na svých vyslaných vlnách dolů na zem.

Ismaniele bylo najednou zvláště jasno, jak se pout' mocných událostí ve stvoření v času a prostoru zvolna dokonává a předsevzala si, že bude napomínat ty ukvapené, kteří všechno, co jim bylo řečeno ze světlych výšin, chtějí již v nejbližší hodině prožít ve hmotnosti. Mocné slovo, vývojová zákonitost planula ve světle tohoto hvězdného nebe k ní, která již třikrát viděla zemi do nekonečných svatých, věčných Božských osudů země.

Sevřená a tísnivě se cítila Ismanuela, hmotnost její tíže a vznešenosti s miliardami nitek záření, která na její hmotné bytí působily od hodiny vzniku až k hmotné smrti.

Jak vyletěl její duch vzhůru do nebeských dálek, kruhy za kruhy se rozšiřovaly a stávaly se lehčími a světlejšími. Cítila, jako by se kolem ní vynořovala z hlubokého jezera.

Při pohledu dolů viděla kosmos vkroužení slunce. Bylo jí úzko. Opět spatřila slunečný kruh země s devíti planetami a s ostatními hvězdami, které ještě žádné lidské oko z pozemské země nespátřilo. Jak nepatrné jevílo se jí bytí a jednání všech lidí, jak podivuhodně chápala to, že ona Ismanuela viděla proudy

světla z kříže, které pronikaly celým kosmem. Věděla, že to byla síla slova, která tak zářivě jevila své bytí ve hmotě, již Lucifer zvládl. Sílu Slova, kterou tupě lidstvo ještě ani netušilo, přesto, že vstoupila mezi ně.

Všechno, co nebylo člověkem, v kosmu se rozechvělo. Světlá postava ze Svatého Grálu přistoupila k ní a položila svou ruku na její rámě. Nenechala ji již stoupati vzhůru, ale ukázala jí na zářící Horu, která byla úplným obrazem Hory, na níž Ismaniela dlela. Spatřila, jak se špice Hory otevřela a byla ponořena v růžový žár, který splýval se zlatou žhavostí slunce. Z nebe však tekly zlaté proudy paprsků. Hustě, jako svazek vycházely z nejsvatější ruky k Svaté Hoře.

Zvolna, jakoby přitahována vztýčila se z půlky Hory Lilie a pod zářícím světlem otevřela své něžné poupě. Vztýčila kalich vzhůru a široce ho otevřela. Paprskovitý kříž zazářil ve své čistotě a ze zřídla bílého světla padala z nejvyšších výšin zlatobílá, třpytící, zvonící žhavá krůpěj do kalicha Čisté Lilie. Rozechvěni sklonili čistí duchové kolem Hory svá kolena, ztichli ve zbožnosti a děkovali Bohu za veliké zaslíbení ze Svatého Světla, které bylo určeno čistotě na zemi ke splnění jejího Svatého života v Bohu.

Když Ismaniela procitla opět na zemi, nevěděla, že předem spatřila a prožila velkou událost Boží Lásky, která měla na zemi se teprve dokonat.

Zapsala jen do své knihy:

„Čistá květina na Svaté Hoře rozkvetla,“ neboť nerozuměla tomu co prožila, když se vrátila do pozemského vědění. Doba pro to ještě nenadešla.

Zářivé děje na Svaté Hoře stávaly se stále větší silou. Duchovnímu oku svítily jako jasně zářící drahokam, který je širokou páskou světla spojen s nebem. A touto světlou páskou stoupali světlí duchové dolů a přinášeli zprávy ze Svatého Grálu.

Pramáti Elisabeth přišla ke svému Synu a promluvila ústy Marie. Ve velké lásce připravovala tyto děti a zaslíbila jim korunu z ruky Otcovy. Korunován Světlem měl Imanuel sestoupit do hmoty, aby tam držel soud a svým Svatým Slovem vystavěl pro nové lidi čistou říši Světla, království Boží. Vítězně budou proudy jeho čistých sil pronikat svět a temno musí zaschnout, zmizet a propadnout před mocí Božího paprsku.

Jak velké lásky a milosti dostalo se všem povolaným, že oni za vedení duchovních posluš směli skutečně poznat prazáklady, které ve hmotném bytí často přinášely podivuhodné a úžasné události. Naučili se hluboko vnikat do tajemství činnosti ve stvoření a na tom museli dozrát.

Tak poznala Ismaniela, že propast která se mezi Pánem a lidmi rozevřela, jest stále větší. Pán se v těchto dnech málo kdy usmál, ačkoliv jeho tvář, bílá, štíhlá a světlá byla naplněna nepopsatelnou dobrotou. Byla to tichá, od světa odvrácená moudrost, ve které on sám spočíval. Ismaniele se zdálo, jakoby žádný učedník nerozuměl, čím Pán trpí, neboť jeho utrpení nebylo lidské, ale z Vůle Boží vysvítající vědění o nepřístupnosti lidského ducha.

On viděl základní chyby růst, on sám poznal prostředky k jejich odstranění, protože jedině on věděl, co Vůle chtěla. Ale čas ještě nenadešel, bezútešně zela prázdnota, pustota a zkřivení světa. Nebylo k ní odnikud přístupu. Tak, jako lavina se valí do údolí, ve svém toku vzrůstá, vše ničí a zachvacuje, tak muselo se i zlo nechat zhroutit a v sobě vyžít, neboť nebylo již žádné možnosti k dorozumění s lidmi.

Lidé to však nepozorovali. Teprve zcela hrubé, konečné účinky je trochu polekaly. Války, hladové katastrofy, zemětřesení, bouře a záplavy. Vždyť nemohli sledovat příčiny až ke kořenu, k tomu jim chybělo vědění o živém zákonu.

Lidé se stali podobni svým strojům, které bez vlastního života obstarávají svou denní práci – dokonce i duše spaly. Byla jim nabízena hojnost Boží Lásky, ale oni ji neviděli a ti, kteří ji viděli a poznali, nedovedli ji využít. A on to lidem nemohl ani říci, neboť by tomu nerozuměli, protože byli nesmírně domýšliví. Proto Pán mlčel a vyčkával. Lidi a mezi nimi i učedníci mohli dozrát jen prožitím.

V mnohých hodinách byl Pán pozdvižen vzhůru, zatím co jeho tělo dlelo v kruhu svých. Ani jeden z jeho učedníků to nepozoroval. Jeho oko dostalo při tom takový vzdálený výraz a jeho řeč byla stručná a odmítavá. Pak bylo lidem úzko. Mučili své mozky, kde a čím pochybili a zda se na ně Pán nehnevá. Nerozuměli mu dobře, když jim něco říkal. Stávali se dojatými a nejistými pro nějakou malou osobní slabost. A tak zavírali stále více bránu, která měla propouštět Svaté proudy živé síly.

Nebyl jim ještě jasno, že si stále nechávali otevřená zadní vrátka, jen aby si nějak neublížili. Proto viděl Pán, že se to musí zlomit. To se však ještě nevědělo. Zvolna pracovala Svatá síla světla k výstavbě teprve tam, kde musela předtím bourat. Vysoko, nekonečně daleko stál Imanuel před lidskými duchy i nad těmi, kteří byli povoláni ke službě ve Svatém Grálu a kteří již vstoupili do vysokých světlých říší. V této době zvláště silně cítil Pán propast mezi Bohem a lidmi. Na Svatou Horu přicházelo stále více povolaných. Brzy bylo obsazeno těch několik malých domků v okolí.

S nejvyšší výšky světla vyslal Bůh Otec duchovní paprsek na učedníky Páně. Dostalo se jim z něho velké síly a dalšího vývoje. Z výšin sestoupil dolů bílé zářící rytíř.

Přiblížil se ke královskému kupci a přislíbil mu vysokou sílu. V pravé ruce meč a v levé světelnou váhu, volal nejvyššího pozemského služebníka Imanuelova k věrné službě na věky. Tomuto dostalo se tak nezměrné síly k použití. Z Grálu přišla k němu čistá a plně otevřená pomoc. Povznesen nad všemi učedníky stal se nyní bílým rytířem a mohl jako první přijímat sílu z Imanuele. Byl v pozemském těle připravován a posílen, aby byl schopen plně přijmout vysokou sílu svého posvěcení, až ho Pán zavolá.

Ismanuela viděla světlý třpyt, který se stále více zesiloval kolem Irmingard. Cítila, jak v ní vystupuje obšťastňující cit. Jemná vůně květin, byla kolem světlé postavy, jejíž rysy byly Ismaniele stále známější, stále milejší a které v ní probouzely blažené vzpomínky. Na vlnách širokého proudu přicházely šumící zvuky. S nimi přivály vůni akátů, lilí a perských růží.

Ismanuela nemohla konečně více snést sílu těchto dojmů, které ji tak zachvacovaly a vyslovila je. Plna úzkosti tak učinila, ale zářící pohled z očí jejího Pána dodal jí odvahy. Potvrdil ji, že viděla Nahome, která byla po boku Pána v jeho minulém životě. Tak se v duchu Ismanuely probudila hojnost nádherných obrazů a vzpomínek. Vzpomínek na vlastní domov, velké štěstí a hlubokou bolest, která vedla až do světla Grálu. Nahome, čisté dítě, nechtělo odejít z jejích myšlenek. Přišel den a volání rozechvělo vesmír. Volání z nejvyšších výšin.

„Nahome!“

Pán volal toto jméno.

Vlny zářivého světla nesly je dolů a jemně růžově proudily až k zemi a zahalily Svatý dům, v němž Irmingard odpočívala. Světlo zahalilo její pozemské tělo, světlou nádobu schrány, zatím co její duch byl vyneseno po světlých světelných stupních křišťálově jasné chodby.

„Nahome“! Zvolal Pán. –

Zvonivě v zářivém chvění zavíral se svítící kruh.

Duch Ismanuely cítil tuto hodinu vlny, které proslovil Pán svou přípravou k Nahome pro přicházející okamžik pozemského i duchovního splnění tohoto Svatého mystéria. Prákrálovna Elisabeth mluvila k vzlétajícímu duchu Irmingard:

„Budeš povznesena opět od země, jako vyvolená a ze světla vyslaná do tvých čistých zahrad čistoty, zahrad Božích, v nichž jsi jako Čistá Lilie zázračně vykvetla. Bůh sám, Pán propůjčí ti nyní bezbytočnou jiskru, která tě uchopí, abys mohla věčně zůstat s Imanuelem. Co to znamená pro lidské duchy, nemohou tyto nikdy pochopit. Tebou bude protékat všechna síla Boží k vzestupu pro všechno ženství.

Tvé pozemské tělo zůstane jako vzdor jeho vlastní pozemské smrti v ochraně Imanuelově ještě na zemi, aby působilo jako vykonávající pozemská nádoba k světlu povzneseného ducha dole na zemi. Tak přijde Otcem darovaná síla světla nezměněna na pozemské ženství, jestliže se toto pro ní správně otevře.

Ve splnění nejsvětější vůle budeš ty Irmingard, v den Čisté Lilie působit v síle Boží svým pozemským tělem na pozemské ženství!“

Mnoho hodin trvalo duchovní pochopení tohoto vysokého poselství, zatím co pozemská těla odpočívala. V nich následoval nejsvětější vývoj. Vždyť se nyní světlo Božského záření v duchovním spojovalo v trojici, pojící Marii, Imanuele a Irmingard. Irmingard, Čistá Lilie tvořila špičku dolů a most k lidským duchům.

V mocném hukotu Božských paprsků sneslo se nejsvětější dolů Pozemská těla sotva mohla snést tak mocný proud sil. Sedm dní trval svatý vývoj v pozemském bytí. Neschopni zcela pochopit tak velké prožití museli se lidé snažiti zcela ovládnout pozemskou všednost, rovnováha mezi hmotností a duchem musela zůstat trvale vyrovnaná.

Tu vystoupil ze Svatého Grálu bílý rytíř před Irmingard a vyslal sílu svého vyrovnávajícího daru dolů do hmotnosti. Světlé zástupy panen obklopily Irmingard, aby ji trvale doprovázely jako ochrana čistoty na její pozemské pouti. Avšak ne pouze duchovně, nýbrž také pozemské události kráčeli v této době kupředu, neboť již začal trhavý postup v kosmu pod stravujícími paprsky mocné komety. Černý byl nekonečný prostor, ve kterém se obrovská souhvězdí pohybovala v elipsách, přičemž se točila kolem sebe a v dalekých kruzích vysílala barevná záření.

Paprsky letěly tak nekonečně se jevícím prostorem, zasahovaly se, křížily a způsobovaly proudy sil, které se stávaly velkým vlivem na hvězdy a jejich obyvatele. V dálkách děly se mocné převraty, jejichž skutečnost může být na zemi pozorována teprve po stovkách světelných let, když tehdejší záření dojdou do blízkosti této planety. Vzdor tomu byly obrovské převraty v kosmu cítit na všech hvězdách. A jejich účinek bylo pozorovat i na zemi. Duchovní poslové přinášeli přesné zprávy o všech událostech. Zbožně a s radostí připravovaly se ženy na Svaté Hoře na slavnost Čisté Lilie.

V den slavnosti pronikl vzduchem znovu hlas. Letící znění zvonů ze Svatého Hradu, které duchovně znělo až dolů k pozemskému domovu Irmingard. Koruna čistoty spočinula na Svaté Hoře. Celá příroda to cítila v tichém, mile šumícím tkaní. Boží láska rozestřela své svítící ruce nad dítětem, spravedlnost napojila je z pramene Pravdy zářící krůpějí z Otcovy ruky. Ženy cítily Svaté tkaní, který svůj zpěvně čistý let trvale stupňoval v pohybu světla před hodinou Svaté slavnosti.

Ismaniela kráčela po zemi jako ve snu. Její duch meškal v nejvyšších výšinách, ve Svatém Grálu před Parsifalem a Marií. Tam, kde se v duchu naplňovalo velké mystérium.

Dole na zemi tlačili se lidé do slavnostně vyzdobené haly, která se stala chrámem Božím. Seděli před stolem Páně v hustých řadách, učedníci v pravém kruhu oltáře. Ani dech nebylo slyšeti v tichu očekávání, když se brány chrámu uzavřely. Posvátná hudba vystoupila, když měkce zvonící hlas Pánův proudil nad lidstvem a živými paprsky, které slovo rozsely nad a v celém stvoření.

Líbezné zvuky z daleké země vyprávěly o pozemském životě Nahome a budily poslední vzpomínku. Z ní vystoupily zlatě prosluněné obrazy domova Nilu, vystoupil ještě zářivější obraz vznešeného knížete, který byl otcem a přítelem Nahome, a kterému z věrnosti dala život. Zazněly světlé zpěvy bíle oděných vážných mužů, kteří uložili Nahome v zářícím hradu pouště k odpočinku vedle Abd-ru-shina za zlatou bránu velké pyramidy.

A tak zvonivě, zářivě za šumotu a jásotu věčných chórů, uzavřel se kruh tohoto dění v hodině světla. Pán zvolal hlasitě:

„Nahome!“

Zvolna jakoby se vznášela kráčela k oltáři, zatím co Pán jí přicházel po stupních vstříc. Pán k ní mluvil:

„Jmenovala si se Nahome v dávné době. Ty jsi Irmingard, Čistá Lilie v zahradě Boží a máš se také na zemi jmenovat Irmingard v této nové době, která přijde podle svaté Vůle Boží!“

Irmingard sklonila svou světlou hlavu a poklekla před svým Pánem. Nebe se otevřelo. Ve světelném paprsku Otce stál Imanuel. Světlo z jeho Světla ho pronikalo. Povznášeje ruce rozevřel je nad hlavou Čisté Lilie a ohnivá bíle planoucí jiskra zažehla na jejím vlasu. Vstoupila do Irmingard.

Pán volal nyní ženu k její ochraně, jí k boku. Náhlá bouře zahučela nad Horou jako pozdrav bytostných a zpráva, že jsou svědky.

Svědky nejsvětějších událostí ve světle na zemi. Otřásaje chvěl se chrám pod nárazy větru, který po několika minutách opět umkl. Nad paní, která měla chrám, stál vysoký světlý vedoucí duch, svítící jako zlatý plamen s blýskavým štítem a mečem. A zvolna se snášel ze světelného oblaku svítící obraz váhy strážené okem Otce.

A světlý obraz z oblaka šel kolem oltáře ke královskému kupci, který má podle Otcovy Vůle rozdělovat míru a spravedlnost vyrovnáním podle přírodních zákonů. Světlí duchové řadili se v chrám, radostně pohnuti čekali na bílého rytíře, který, jsa vyslán ze Svatého Grálu, sestoupil na bílém paprsku a postavil se před Imanuelem. Když královský kupec složil svůj slib před Bohem obdržel od Imanuele rytířství, postavil se bílý rytíř za ním a vnořil sílu svého, čistě duchovního chtění do něho. Svítící plamen vyšlehl na hlavě nového rytíře, který nyní jako bílý rytíř obdržel bílý plášť, na němž bylo zlaté znamení jeho povolání. S pohledem pevné věrnosti tiskl křížovou rukověť svého meče vděčně na prsa.

Povolání, kterého se mu dostalo, platilo na věčnost!

Nepochopitelně vysoké milosti a lásky dostalo se lidem pomocí, kterou Vůle Boží laskavě poskytovala. Bohem chtěné vyrovnání mělo se účinně rozšířit podle Jeho Svatého prazákona a tím proříznout zlé proudy Lucifera. Nitky nenávisti, závisti a žádostivosti musí odumřít. Něco takového nemůže trvat tam, kde zákon dospěl k plnému účinku, že jen v dávání smí být také přijímání.

Pán vyslovil tento zákon, dosadil k jeho provedení bílého rytíře.

Mezitím se všechno valilo svou cestou. Lidé sténali pod tíhou vlastních zákonů. Čím více chtěli na nich měnit, tím tížeji na ně doléhaly. Národ na národ a člověk na člověka se tak zle tlačil, v následku Božské spravedlnosti, která ve zvrtném působení přinášela to, co člověk zasel.

Lidé na Svaté Hoře žili však ve Světle, osvěžovali své duchy v čistotě, slyšeli Slovo, věřili v něj a mysleli, že v něm žijí. Ale Pán řekl:

„Slyšeli jste mé Slovo. Přesto nevníklo do vašich duchů!“

V řadách povolaných začal hned potom prudký boj, snažné usilování, tiché zápasení. Meč zasadil mnohé rány a vyrovnávací láska se hojila. Byla to doba velké, těžké změny osudů lidstva.

Nad Svatou Horou zářil opět silný svit, nové hodiny splnění. Prakrálovna Elisabeth blížila se k Synovi v planoucím paprsku meče, který nesla. Svítící ruka Boha Otce sama ho rozžhavlila ve Svatém poháru Grálu pro svého Syna. Vysílal proudy Světla, když ho Syn uchopil. Syčíc projely temnotou a zasahovaly všude tam, kam dopadly. Byla to připomínka na velký poslední soud.

Vědmy dívaly se dolů do hmoty. Jedna zamyšleně pravila:

„Viz na Hoře námahu povolaných! Ještě nesnesou vědění o mocných duchovních následcích pozemského splnění. Chybí ještě tušení o velkém účinku jim neviditelného neznáma.

Nemoudří jsou a neobratní, ale čistí a věrní.

Pohled' sestro, jak prazákon stvoření uchopil je proudy světla, které Pán vyslal v živoucím Slovu. Jako ve víru vzpouzí se protitlak každé nepohyblivosti k útoku pohybu Světla.“

Brzy musí přijít čas, v němž Světlo Vyslance Božího tak mocně zazáří nad vším lidstvím, že jeho služebníci budou muset být zralí. Rukama sahají vzhůru k němu, nohama musí být zakotvení jako sloupy ve hmotnosti, neboť jimi musí nyní nezadržitelně kroužit Boží prazákon pohybu.

Jako mosty musejí dávat všechno přehodnocené dál, co přijali od Pána. Všechno co Pán činí, je z Boha učiněno. Všechno, co Pán říká, je z Boha promluveno.

„O n t o m í n í B o ž s k y !“

„Tito však tomu rozumí jen lidsky. Víš co to znamená? Lidé tisknou jeho živoucí Slovo do ztrnulosti jejich pomalého pohybu.“

„Ó, kdyby se chtěli přece zrodit zcela vznešení duchové! Tíživá je ztrnulost rozumového pohybu chtění.“

„Avšak vizte Irmingard! Čistotu! Jak její paprsky tekou, jak pronikají daleko do pozemského ženství. Hleďte, jak svítí elfové, kteří rádí kolem světla Marie, jak zazáří lidé, kterých se dotkne svýma Svatýma rukama. Láska vysílá své paprsky povolanými, kteří krvácejíce musí se naučit chápat spravedlnost. Pravda proniká paprsek za paprskem světelnými kruhy.

Jaká láska proudí nezadržitelně, vzdor všemu zklamání, ze Syna Člověka!“

Prsty předoucích žen protékaly paprsky nitky chtění z duchovna. Formovaly se ve svítící obrazy, které zatlačovaly šero dolů.

„Stále větší světlo bude nyní ve hmotě. Světlo šíří rajsou zář kolem svého místa na zemi. Pohleďte, jak květiny prospívají, jak nové zárodky pukají. Tak, jak se snaží ke světlu, tak se probouzí duchovně. Zvedají se vzhůru a začínají chápat. Brána za branou jejich zastavěného hradu se otevírá. Tak působí milost živoucí síly. Hleďte, na zemi se rozednívá.“

„Vidíte, šeptaly si vědmy dál, na zavolání Pánovo přišlo mnoho vysokých vůdců z Grálu na zemi. První je bílý jako jazyk ohně. Když mluví, zní to hlasitě nad síni. Jako most spojuje lidské chápání s pozemským slovem.“

A jedna zářící žena, víc andělu podobná, planoucí bytost, sestupovala současně dolů. Zlatě třpytí se její plášť. Z její hlavy proudí světlo, které poznává a osvětluje pouť hvězd. Daleko vidíc, pozoruje, jak se dráhy křížují, dokonávají a opět rozlučují v barevné hře.

„Zde se blíží ještě jedna stříbrná žena v růžovém plášti. Laskavá slova tryskají z úst a formují se v obrazy před vděčně otevřenými dušemi dětí. Nosí jejich srdce ve svých rukou k požehnání nového pokolení.“

„Vidím Gertrudu, planoucí stráž. Světlo růžový plášť jí zahaluje. Má kopí a klíč k bráně. Její ústa jsou mlčenlivá a její srdce bdělé!“

Povolání blíží se k pozemské službě. Bílý paprsek ze síly Páně světi k vítězství v boji za světlo.

„Pohleď na Světlo na Svaté Hoře. Síla obnovení vychází z Grálu. Viz, Ježíš, Syn Boží, stojíš v Imanueli, jak se ty paprsky spojují!“

Přes Svatou Horu kráčely květy obtížené květnové dny. Za nimi následovalo léto v duchovním pohybu. Příroda sloužila jásavě Pánu a byla vděčná za jeho lásku. Se silou Božského světla s hukotem se sneslo mocné splnění na Horu. Ve fialovém záření duchovní dokonalosti v lesku bílého světla Božího stál Imanuel, Ježíš nad Horou a vyřkl slovo:

„Dokonáno !“

Brány Svatého hradu se rozletěly. V mocném proudu světla zjeví se Prastvoření, slibující svému Pánu věrnost a vítězství. Lev byl oddělen z kruhu rytířů. Snášel se sférami v přemocném zachvívání soudu. Imanuel ho zavolal jako svého nositele meče.

Mimořádně silným zářením vystoupil lev z kruhu paprsků kolem Parsifala a oddělil se od svých druhů. Po světlých proudech Parsifalových byl vyslán jako zlatě zářící plamen a zahalen jemnou hutností snášel se ve světelném sloupi nad domem Pánovým dolů. V nepopsatelně trvale letícím kruhu svého vlastního vyzařování stál, čekaje nad domem Páně, v němž odpočíval jinoch Alexandr. Jeho duch a po něm i jeho tělo vyslalo proud vzhůru, který vycházel vstříc Prastvořeným.

Jen v nevědomosti je lidskému duchu nacházejícímu se v pozemském těle možný stav přirozeného úplného otevření se tak, jak je to nutné, aby nový vyšší druh mohl do sebe přijmout. Takovému lidskému duchu a jeho tělu musí být uložena obrovská práce, kterou může jen v naprosto zákonitěm způsobu vykonati. Hrdinská byla vůle k věrnosti, z níž vyrostlo přání v duchu, neboť duch ví, co na sebe bere, ale tělo ne. A z velikosti věrnosti tohoto ducha probudilo se přání. Nyní stál lidský duch před velkým úkolem utvořit most pro Prastvoření.

Stav naprostého klidu a nehybnosti musel být pro přijímající tělo vynucen. Mocná síla Prastvořených proudů zasáhla citový mozek a vyvolala v něm zářící třpyt zvláštního druhu, který byl viditelný jen jasnovidoucím. Centra pohybu však v ostatních částech mozku byla stejně silným způsobem vydána silám záření, což mělo za následek, těžké, závažné onemocnění těla. Silná horečka a úplná nehybnost připoutaly mladého Alexandra bolestně k dlouhému ležení. Byl k němu povolán věrný ošetřovatel, který naplněn porozuměním a silou vykonával tento krásný, ale těžký úřad.

Úzkostná obava vplížila se do kruhu učedníků, kteří nemohli pochopit tak obrovské převraty v lidském těle. Všichni byli již zkušení ve věrnosti a víře. Tak to chtěla Vůle Boží. Cítili k Pánovi a k paní Marii ještě vroucnější lásku. Brzy však blížil se hlas ze světla, které přinášel radu a vysvětlení. Pomoc přišla, pokud to byla Vůle Boží.

Nejvyšší příkaz hrdinství ducha je v Božské Vůli, pokora a trpělivost, která se sama se sama ovládne a to by bylo to, co se nastávající bohatýr musel naučit jako první ctnost v utrpení. Byla to těžká cesta. Žádný z učedníků toho tolik nesnesl, ale důvěra v nositele meče k jeho Pánu a jeho Slovu byla tak veliká a neochvějná, že neváhal ani okamžik. Jeho láska k němu dala mu vše radostně nést.

Brzy však dalo mu světlo odměnu, zvláštní radost, která mu ulehčila dlouhou dobu utrpení. Zcela zvolna nyní snášela se mocná zářící postava do mladého rytíře, který k tomu byl připraven. Lidským duchům byl tento děj nepochopitelný. Zcela nový, naprosto svobodný od všeho, čím se zaměstnával lidský duch, musel být Alexandr, který v říši tisíce let bude vykonávat sílu a moc prastvořených.

Opět se blížili vysocí vůdcové ke kruhu učedníků povoláných do služby, hlasem Vůle Boží. Světlé paprsky zahalily učedníky a připravovaly je ve vznešených záchvěvech k hodině posvěcení. Velká byla síla, ve které stáli tak, že téměř svá pozemská těla necítili. Nad Ismanielou snášel se svítící sloup oslnivě bílého světla s plamenně jasnou mužskou tváří s očima plnými světla. Zářící koruna ducha třpytila se na bílém vlasu. Současně přicházela ještě jedna ženská postava, jemná a světlá jako zalitý paprsek slunce, čistá, chladivá a pohyblivá, jako vzdušný život.

Ismaniela byla otevřena k vidění do stvoření a k jeho obraznému plnému pochopení, které měla předati lidstvu. Světlá kniha ležela před jejím duchem a její listy byly naplněny živými slovy, obrazy a znameními. Tato kniha, to bylo stvoření. Když ji zahalil modrý plášť, cítila se Ismaniela zakryta silou ducha a pozdvížena k výkonu své služby. V zářivě modrobílém světle, zahaleno sklonilo se vedení vnější strážce brány dolů k Thusneldě. Vtisklo ji do ruky dva ostré meče, Sňalo pásku z pozemského oka a vdechlo plamen na její jazyk. Ve světlém kruhu čistoty a prostoty stála čistá a neúprosná, chladná a věčná ženská mírnost byla jí vzata, zato však mocně zesílen cit pro spravedlnost.

Tiš a prostě ve své pokoře přijal tento duch sílu meče. A znovu znělo volání. Ještě jeden vůdce vystoupil ze světlých výšin. Jasně zlaté bylo jeho světlo. Široce otevřené, jasné oko, které chápalo chvíli duši v živoucím porozumění. Zlatý klíč svítil u jeho rukou, klíč k lidským duším ve slově poznání. Plášť ducha zahalil povoláného a pozvedl ho do služby Grálu. Všem těm, kteří byli vyvolení ke službám dostalo se velké síly, kterou cítili jako planoucí paprsek. Tato síla roste z jejich jednání a teprve po čase budou chápat její působení v této době.

Čím mocněji pohyb světla žene stvoření do účinků soudu, o to silněji vstoupí síla v činnost. Duchům byl darován obrovský vývoj. Tak to šlo také s dokonáním nositele meče. Obrovské síly ducha způsobily práci, kterou lidský duch ve hmotě nemohl cele pochopit. Tělo bylo přebudováno a všechny schopnosti rozumového vědění byly zvolna přirozeně vybudovány. Musel být připraven přechod z ducha do rozumu. Ale rozum měl být volný a nezkrivený, tak to chtěla Vůle Boží. Tak bude sloužit nositel meče, jako slouží na Hoře Grálu. V nepovšimnuté, dobrovolné poslušnosti, která je následkem znalostí všech Božích zákonů. Bude vzorem všech pozemských lidí. Samozřejmě je to v říši čistě duchovní a tak to musí být jednou na zemi v celém stvoření.

Prastvořený, jako nositel meče, bude vykonavatelem Vůle svého Pána ve všech věcech hrdinství. Staří rekové opět vtělení, probudí se pod jeho silou a přiblíží se mu pozemsky, neboť jejich stejný druh bude přirozeně přitahován touto praformou. On je povede ve službách Světla. Připraví je duchovně, až se v převratu pak všechno také nově pozemsky vytvoří.

Od jedné vznešené slavnosti, v níž se čisté síly Irmingard dostalo pozemskému lidstvu, vyvíjelo se spojením Prastvořeného s pozemským tělem pozemské procitnutí lva, a s tím současně ovládnutí nástroje ve hmotnosti, jeho pozemského těla. S odívem stál lidský duch před zákonitým naplněním tohoto mocného bytí. S úžasem, němě a nechápal to, neboť to bylo pro něho příliš veliké.

Po boku lva stál světlý jinoch, jasně zářila postava jeho ducha a jeho oko svítilo temnou modří. Měl blýskající se přilbu a zelený pás světla přes prsa. V silné pěsti držel světlý prapor Svatého Grálu.

Byl to jen krátký okamžik, co se zjevila duchovní postava po boku světlého lva. Oznamovala povolání praporečníka Imanuelova.

Immanuel žehnal své povolání silou svého živoucího Světla. Při tom pohlížel z něho Ježíš na lidstvo, ne více v lásce, nýbrž s požadováním. A přípravy velkých splnění a světových událostí běžely Bohem chtěnými drahami.

Se shora hřmí hukot kolem Svaté Hory. Splnění světla spřádá přítomnost úzce pospolu s dávno zaniklými událostmi. Z jejich hloubek vystupují vzpomínky a pozvedají ducha za duchem, ke kotvě Svatého světla na zemi.

Z dalek pozemského světa přes moře přichází povolání. Duchové shromažďují se kolem světlého kříže života, aby spolupomáhali v soudu a na díle ve stvoření. Ti vtělení vytvářejí zakotvení pro spojení se světlem. Nitka za nitkou přede se se shora dolů, ze zdola nahoru střídavě a vyrovnávajíc se v záplavě záření a sil.

Moc temna stahuje se stále víc dohromady, zatím co se v duchu mnohých reků ozývá mocné volání lva. Do jejich řad postupuje síla útoku. Všechno falešné, zkřivené, snaží se však vybit, přijít na světlo k třídění. Tím se pomatení stávají divochy ve stvoření. Krev volá k nebesům. Zločin řadí se k zločinu, země duní pod mocnými údery kosmických vlivů a kámen za kamenem se uvolňuje s miliony let trvajících ztuhnutí. Obrovská jsou dokonání, v jejichž účincích se svět pohybuje. Přemocné jsou proudy kříže, který On vysílá do hmotnosti. On, Pán sestoupil dolů na Horu a přebývá mezi lidmi. Připravil lidstvu ostrov světla, kam se může utéci každá, po domově toužící, žíznivá duše.

Strach, bída a starost nejsou, když člověk přijme z živoucího kříže živé Slovo a nese je v sobě. Když je správně přijal a správně je v sobě nosí, když si je skutečně osvojil. Věční, svatí strážcové stojí kolem Hory Spásy, drží stráž. Svým chtěním zasahují až dolů do hmotnosti a přebývají tak současně ještě ve Svatém Hradu, kde věrně zastávají svůj úrad.

Proud života protéká jejich kruhem dolů a hučivě trhá shnilá ztrouchnivělá dřeva a odplavuje plevy. Všechny čisté síly tvořivého života působí v moudrosti Boží a v jeho Vůli, aby jeho jménem dílo dokonávaly. Nad lidským pochopením jsou rozměry stvořeného, velikost stvoření a pozdějšího stvoření. Každý člověk je v tom jen práškem, a přece si dovolil jako jediný zasahovat v nepochopitelné soukolí, svou vůlí a uplatňovat své cesty.

Šere a stále temněji hučí to kolem zeměkoule. Divoce bublají proudy ničících sil, které boj meče uvolnil proti umírajícímu temnu. Proudů světla jsou zbraněmi. Věční se dívají dolů do hmotnosti. Očištěny proudí již čisté proudy lehčími krajinami. Hojnost jejich záření láme se v tisícero násobném žhnutí. Zpěv a šumot zní ze zdola nahoru. Tiše a bez pohnutí pohlíží čekající duchové do víru posledních konečných účinků. Všechny srazy zla jsou hutnější a všechna seskupení mocných záření kříže jsou stále pronikavější. Kříž stojí ve hmotnosti. Svítí vysoko vzhůru jako jediné světlo dole. Ze svého života dává všem světlům, které rozeslal na zemi. V celém kosmu, ve všech světech, ve všech sférách jsou nyní duchové spojeni s křížem. Je to tak pramocný život, který naplňuje toto bytí, že jak sálající oheň vše spálí, co nepatří do světla.

Tak je to nad hmotností a tak to musí být také v hmotnosti. Ale ve hmotnosti jsou ještě inkarnováni lidští duchové v zajetí svých zel. Musí se z nich osvobodit, to je ta práce, kterou mají vykonat v posledním soudu.

„Čím více vykonávají, tím budou světlejší.“

Tak mluvili věční a vážně hleděli dolů. Podávali jim své zářící ruce, vysílali proudy ze své věčné lásky, dávali a podali, drželi a přitahovali, aby živoucí kruh protékal, neboť jedině on mohl ještě stvoření zachrániti.

Pod šumícím stromem stály vědmy. Nad nimi klenuly se vařící mlhy působením bytostných. Vybičováno prouděním světla blížilo se všechno ke konečnému soudu.

Božství táhlo do hmotnosti v prasile svého světla jako nikdy dříve předtím. Oslnivě plá stvoření ve světle svého Pána. On kráčí jim k soudu. Rytíři na bíle planoucích ořích jedou k boji, vyjíždí ze zlatých bran Svatého Hradu. Nádherný oblouk světla napíná z Walhally cestu k hmotnosti. Po něm pospíchají vůdcové všech živlů dolů k Bohem chtěné práci se všestranně zvýšenou silou.

„Pohled' dolů Skuldo, do vířící propasti, kde začínají padat hvězdy. Všechny naše tkaniny stali se nyní světlými a zaslibují nový, svítící a dlouho vytoužený den. Všechno bytostné jásá osvobozeno. Prasíly cítí se uvolněny k velikým činům. Hutnost musí se shromáždit k soudu. Proudny síly Boží protékají nezadržitelně již celý vesmír a shromažďují se k nárazu na zemi.“

„Lidský duchu, chraň se, neboť hodina tvá nadešla. Stojíš v soudu!“

Hromově letělo volání dolů ze Svatého grálu. -----

*****

Doznělo podivuhodné znění z vesmíru.

*Vidoucí odkládá pero,
Až ho znovu zasáhne volání
Ze Světa*